ÇAĞDAŞ DÜNYA EDEBİYATI
Roman

Roald Dahl

CADILAR

Çeviren: Celâl Üster

Resimleyen: Quentin Blake

11. basım

CAN ÇOCUK | ROALD DAHL

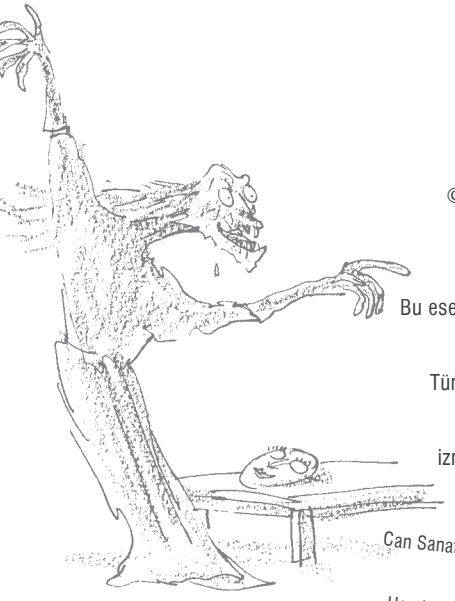
Roald Dahl

CADILAR

Çeviren: Celâl Üster ■ Resimleyen: Quentin Blake

CAN ÇOCUK | ROALD DAHL

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Düzelti: Fulya Tükel
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir
Tasarım Uygulama: Gülay Yıldız

1. Basım: 2007
11. Basım: 2000 adet, Nisan 2015
ISBN 978-975-07-0784-1
The Witches, Roald Dahl
© Roald Dahl Nominee Limited, 1983
Resimler: © Quentin Blake, 1983
© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2007
Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları
Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı
izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 31730
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Kapak Baskı: Azra Matbaası; Sertifika No: 27857
Adres: Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok Kat: 3
No: 3/2 Topkapı, Zeytinburnu, İstanbul
İç Baskı ve Cilt: Ayhan Matbaası; Sertifika No: 22749
Adres: Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sk.
Güven İş Merkezi No: 6 Kat: 3 Bağcılar, İstanbul

Bu kitabın sahibi:

.....

Roald Dahl'la ilgili bilinmesi gereken güzel öykülerinden başka şeyler de var...
Bu kitap için yazara ödenen telif ücretinin %10'unun* Roald Dahl yardım kurumlarının çalışmalarına katkı için harcandığını biliyor muydunuz? Roald Dahl Vakfı, Birleşik Krallık çapında epilepsi, kan bozuklukları ve sonradan olma beyin hasarlarından mustarip çocukların bakımından sorumlu uzman pediyatrik Roald Dahl hemşirelerine destek oluyor. Ayrıca beyin özrü, kan bozuklukları, okuma-yazma sorunları olan gençlere ve çocuklara –bu sorunlar Roald Dahl için hayatı boyunca önemli olmuştu–, Birleşik Krallık hastaneleri ve hayır kurumlarının yanı sıra bizzat bu çocuklara ve ailelerine yaptığı bağışlar yoluyla fiili yardımlarda bulunuyor.
Londra'nın hemen dışındaki Great Missenden'de kurulan Roald Dahl Müzesi ve Öykü Merkezi, bir zamanlar Roald Dahl'ın yaşadığı ve kitaplarını yazdığı Buckinghamshire Köyü'ndedir. Müzenin merkezinde, çocuklarda okuma-yazma sevgisi oluşturmak maksadıyla kurulmuş, Roald Dahl'ın yazdığı mektup ve müsveddelerden oluşan benzersiz bir arşiv bulunur. Müze iki adet keyifli biyografik serginin yanısıra interaktif bir Öykü Merkezi'ne de ev sahipliği yapar. Bu müze, ailelerin ve öğretmenlerle öğrencilerinin, okuma-yazmanın ve yaratıcılığın heyecanlı dünyasını keşfedeceği özel bir yerdir.

www.roalddahlfoundation.org

www.roalddahlmuseum.org

Roald Dahl Vakfı (RDV), 1004230 numarasıyla tescillenmiş bir yardım kurumudur. Roald Dahl Müzesi ve Öykü Merkezi (RDMÖM), 1085853 numarasıyla tescillenmiş bir yardım kurumudur. Roald Dahl Yardım Vakfı, RDV'nin ve RDMÖM'nin çalışmalarını desteklemek amacıyla yeni kurulmuş bir yardım kurumudur.

*Bağışlanan teliflerden komisyon düşülmüştür.

THE ROALD DAHL MUSEUM AND STORY CENTRE

ROALD DAHL'S Marvellous Children's Charity

THE ROALD DAHL MUSEUM AND STORY CENTRE

BU KİTAPTA TANIŞACAKLARINIZ

Çocuk

Nine

Cadılar
Cadısı

Bay ve Bayan
Jenkins

Bruno
Jenkins

Bay
Stringer

Yazarın yayınevimizden çıkan diğer kitapları:

BAY VE BAYAN KIL

BÜYÜLÜ PARMAK

CHARLIE'NİN BÜYÜK CAM ASANSÖRÜ

CHARLIE'NİN ÇİKOLATA FABRİKASI

DEV ŞEFTALİ

DÜNYA ŞAMPİYONU DANNY

GEORGE'UN HARİKA İLACI

KAPLUMBAĞA

KOCA SEVİMLİ DEV

KÜÇÜK ADAM BÜYÜRKEN

MATILDA

TEK BAŞINA

YAMAN TİLKİ

ZÜRAFA, PELİ VE BEN

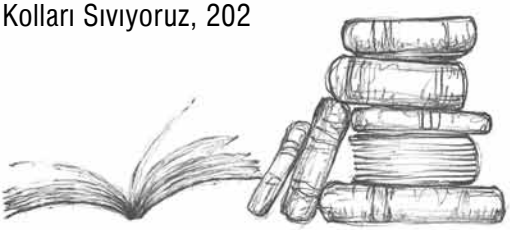
Roald Dahl

1916'da Galler'in Llandaff kentinde doğdu. 1932'de İngiltere'nin tanınmış özel okullarından birini bitirdikten sonra, üniversiteye gitmek yerine Kanada'daki Newfoundland'e yapılan bir keşif yolculuğuna katıldı. II. Dünya Savaşı sırasında tanıştığı romancı C.S. Forester'ın özendirmesiyle, orduda çalıştığı yıllarda başından geçen olayları yazmaya başladı. İlk kitabı, Walt Disney için yazdığı, sonradan sinemaya da uyarlanan *Gremlins* oldu. Kuralları hiçe sayan, ama zekice yazılmış çocuk kitapları ve büyüklere yönelik korku öyküleriyle çok sevilen bir yazar olan Dahl, 1990'da Oxford'da öldü.

CADILAR

İçindekiler

Cadılarla İlgili Önemli Bir Açıklama, 9
Ninem, 14
Bir Cadının Cadı Olduğu Nasıl Anlaşılır? 26
Cadıların Cadısı, 36
Yaz Tatilleri, 49
Toplantı, 63
Tavaya Atmalı, Cızbız Yapmalı!, 67
Formül 86 Zaman Ayarlı Fareyapan İksiri, 79
Karışım, 91
Bruno Jenkins Ortalıktan Kayboluyor, 100
Cadıkarılar, 108
Dönüşüm, 114
Bruno, 120
Nineme Kavuşuyorum!, 126
Hırsız Fare, 139
Bay ve Bayan Jenkins, Bruno'ya Kavuşuyor, 149
Plan, 156
Mutfakta, 160
Bay Jenkins ve Oğlu, 181
Zafer, 187
Bir Farenin Kalbi, 194
Kolları Sıvıyoruz, 202

Roald Dahl ile ilgili ayrıntılı
bilgi için
www.roalddahl.com

Cadılarla İlgili Önemli Bir Açıklama

Masallardaki cadıların başlarında siyah şapkalar, sırtlarında siyah pelerinler vardır, süpürgelerine binip oradan oraya uçar dururlar.

Ama bu okuyacağınız masal falan değil. Burada GERÇEK CADILAR anlatılıyor.

GERÇEK CADILARLA ilgili öğrenmeniz gereken en önemli şey nedir biliyor musunuz? Can kulağıyla dinleyin beni. Şu sözümü hiç unutmayın:

GERÇEK CADILAR sıradan giysiler giyerler ve tıpkı sıradan kadınlara benzerler. Sıradan evlerde otururlar ve SIRADAN İŞLERDE çalışırlar.

Onları yakalamak işte bu yüzden çok zordur.

GERÇEK BİR CADI çocukları günahı kadar sevmez, çocuklardan nefret eder, çocuk görünce kan beynine sıçrar.

GERÇEK BİR CADI, durmadan, kendi özel böl-

gesindeki çocuklardan kurtulmanın yollarını arar, düzenler kurar. Onları bir bir ortadan kaldırmaya takmıştır aklını. Bütün gün, sabahtan akşama kadar bunu düşünür. İster bir süpermarkette kasiyer, ister bir işadamının sekreteri olsun, ister cafcaflı bir arabayla hava atıyor olsun (bir cadı bunların hepsini yapıyor olabilir), kafasının içi her an çocuklardan kurtulmanın kanlı planlarıyla doludur, ne etsem de şu çocukları yok etsem diye düşünür, çocukların köküne kibrit suyu dökmek için yanıp tutuşur.

Bütün gün, kendi kendine, "Acaba şimdi hangi çocuğu temizlesem?" diye söylenir durur.

Siz koca bir külah çikolatalı dondurmayı yerken zevkten dört köşe oluyorsanız, GERÇEK BİR CADI bir çocuğun ümüğünü sıkıverirken sekiz köşe olur.

Bir çocuğu ortadan kaldırmaya bir haftasını ayırır. Bir haftadan az sürerse deliye döner.

Haftada bir çocuk, yılda elli iki çocuk eder.
Aman verme, inim inim inlet ve yok et.

Tüm cadılar böyle düşünür işte.

Kurban büyük bir özenle seçilir. Sonra, bir avcı ormandaki küçük bir kuşa nasıl sezdirmeden yaklaşırsa, cadı da zavallı çocuğun burnunun dibine kadar sokulur. Ayaklarının ucuna basa basa, usulca ve sessizce. Yaklaşır, yaklaşır. Sonra birden, en uygun anda üstüne çullanıverir! Bir anda ortalık karışır, göz gözü

görmez, kızılca kıyamet kopar, yer yerinden oynar. Bir de bakarsınız, çocuğun yerinde yeller esiyor.

Bilmelisiniz ki, cadı dediğin ne çocukların kafasına balyoz indirir ne kıtır kıtır keser ne de ensesine kurşun sıkar. Böyle yapanlar, herkes bilir ki, kendilerini hapiste bulurlar.

Oysa bir cadı asla yakayı ele vermez. On parmağında on *sihir* vardır, şeytanın gözünden sürmeyi çalar, bilesiniz. Canı isterse, yerdeki taşları kurbağalar gibi zıp zıp zıplatabilir, alevleri suyun üstünde yarış ettirebilir.

Böylesi büyülü güçler çok tehlikelidir.

Neyse ki, bugün dünyamızda çok fazla GERÇEK CADI kalmadı. Çok fazla kalmadı, ama yine de insanı korkutacak kadar var. Örneğin, İngiltere'de yüz kadar GERÇEK CADI olduğu söylenebilir. Bazı ülkelerde

daha çok, bazılarında daha azdırlar. Ama yeryüzünde CADILARIN olmadığı tek bir ülke yoktur.

Cadı her zaman kadındır.

Kadınları kötülemek gibi bir niyetim yok. Kadınların çoğu hoş ve sevimlidir. Ama yine de bütün cadılar kadındır işte. Şimdiye kadar cadının erkeğini gören olmamıştır.

Buna karşılık, gulyabaniler erkek olur. Hortlaklar da öyle. Gerçi onlar da tehlikelidir. Ama hiçbiri GERÇEK CADININ yarısı kadar bile tehlikeli değildir.

Hele çocuklar söz konusu oldu mu, bu dünyadaki yaratıkların en tehlikelisi GERÇEK CADILARDIR. GERÇEK CADIYI daha da tehlikeli yapan, hiç de *tehlikeli görünmemesidir.* Cadıların bütün sırlarını bilseniz bile (birazdan hepsini öğreneceksiniz), çıtı pıtı bir kadının cadı olup olmadığını kolay kolay anlayamazsınız. Şimdi bir kaplan, tutup kendini kocaman bir köpek kılığına soksa, bir de tatlı tatlı kuyruk sallasa, dayanamayıp başını okşamaya kalkarsınız ve kaplan da sizi afiyetle mideye indiriverir. Cadılar da böyledir işte. Hanım hanımcık durmalarına aldanmamak gerekir.

Karşı sayfadaki resmi dikkatle bir inceleyin bakalım. Bu iki kadından hangisi cadı? Biliyorum, zor bir soru, ama her çocuk mutlaka yanıtlamaya çalışmalı.

Çünkü bilesiniz ki, bitişiğinizdeki evde bir cadı yaşıyor olabilir.

Bu sabah otobüste karşınızda oturan parlak gözlü kadın bir cadıydı belki de.

Öğle yemeğinden önce sokakta tatlı tatlı gülümseyerek size şeker veren teyze bir cadı olabilir.

Ve şimdi sıkı durun: Şu anda *size* bu kitabı okumakta olan sevimli *öğretmeniniz* de bir cadı olabilir. Yüzüne iyi bakın. Bu dediğimi çok saçma bulduğu için gülüyordur belki de. Ama bu sizi yanıltmasın. Çok zeki olduğu için böyle yapıyordur belki de.

Sakın öğretmeninizin gerçekten bir cadı olduğunu söylüyorum sanmayın. Yalnızca *olabilir* diyorum. Öğretmeninizin cadı olduğunu hiç sanmıyorum. Ama –her şeyin bir "ama"sı vardır– *olabilir de.*

Ah, keşke bir kadının cadı olup olmadığını anlamanın bir yolu olsaydı; o zaman, cadı olduklarını anladığımız kadınları bir yana ayırır, hepsini kıyma makinesine atardık. Ne yazık ki, cadıları ayırt etmenin bir yolu yok. Ama dikkatlice bakarsanız yakalayabileceğiniz birtakım küçük işaretler, tüm cadılarda rastlanan bazı garip davranışlar vardır. Bunları bilir ve hep aklınızda tutarsanız, daha minicikken bir cadının eline düşmekten kurtulabilirsiniz.

Ninem

Ben daha sekizime gelmeden cadılarla iki kez karşılaştım. İlkini kazasız belasız atlattım, ama ikincide o kadar talihli değildim. Başıma öyle şeyler geldi ki, okuduğunuz zaman korkudan çığlık atabilirsiniz. Ama yapacak bir şey yok, gerçekler gizlenmemeli. Görünüşüm biraz acayip de olsa, eğer hâlâ buradaysam ve size bütün bunları anlatabiliyorsam, bunu tamamen canım nineme borçluyum.

Büyükannem Norveçliydi. Norveçliler cadıları çok iyi tanırlar, çünkü ilk cadılar bu kapkara ormanlar ve karlı dağlarla kaplı ülkede ortaya çıkmışlardır. Annemle babam da Norveçliydi, ama babamın işi İngiltere'de olduğundan ben orada doğup büyüdüm, okula orada başladım. Her yıl iki kere, Noel'de ve yaz tatilinde Norveç'e nineme giderdik. Hatırladığım kadarıyla, bu yaşlı kadın hayattaki tek akrabamızdı. Ta-

pardım ona. Birlikteyken bazen Norveççe, bazen İngilizce konuşurduk. İki dili de çok iyi konuştuğumuz için hiç fark etmezdi. Açık yürekli olmam gerekirse, kendimi ona annemden daha yakın hissederdim.

Yedi yaşına yeni basmıştım, annemle babam beni her yıl olduğu gibi Noel'de Norveç'e, nineme götürmüşlerdi. Orada başımıza büyük bir felaket geldi. Annem, babam ve ben Oslo yakınlarında dondurucu bir havada arabayla gidiyorduk. Yerler buz tutmuştu. Araba birden yana savruldu, kayalık bir uçurumdan aşağı yuvarlandı. Annemle babam orada öldüler. Bana gelince; arka koltuğa bağlı olduğum için alnımda hafif bir sıyrıkla kurtuldum.

O korkunç öğleden sonra yaşadıklarımı uzun uzun anlatmayacağım. Şimdi düşünürken bile tepeden tırnağa ürperiyorum. Sonunda kendimi ninemin evinde buldum tabii. Beni kucağına alıp sımsıkı sarıldı, sabaha kadar ağladık.

Gözlerimden yaşlar boşanırken, "Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordum nineme.

"Burada benimle kalacaksın," dedi. "Sana ben bakacağım."

"İngiltere'ye dönmeyecek miyim?"

"Hayır," dedi. "Ben oralarda ne yaparım? Benim yurdum burası, bu yaştan sonra Norveç'ten başka yerde yaşayamam ben."

Ertesi gün, ninem acımı unutturmak için bana masallar anlatmaya başladı. O kadar güzel anlatıyordu ki, anlattığı her masalı büyülenerek dinliyordum. Ama sıra cadı masallarına gelinceye kadar pek o kadar heyecanlanmadığımı itiraf etmeliyim. O yaratıkları herkesten iyi tanıyan ninem anlatacağı masalların öbürleri gibi uydurma olmadığını söyledi. Hepsi gerçekti. *Asıl gerçek* bu masallardaydı. Tarihte olmuş şeylerdi. Bana anlatacağı her şeye inanmalıydım, çünkü hepsi olmuştu. İşin kötüsü, hem de çok çok daha kötüsü, cadılar hâlâ aramızdaydılar. İnan olsun, hepsi hâlâ aramızda yaşıyordu.

"Söylediklerine inanayım mı, nineciğim? Gerçekten doğru mu söylüyorsun?"

"Yavrucuğum," dedi ninem, "bir cadıyı görür görmez tanıyamıyorsan bu dünyada fazla yaşamazsın."

"Ama nine, cadıların sıradan kadınlara benzediğini söylemiştin. O zaman nasıl tanıyacağım onları?"

"Beni can kulağıyla dinleyeceksin," dedi ninem. "Söylediğim hiçbir şeyi unutmayacaksın. Sonra da başına bir şey gelmesin diye dua edeceksin."

Ninemin, Oslo'daki evinin büyük oturma odasındaydık. Birazdan yatacaktım. Evin perdeleri hiç kapanmazdı; kapkara gecede gökyüzünden ağır ağır inmekte olan iri kar tanelerini camdan görebiliyordum. Yaşlılıktan ninemin yüzü buruş buruş, elleri kırış kırıştı. Koca gövdesiyle koltuğa öyle bir gömülmüştü ki, ufacık bir fare bile yanına sığışamazdı. Ben de, çaresiz, pijamalarım, robdöşambrım ve terliklerimle, ayaklarının dibine oturmuştum.

"Beni işletmediğine yemin et!" deyip duruyordum. "Mahsustan söylemediğine yemin et!"

"Bak," dedi. "Ortalıktan kaybolan en az beş çocuk biliyorum, sanki yer yarıldı içine girdiler. Cadılar, aldı götürdü onları."

"Bence sen beni korkutmaya çalışıyorsun," dedim.

"Saçmalama," dedi, "benim tek derdim, o çocuklar gibi ortalıktan kaybolmaman. Seni çok sevdiğim için başına bir şey gelsin istemiyorum."

"Kaybolan çocukları anlatır mısın?" dedim.

Ninem, yanık lastik gibi kokan uzun siyah bir puro yaktı –ondan başka puro içen nine görmemiştim– ve, "İlk kaybolan sekiz yaşlarında bir kız çocuğuydu," dedi. "Adı Ranghild Hansen'di. Kız kardeşiyle bahçede oynuyormuş. Mutfakta ekmek pişirmekte olan annesi biraz soluklanayım diye bahçeye çıkınca bir de bakmış, Ranghild ortada yok. 'Yine nereye kayboldu bu Ranghild?' diye soracak olmuş.

"Kız kardeşi, 'Uzun boylu bir kadınla gitti,' demiş.

"'Hangi uzun boylu kadın?' demiş kadıncağız.

"Küçük kız, 'Beyaz eldivenleri vardı,' diye yanıtlamış. 'Ranghild'i elinden tuttu, aldı götürdü.'"

Ninem, "Bir daha da gören olmamış kızcağızı," diye tamamladı sözünü.

"Peki, aramamışlar mı?" diye sordum.

"Aramaz olurlar mı, aramadıkları yer kalmamış. Bütün kent seferber olmuş, ama bulamamışlar."

"Öteki dört çocuğa ne oldu peki?"

"Tıpkı Ranghild gibi ortadan kayboldular."

"Nasıl yani, nine? Nasıl kaybolmuşlar?"

"Her seferinde evin önünde garip bir kadın görülmüş, sonra da çocuklar kaybolmuş."

"Ama nasıl?" diye direttim.

Ninem, "İkinci olay daha da tuhaftı," dedi. "Holmenkollen'de oturan bir Christiansen ailesi vardı. Evlerinin oturma odasında pek gurur duydukları bir yağlıboya tablo asılıydı. Resimde, bir çiftlik evinin bahçesinde dolaşan birtakım ördekler görülüyordu. Hiç insan yoktu resimde, yalnızca çimenler üstünde dolaşan bir ördek ailesi, arkada da çiftlik evi. Kocaman, güzel bir resimdi. Eveet, ne diyordum, bir gün Christiansenlerin kızı Solveg okuldan eve döndüğünde elinde bir elma varmış, ısıra ısıra yiyormuş. Elmayı sokakta rastladığı sevecen bir kadının verdiğini

söylemiş. Ama ertesi sabah küçük Solveg'i yatağında bulamamışlar. Aramadıkları yer kalmamış, küçük kız kayıplara karışmış. Tüm umutlar kesilmek üzereymiş ki, Solveg'in babası duvardaki resmi göstererek, 'İşte orada! Solveg ördeklere ekmek veriyor!' diye bağırmış. Bir de bakmışlar, Solveg resmin içinde; bahçenin ortasında sepetinden ekmek atıyor ördeklere. Babası hemen resme koşup ona dokunmak istemiş. Ama boşuna. Solveg tablonun içindeymiş artık, tablonun bir parçası olmuş."

"Peki, sen o küçük kızı resmin içindeyken gözlerinle gördün mü, nine?"

"Tabii gördüm," dedi ninem, "hem de kaç kere. İşin tuhafı, Solveg resimde habire yer değiştiriyordu. Bir gün evin içinde oluyordu, camdan bakarken görüyordun. Ertesi gün, bir de bakıyordun, kucağında bir ördek, bahçenin ta öbür köşesine gitmiş."

"Hiç resimde hareket ederken gördün mü, nine?"

"Hayır, kimse görmedi," diye yanıtladı ninem. "Ördeklere ekmek veriyor da olsa, camdan bakıyor da olsa hiç hareket etmiyordu, resimde hiç kımıldamadan öyle duruyordu. Doğrusu çok tuhaftı. Ama en tuhafı neydi, biliyor musun? Yıllar geçtikçe resimdeki küçük kız da büyüyor, yaşlanıyordu. On yıl içinde genç bir kadın oldu. Otuz yıl sonra orta yaşlı bir kadındı artık. Sonra birden, olaydan tam elli dört yıl sonra resimden kayboluverdi."

"Öldü mü yani?" dedim.

"Kim bilir?" dedi ninem. "Cadılar dünyasında öyle esrarengiz şeyler oluyor ki."

"İki çocuğu anlattın," dedim. "Üçüncüye ne oldu peki?"

"Üçüncüsü, küçük Birgit Svenson'du. Bizim evin tam karşısında oturuyordu. Bir gün vücudunun her yerinden tüyler çıkmaya başladı. Bir ay geçti geçmedi, kocaman beyaz bir tavuğa dönüştü. Anasıyla babası yıllarca bahçedeki kümeste tuttular. Yumurta bile yumurtluyordu."

"Yumurtaları ne renkti?"

"Kahverengi. Hayatımda o kadar büyük yumurta görmemiştim. Annesi omlet yapardı. Nefis omletler."

Başımı kaldırıp nineme baktım; gören, tahtına kurulup oturmuş bir kraliçe sanırdı. Çok uzaklarda bir şeye bakıyormuş gibi dalıp gitmişti. Bir tek,

iki parmağının arasındaki puro gerçek dünyaya aitti sanki; purodan tüten dumanlar başının çevresinde mavi bulutlar oluşturuyordu.

"Ama tavuk olan o küçük kız ortadan kaybolmamış!" dedim.

"Hayır, Birgit ötekiler gibi yok olmadı. Kahverengi yumurtalar yumurtlayarak yıllarca yaşadı."

"Ama hepsinin kayıplara karıştığını söylemiştin."

"Yanlış söylemişim," dedi ninem. "Ee n'aparsın, yaşlanıyorum artık. Her şeyi hatırlayamıyorum."

"Peki, dördüncü çocuğa ne oldu?" diye sordum.

Ninem, "Dördüncüsü, Harald adında bir oğlandı," dedi. "Bir sabah bütün vücudu boz-sarı bir renge büründü, çok geçmeden ceviz kabuğu gibi sert ve çatlak bir görünüm aldı. Akşama oğlan taş kesildi."

"Taş mı kesildi?" dedim. "Gerçek taş mı yani?"

"Granit," dedi. "Görmek istersen götürür gösteririm. Hâlâ evde duruyor. Küçük bir taş heykel gibi hole koymuşlar. Konuklar şemsiyelerini dayıyorlar."

Çok küçüktüm, ama ninemin söylediği her şeye inanacak kadar da saf değildim. Yine de hiç gülmeden, o kadar büyük bir ciddiyetle, o kadar inandırıcı bir biçimde anlatıyordu ki, kapılıp gitmemek mümkün değildi.

"Anlat, nineciğim," dedim. "Beş çocuk olduğunu söylemiştin. Beşinciye ne oldu?"

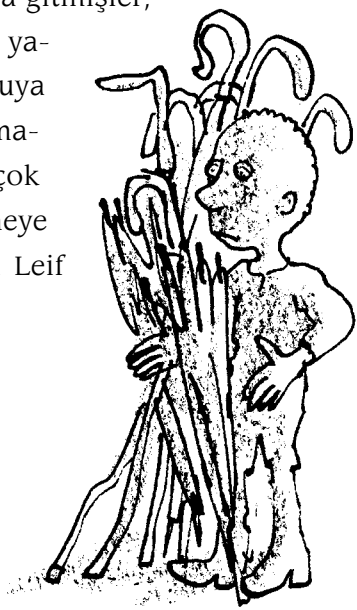
"Puromdan bir nefes çekmek ister misin?" diye sordu.

"Ben daha yedi yaşındayım, nine."

"Kaç yaşında olduğundan bana ne," dedi. "Puro içersen hiç üşütmezsin."

"Nine, beşinci çocuğu anlatır mısın?"

Purosunun ucunu lezzetli bir kuşkonmaz yiyormuş gibi ısırarak, "Beşinci çocuğun başına gelenler çok ilginçti," dedi. "Dokuz yaşındaki bu oğlanın adı Leif'ti. Yaz tatilinde ailece fiyortlara gitmişler; o küçük adalardan birinde piknik yapıyor, yüzüyorlarmış. Küçük Leif suya daldığında onu gözden kaçırmamaya çalışan babası suyun altında çok fazla kaldığını fark etmiş, ama neye yarar! Leif yukarı çıktığında artık Leif değilmiş."

"Neymiş peki, nineciğim?"

"Bir yunusmuş."

"Olamaz! Mümkün değil!"

"Bal gibi olmuş işte! Şipşirin bir yunus yavrusuymuş artık. Tonton mu tonton."

"Nineciğim..."

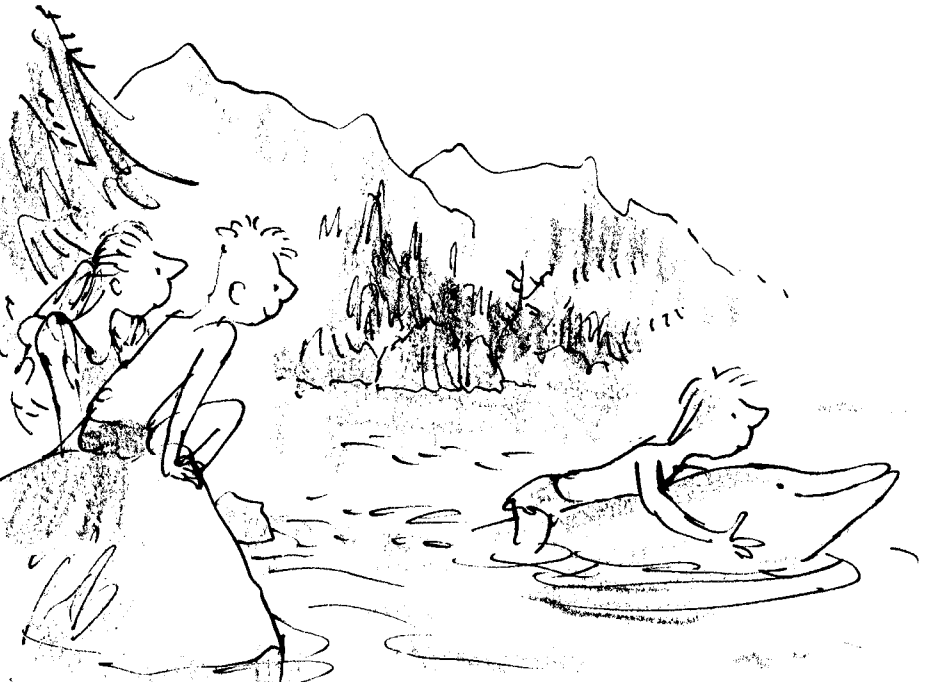
"Efendim, yavrum?"

"Leif sahiden yunus mu olmuş?"

"Emin ol," dedi. "Annesini tanırdım. O anlattıydı. Yunus Leif bütün bir öğleden sonra yanlarından ayrılmamış, kardeşlerini sırtına alıp akşama kadar gezdirmiş. Çok eğlendirmiş onları. Sonra da yüzgecini sallamış, yüzüp gitmiş, bir daha da gören olmamış."

"Tamam da, nine," dedim, "o yunus gerçekten Leif miydi bakalım? Nereden anlamışlar ki?"

"Onlarla konuşmuş," diye karşılık verdi ninem. "Kardeşlerini sırtında gezdirirken hep gülüp şakalaşıyormuş."

"İyi güzel de, bu olay ortalığı karıştırmamış mı?" diye soracak oldum.

"Pek karıştırdığı söylenemez," dedi ninem. "Biz Norveçliler böyle olaylara alışkınızdır. Her yer cadı dolu. Bizim sokakta da bir tane vardır herhalde. Haydi, sen artık yat bakalım."

Hafifçe ürpererek, "Gece pencereden cadı girmez, değil mi?" diye sordum.

"Girmez," dedi ninem. "Cadılar yağmur borularına tırmanmak, camdan içeri girmek gibi salaklıklar yapmazlar. Rahat rahat uyuyabilirsin. Haydi bakalım. Seni yatırıp üstünü örteyim de, güzel güzel uyu."

Bir Cadının Cadı Olduğu Nasıl Anlaşılır?

Ertesi akşam, ninem banyomu yaptırdıktan sonra oturma odasında başka bir hikâye anlatmaya başladı.

"Bu gece," dedi yaşlı kadın, "bir cadıyı gördüğün zaman nasıl tanıyacağını anlatacağım sana."

"İnsan her zaman emin olabilir mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi, "emin olmak çok zordur. Bütün sorun da burada zaten. Ama iyi bir tahminde bulunabilirsin."

Purosunun küllerini kucağına düşürüyordu; bana bir cadının nasıl tanınacağını anlatmadan alev alıp yanmasa bari diye geçiriyordum içimden.

"Bir kere," dedi, "GERÇEK CADILAR her zaman eldiven giyerler."

"Her zaman giyemezler," dedim. "Yaz sıcağında da mı eldiven giyecekler?"

"Evet, yazın ortalık alev alevken bile," dedi ninem. "Giymek zorundalar. Neden biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü GERÇEK CADILARIN tırnakları yoktur. Tırnak yerine kediler gibi ince kıvrık pençeleri vardır, pençelerini gizlemek için eldiven giyerler. Yalnız, unutma ki, birçok saygıdeğer hanım da eldiven giyer, özellikle kışın, o yüzden bunun pek işine yarayacağını sanmam."

"Annem de giyerdi," dedim.

"Ama evin içinde değil," dedi ninem. "Cadılar evin içinde bile eldiven giyerler. Yalnızca yatarken çıkarırlar eldivenlerini."

"Nineciğim, bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Sözümü kesme," dedi. "Can kulağıyla dinle beni. İkincisi, bütün GERÇEK CADILARIN kel olduğunu aklından hiç çıkarmamalısın."

"Kel·mi?"

"Evet, yumurta gibidir kafaları; dazlak, hem de damdazlak."

Çok şaşırmıştım. Kelliği kadınlara yakıştıramamıştım. "Ama neden?"

"Nedenini sorma," diye kestirip attı. "Ama inan bana, bir cadının kafasında tek bir saç bile yoktur."

"Ne korkunç!"

"İğrenç!" dedi ninem.

"Eğer kelseler," dedim, "kolayca tanınırlar."

"Sen öyle san," dedi ninem. "GERÇEK BİR CADI kelliğini gizlemek için her zaman peruk takar. Hem de en iyisinden. Peruğun iyisini gerçek saçtan ayırmak neredeyse olanaksızdır; anlaman için çıkıyor mu diye tutup çekmen gerekir."

"Tamam, ben de tutup çekerim," dedim.

Ninem, "Salak mısın sen, evladım!" dedi. "Sokakta gördüğün her eldivenli kadının saçını mı çekeceksin? Bir dene de, gör bak ne oluyor."

"O zaman bu da işime yaramayacak," dedim.

Ninem, "Bu saydıklarımın hiçbiri tek başına bir işe yaramaz," dedi. "Ancak hepsini bir araya getirirsen bir faydası dokunur. Ama sakın unutma, peruklar cadılara ciddi bir sorun çıkartır."

"Nasıl yani, nine?"

"Peruk çok kötü kaşıntı yapar," dedi. "Bir film yıldızı, sen ya da ben peruk takacak olsak saçımızın üstüne takarız; ama bir cadı peruğu kel kafasına geçirmek zorundadır. Peruğun altı hem çok sert, hem de pütür pütürdür; kel kafayı fena halde kaşındırır, kaşıdıkça da berbat yaralar açılır. Cadılar peruk yarası derler buna. Senin anlayacağın, cadıların başına beladır bu peruklar."

"Bir cadıyı tanımak için başka nelere bakmalıyım?" diye sordum.

Ninem, "Burun deliklerine bak," dedi. "Cadıların burun delikleri sıradan insanlarınkilerden biraz daha

geniştir. Cadının burun deliğinin kenarı, bazı deniz-kabuklarının kenarları gibi pembe ve kıvrıktır."

"Tamam da, cadıların burun delikleri neden o kadar büyük?" diye soracak oldum.

"Koku almak için," dedi ninem. "GERÇEK BİR CADININ inanılmaz bir koku alma gücü vardır. Gecenin karanlığında karşı kaldırımdaki bir çocuğun kokusunu alabilir."

"Benim kokumu alamaz," dedim. "Daha yeni banyo yaptım."

"Öyle bir alır ki kokunu, şaşırıp kalırsın," dedi ninem. "Sen ne kadar temiz olursan, bir cadıya o kadar pis kokarsın."

"Olamaz, inanmıyorum," dedim.

Ninem, "Tertemiz bir çocuk," dedi, "cadıya leş gibi kokar. Ama ne kadar kirliysen, cadı da kokunu o kadar zor alır."

"Ama bu çok saçma, nineciğim."

"Hiç de saçma değil," diye yanıtladı ninem. "Cadı *kirin* değil, *senin* kokunu alır. Cadıyı çılgına çeviren koku doğruca senin teninden gelir. Teninden dalga dalga yayılır ve cadıların pis koku dalgaları dedikleri bu dalgalar havada süzülür, dosdoğru cadının burun deliklerinden içeri girer. Başını döndürür cadının."

"Ama bir dakika, nineciğim..."

"Sözümü kesme de anlatayım," dedi. "Bir haftadır yıkanmadıysan vücudunu tepeden tırnağa kir

kaplamıştır, o yüzden pis koku dalgaları kolay kolay yayılamaz teninden."

"Bir daha hiç yıkanmayacağım," dedim.

"Çok sık yıkanma, yeter," dedi ninem. "Ayda bir yıkanmak akıllı bir çocuk için yeter de artar bile."

Böyle sözler ettiği zaman ninemi daha da çok seviyordum.

"Nineciğim," dedim, "cadı gecenin karanlığında çocuk kokusuyla büyük kokusunu birbirinden nasıl ayırır?"

"Büyükler pis koku dalgaları yaymazlar," dedi. "Pis koku dalgaları yalnızca çocuklardan yayılır."

"Ama benden pis koku dalgaları yayılmaz ki," dedim. "Yoksa şu anda çok mu kötü kokuyorum?"

"Yok efendim, kim demiş!" dedi ninem. "Benim için misler gibi kokuyorsun. Ama bir cadının burnunun direği kırılır herhalde.".

"Sence ona nasıl kokuyorumdur?" diye sordum.

"Köpek boku gibi," dedi ninem.

Çok şaşırmıştım. "*Köpek boku mu?*" diye bağırdım. "Köpek boku gibi kokmuyorum ben! İnanmıyorum, beni kandıramazsın!"

Ninem, çok hoş bir şeyden söz ediyormuş gibi, "Hem de," dedi, "bir cadıya taze köpek boku gibi kokuyorsundur."

"Olamaz!" diye bağırdım. "Tazesini bayatını bilmem, köpek boku gibi kokmuyorum ben!"

"Tartışmanın bir yararı yok," dedi ninem. "Hayatın bir gerçeği bu."

Çok kızmıştım. Ninemin söylediklerine bir türlü inanamıyordum.

"Demek istediğim," diye devam etti, "sokakta burnunu tutarak yanından geçen bir kadın görürsen, bil ki o kadın bir cadıdır."

Baktım olacak gibi değil, konuyu değiştirmeye çalışarak, "Bir kadının cadı olup olmadığı başka nasıl anlaşılır?" diye sordum.

"Gözlerinden," dedi ninem. "Gözlerine çok dikkatli bak. GERÇEK BİR CADININ gözleri bizimkilerden farklıdır. Gözünün tam ortasına bakacaksın. Gözün tam ortasında siyah bir nokta vardır. Kadın cadıysa bu siyah nokta sürekli renk değiştirir; o renkli nokta ya alev alev yanıyordur, ya da buz gibi donuktur. Bir cadıyla göz göze geldin mi, tepeden tırnağa ürperirsin."

Ninem, koltuğunda arkasına yaslanmış, derin bir mutluluk içinde o iğrenç siyah purosunu tüttürüyordu. Bense, yere diz çökmüş, büyülenmiş gibi ona bakıyordum. Hiç gülmüyordu. Müthiş ciddi görünüyordu.

"Başka şeyler var mı?" diye sordum.

"Elbette var," dedi. "Galiba cadıların aslında kadın falan olmadıklarını anlamıyorsun. Kadına benzerler, ama kadın değildirler. Kadın gibi konuşurlar.

Kadın gibi davranmayı çok iyi becerirler. Ama gerçekte tamamen farklı yaratıklardır. İnsan kılığına girmiş şeytanlardır onlar. O yüzden, pençelerini, kel kafalarını, tuhaf burunlarını, garip gözlerini dünya âlemden gizlemek zorundadırlar."

"Başka nereleri farklıdır, nineciğim?"

"Ayakları. Cadıların ayak parmakları yoktur."

"İnanmıyorum!" diye bağırdım. "Nasıl olur?"

"Ayakları parmaksızdır," dedi ninem. "Dört köşelidir ayakları, parmakları çıkmamıştır."

"Yürürken zorluk çekmezler mi?" diye sordum.

Ninem, "Hayır, asla," dedi. "Ama ayakkabılarıyla başları derttedir. Bütün kadınlar sivri burunlu, ufak ayakkabılar giymeyi severler, ama cadılar, ayakları çok geniş ve düz olduğu için, ayaklarını o sivri burunlu, minik pabuçlara sığdırıncaya kadar akla karayı seçerler."

"O zaman," dedim ben de, "düz burunlu, geniş, rahat ayakkabılar giysin onlar da."

"Bunu göze alamazlar," dedi ninem. "Bir cadı kel kafasını nasıl peruk takarak gizliyorsa, o çirkin ayaklarını da güzel ayakkabılar giyerek gizlemek zorundadır."

"Ne kadar rahatsız bir durum," dedim.

"Feci bir şey," dedi ninem. "Ama buna katlanmak zorundadır."

"Madem normal ayakkabılar giyiyorlar, o zaman bu da işime yaramaz; değil mi, nineciğim?"

"Haklısın galiba," dedi ninem. "Hafifçe aksayarak yürürler, ama o kadar belli belirsizdir ki ancak çok yakından bakarsan fark edebilirsin."

"Başka hiçbir farkları yok mu peki?"

"Bir farkları daha var," dedi ninem.

"Nedir o?"

"Tükürükleri *mavi*dir."

"Mavi mi!" diye haykırdım. "Hadi canım! Mavi tükürük olur mu?"

"Ne bileyim, oluyor işte. Hem de masmavi!"

"Benimle dalga geçiyorsun, nineciğim! Kimsenin tükürüğü mavi olamaz!"

"Cadıların olur," dedi.

"Yani mürekkep gibi mi?" diye sordum.

"Aynen öyle," dedi. "Zaten yazı yazarken tükürüklerini kullanırlar. Cadıların eski, uçlu kalemleri vardır; kalemlerin ucunu yalayıp yalayıp yazarlar."

"İyi de, o mavi tükürük *görülebilir mi*, nineciğim? Diyelim, bir cadı bana bir şeyler söylüyor, mavi tükürüğünü görebilir miyim?"

"Ancak çok dikkatli bakarsan," dedi ninem. "Çok dikkatli bakarsan, dişlerinde hafif bir mavilik görebilirsin belki. O kadar."

"Tükürseler anlaşılır ama," dedim.

"Cadılar asla tükürmez," dedi ninem. "Buna cesaret edemezler."

Ninem yalan söylüyor olamazdı. Her sabah kiliseye giden, her yemekten önce duasını eden biri yalan söyleyemezdi. Ninemin anlattıklarının hepsine yavaş yavaş inanmaya başlıyordum.

"İşte böyle," dedi ninem.

"Benden bu kadar. Bu özelliklerin hiçbiri tek başına işe yaramaz. Bir kadının cadı olup olmadığını anlamana yetmez. Ama baktın ki bir kadın hem eldiven giymiş, hem burun delikleri geniş, hem gözleri bir garip, hem saçları peruğa benziyor, hem de dişlerinde bir mavilik var, işte o zaman arkana bakmadan kaç."

"Nineciğim," dedim, "sen küçük bir kızken hiç cadıyla karşılaştın mı?"

"Bir kere," dedi ninem. "Sadece bir kere."

"Ne oldu peki?"

"Anlatmam," dedi. "Çok korkarsın, gece rüyana girer."

"N'olur anlat," diye yalvardım.

"Olmaz," dedi. "Bu kadar korkunç şeyler anlatılmaz."

"Başparmağının olmamasıyla bir ilgisi var mı bunun?"

Birden, buruşuk dudakları sımsıkı büzüldü, puroyu tutan eli (başparmağı yoktu) hafifçe titremeye başladı.

Bekliyordum. Bana bakmıyordu. Ağzına kilit vurulmuştu sanki. Birden içine kapanmıştı. Belli ki konuşmayacaktı.

Hiç kımıldamadan, öyle oturuyordu. Usulca odadan çıktım, yatak odamın yolunu tuttum.

Cadıların Cadısı

Ertesi gün eve, elinde çantası, siyah giysili bir adam geldi. Oturma odasında nineme uzun uzun bir şeyler anlattı. Konuşurlarken beni içeri almadılar. Adam gittikten sonra ninem ağır ağır yürüyerek yanıma geldi; çok üzgün görünüyordu.

"O adam bana babanın vasiyetnamesini okuyordu," dedi.

"Vasiyetname nedir?" diye sordum.

"Ölmeden önce yazılan bir şey," dedi. "Öldükten sonra paranın, malının mülkünün kimlere verileceğini yazarsın. Daha da önemlisi, anne de, baba da öldülerse çocuklara kimin bakacağı yazar."

Birden büyük bir korkuya kapıldım. "Bana sen bakacaksın, değil mi nineciğim?" diye bağırdım. "Beni başkasına vermeyecekler, değil mi?"

"Hayır," dedi ninem. "Baban öyle bir şey yapmaz.

Benden yaşadığım sürece sana bakmamı istemiş, ama seni İngiltere'deki evinize götürmemi de istiyor. Orada kalacakmışız."

"Ama niye?" dedim. "Neden burada, Norveç'te kalmıyoruz ki? Hani sen başka yerde yaşayamazdın! Bana hep öyle derdin!"

"Biliyorum," dedi ninem. "Gel gör ki, para ve evle ilgili senin aklının ermeyeceği bazı karışıklıklar var. Ayrıca baban vasiyetnamesinde, bütün ailen Norveçli olmasına rağmen senin İngiltere'de doğduğunu, okula orada başladığını, o yüzden okula İngiltere'de devam etmen gerektiğini yazmış."

"Ama nineciğim!" diye sızlandım. "İngiltere'deki evde yaşamak istemezsin ki sen! Nefret edersin!"

"Doğru söylüyorsun ama," dedi, "galiba başka çarem yok. Vasiyetnamede annenin de öyle istediği yazıyor. Annenle babanın isteklerine saygı göstermeliyiz."

Yapacak bir şey yoktu, İngiltere'ye gitmek zorundaydık. Ninem hemen hazırlıklara başladı. "Okulun yeni dönemi birkaç gün sonra başlıyormuş," dedi, "kaybedecek vaktimiz yok."

İngiltere'ye gitmek üzere yola çıkmadan bir akşam önce ninem o çok sevdiği konuyu yeniden açtı. "İngiltere'de Norveç'teki kadar cadı yoktur," dedi.

"Demek cadılarla hiç karşılaşmayacağım," dedim.

"Karşılaşmasan çok iyi olur," dedi ninem. "İngiliz cadıları herhalde dünyanın en kötü kalpli cadılarıdır."

Ninem o iğrenç purosunu tüttürerek konuşadursun, gözümü başparmağı olmayan elinden ayıramıyordum. Cadıyla karşılaştığında kim bilir başına ne kadar korkunç bir şey gelmişti? Gerçekten feci, ürkünç bir şey olmalıydı, yoksa mutlaka anlatırdı. Belki birisi büküp koparmıştı parmağını. Belki de çaydanlığın ağzına sıkıştırmıştı da, buharda eriyivermişti. Yoksa birisi diş çeker gibi çekip koparmış mıydı başparmağını? Meraktan çatlıyordum.

"İngiliz cadıları ne yaparlar, anlatsana nineciğim?" dedim.

Leş gibi kokan purosunun dumanlarını havaya savurarak, "En sevdikleri numara," dedi, "kendi buluşları olan bir tozla çocukları büyüklerin tiksindikleri bir hayvana dönüştürmektir."

"Mesela hangi hayvana, nineciğim?"

"Çoğu zaman bir sümüklüböceğe," dedi ninem. "Çocukları sümüklüböceğe dönüştürmeye bayılırlar. Büyükler de çocuk olduğunu bilmeden üstüne basıp eziverirler."

"Korkunç!" diye bağırdım.

"Bazen de çocukları pireye dönüştürürler. Düşünsene, seni pireye dönüştürüyorlar, annen de bilmeden pire tozunu sıkıveriyor tepene, evladını kendi elleriyle öbür dünyaya gönderiyor."

"Beni korkutuyorsun, nineciğim. Ben İngiltere'ye gitmek istemiyorum."

Ninem oralı olmadı. "Öyle İngiliz cadıları bilirim ki," diye devam etti, "çocukları sülüne dönüştürmüşler, av mevsiminin açılmasına bir gün kala ormana kışkışlamışlardır."

"Olamaz!" dedim. "Avcılar vurdu mu onları?"

"Tabii ki vurdular," dedi. "Sonra da tüylerini yolup bir güzel kızarttılar, afiyetle mideye indirdiler."

Kendimi, avcıların tepesinde oradan oraya deliler gibi uçup duran bir sülün olarak düşündüm: Altımda silahlar patlarken canımı kurtarmak için çılgınca dalışlar yapıyor, sağa sola zigzaglar çiziyordum.

"Bilesin işte," dedi ninem. "İngiliz cadıları arkalarına yaslanıp annelerin, babaların kendi çocuklarının canına kıymalarını seyretmekten büyük zevk alırlar."

"Nineciğim, benim canım hiç İngiltere'ye gitmek istemiyor."

"Farkındayım. Ben de gitmek istemiyorum. Ama çaresiz gideceğiz."

"Her ülkenin cadıları farklı mıdır?" diye sordum.

"Tamamen farklıdırlar," diye yanıtladı ninem, "birbirlerine hiç benzemezler. Ama başka ülkelerin cadılarını pek bilmem doğrusu."

"Amerika'dakileri de bilmiyor musun?"

"Bildiğimi söyleyemem. Ama oradaki cadıların, büyüklere çocuklarını yedirttiklerini duymuştum."

"Hayır, olamaz!" diye haykırdım. "İnanmıyorum! Doğru olamaz!"

"Doğru mu, değil mi, bilmiyorum," dedi ninem. "Ama böyle bir söylenti kulağıma gelmişti."

"Annelere, babalara kendi çocuklarını nasıl yedirtebilirler ki?" diye sordum.

"Çocukları sosisli sandviçe dönüştürerek," dedi. "Akıllı bir cadı bunu kolayca yapabilir."

"Peki, her ülkede cadılar var mıdır?"

"İnsanların olduğu her yerde cadılar da vardır. Her ülkede bir Gizli Cadılar Derneği vardır."

"Bütün cadılar birbirlerini tanırlar mı, neneciğim?"

"Hayır. Bir cadı yalnızca kendi ülkesinin cadılarını tanır. Yabancı cadılarla görüşmesi kesinlikle yasaktır. Ama örneğin bir İngiliz cadısı İngiltere'deki bütün cadıları tanır. Hepsi arkadaştır. Birbirlerini arayıp sorarlar. Ölümcül iksir tariflerini değiş tokuş ederler. Kim bilir birbirlerine daha neler neler anlatırlar. Düşünmek bile istemiyorum."

Yere oturmuş, gözlerimi ninemden ayıramıyordum. Purosunu küllüğe bırakıp ellerini göbeğinde bi-

tiştirdi. "Her ülkenin cadıları," diye devam etti, "her yıl gizli bir toplantı yaparlar. Cadıların Cadısı'nın konuşmasını dinlemek için bir yerde toplanırlar."

"Kimin konuşmasını?" diye bağırdım.

"Cadıların Cadısı, tüm cadıların kraliçesidir," dedi ninem. "Ondan güçlüsü yoktur, gücü her şeye yeter. Gaddar mı gaddardır. Tüm öteki cadılar onun karşısında korkudan tir tir titrerler. Cadıların Cadısı'nı yılda bir kez, Yıllık Toplantı'da görürler. Cadıların Cadısı, ülke ülke dolaşarak bu toplantılara katılır, tüm cadıların yüreğine cesaret salar, onlara emirler yağdırır."

"Bu toplantıları nerede yaparlar, nine?"

"Çeşitli söylentiler var," diye yanıtladı ninem. "Dernek toplantısı yapan kadınlar gibi bir otelde yer ayırtıyorlarmış. Kaldıkları otellerde çok garip şeyler olduğu da söyleniyor. Yataklarda hiç yatmıyorlarmış, odalardaki halılarda yanık izlerine rastlanıyor, banyo küvetlerinde kurbağalar bulunuyormuş, bir seferinde otelin mutfağındaki aşçıbaşı çorba kazanının içinde bir timsah yavrusu bulmuş."

Ninem purosunu aldı, pis dumanı ciğerlerine çekti.

"Cadıların Cadısı'nın evi nerede peki?" diye sordum.

"Kimse bilmiyor," dedi ninem. "Bilseydik, evini basar, yok ederdik onu. Dünyanın dört bir yanındaki cadı uzmanları ömürlerini Cadıların Cadısı'nın gizli şatosunu aramakla geçirirler."

"Cadı uzmanı nedir, nineciğim?"

Ninem, "Cadıları inceleyen, onlar hakkında çok şey bilene cadı uzmanı derler," dedi.

"Sen cadı uzmanı mısın, nine?"

"Ben emekli bir cadı uzmanıyım. Artık cadıların peşinde koşturamayacak kadar yaşlandım. Ama gençken bütün dünyayı dolaşır, Cadıların Cadısı'nın evini bulmaya çalışırdım. Ne yazık ki, izine bile rastlayamadım."

"Cadıların Cadısı zengin mi?" diye sordum.

"Çok zengin," dedi ninem. "Denizde kum, onda para. Hükümetin bizim kullandığımız banknotları bastığı makine var ya, söylenenlere bakılırsa Cadıların Cadısı'nın da tıpkı onun gibi bir makinesi varmış. Banknot dediğin nedir ki, üstünde özel çizimler ve resimler olan kâğıt parçaları. Doğru makineyi ve doğru kâğıdı bulan herkes basabilir. Bana öyle geliyor ki, Cadıların Cadısı paraları o makinede basıyor, sonra da bütün ülkelerin cadılarına dağıtıyor."

"Yabancı paraları nasıl basıyor öyleyse?"

Ninem, "O makineler," dedi, "istersen *Çin* parası bile basar. Doğru düğmeye basman yeterli."

"Ama nineciğim," dedim, "Cadıların Cadısı'nı gören olmamış, o zaman onun varlığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Ninem ters ters baktıktan sonra, "Şeytan'ı da kimse görmedi," dedi, "ama var olduğunu biliyoruz."

Ertesi sabah gemiye bindik, İngiltere'ye doğru yola çıktık. Bir süre sonra Kent'teki eski evimizdeydim, ama bu kez yanımda yalnızca ninem vardı. Çok geçmeden Paskalya Dönemi başladı, artık her gün okula gidiyordum, her şey eskisi gibiydi.

Bahçemizde koskocaman bir atkestanesi ağacı vardı; en iyi arkadaşım Timmy'yle birlikte yüksek dallarının arasına harika bir ağaç evi yapmaya başlamıştık. Yalnızca hafta sonları çalışabilmemize karşın çalışmamız çok iyi gidiyordu. İşe döşemeden başlamıştık; birbirine uzak iki dalın arasına geniş kalaslar yerleştirip çivilerle tutturuyorduk. Bir ay geçmeden döşemeyi bitirdik. Ardından, döşemenin çevresine bir tahta parmaklık yaptık. Geriye bir tek dam kalmıştı, ama damı yapmak o kadar kolay değildi.

Bir cumartesi, öğleden sonra, Timmy nezle olmuş yatıyordu; ben de damı yapmaya kendi başıma başlayayım, dedim. Atkestanesi ağacının dalları arasında tek başına oturmak harikaydı; çevrem daha tam yeşermemiş körpe yapraklarla sarılıydı. Sanki büyük bir

yeşil mağaradaydım. O kadar yüksekte olmak daha da heyecan vericiydi. Ninem ağaçtan düşersem bacağımın kırılabileceğini söylemişti; aşağıya her bakışımda belkemiğimde hafif bir sızı duyuyordum.

Tam damın ilk tahtasını çakmıştım ki, bir de baktım, ağacın altında bir kadın duruyor. Başını kaldırmış bana bakıyor, tuhaf bir biçimde gülümsüyordu. İnsanlar gülümsediklerinde genellikle dudakları iki yana uzar. Bu kadının dudakları ise bir aşağı bir yukarı uzuyor, ön dişleriyle dişetleri olduğu gibi ortaya çıkıyordu. Dişetleri çiğ et gibiydi.

Bilirsiniz, insan kendini yalnız sandığı bir anda birisi tarafından seyredildiğini fark edince ne yapacağını şaşırır.

Ayrıca bu garip kadın bahçemizde ne arıyordu?

Başında küçük siyah bir şapka vardı, siyah eldivenleri dirseğine kadar geliyordu.

Eldiven! Aman Tanrım, *eldiven* giymişti!

Donup kalmıştım.

"Sana bir hediyem var," dedi. Gülümserken hâlâ dişleri ve dişetleri görünüyordu.

Yanıt vermedim.

"Yavrucuğum," dedi, "o ağaçtan aşağı inersen sana olağanüstü bir hediye vereceğim, hayatında böyle hediye görmemişsindir." Sesi bir tuhaftı, boğuk çıkıyordu.

Gözlerini benden ayırmadan elini çantasına sok-

tu, küçük yeşil bir yılan çıkarıp görmem için havaya kaldırdı.

"Korkma, evcildir," dedi.

Parlak yeşil yılan koluna dolanmaya başlamıştı.

Kadın, "Aşağı inersen onu sana vereceğim," dedi.

"*Canım nineciğim, neredesin, gel kurtar beni,*" diye geçirdim içimden.

Sonra birden paniğe kapıldım. Çekici elimden bıraktım, koca ağaca maymun gibi tırmanmaya başladım. Tırmanabildiğim kadar tırmandım, yüreğim ağzıma gelmişti, tir tir titriyordum. Yapraklardan dolayı artık kadını göremiyordum.

Saatlerce hiç kıpırdamadan ağacın tepesinde kaldım. Hava kararmaya başlamıştı ki, ninemin sesini duydum. Bana sesleniyordu.

"Yukarıdayım," diye bağırdım.

"Hemen aşağı in!" diye ciyakladı. "Bu saat oldu, hâlâ yemeğini yemedin."

"Nineciğim!" diye bağırdım. "*O kadın gitti mi?*"

"Hangi kadın?"

"Siyah eldivenli kadın!"

Aşağıda bir sessizlik oldu. Ninem şaşkınlıktan küçük dilini yutmuştu galiba.

"Nineciğim!" diye yeniden bağırdım. "Gitti mi o kadın?"

Ninem en sonunda, "Evet," diye karşılık verdi. "Gitti. Buradayım, yavrucuğum. Korkacak bir şey yok, evladım. Hadi, in aşağı artık."

Aşağı indiğimde hâlâ titriyordum. Ninem beni kollarına aldı. "Bir cadı gördüm," dedim.

"Gel, içeri girelim," dedi. "Yanında ben varım, korkma."

Evde bir fincan bol şekerli sıcak kakao verdikten sonra, "Şimdi anlat bakalım," dedi.

Başladım anlatmaya. Bitirmeme yakın, bir de ne göreyim, ninem de tir tir titremiyor mu? Beti benzi kireç gibi olmuştu; tam o sırada, bakışının başparmağı olmayan eline kaydığını fark ettim.

"Bilmem, anladın mı?" dedi. "Mahallemizde bir cadı var. Bundan sonra okula yalnız başına gidemezsin."

"Sence özellikle benim peşimde mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Sanmam. Bu yaratıklar için hangi çocuk olduğu hiç fark etmez, yeter ki çocuk olsun."

Kolayca tahmin edeceğiniz gibi, o günden sonra cadı hastası olup çıktım. Yolda yalnız başıma yürürken karşıdan eldivenli bir kadın gelmeyegörsün, kendimi hemen karşı kaldırıma atıyordum. Gel gör ki, havalar hâlâ soğuk olduğundan hemen herkes eldiven giyiyordu. Ama ne tuhaftır ki, yeşil yılanlı kadını bir daha görmedim.

Bu benim ilk cadımdı. Ama son cadım olmayacaktı.

Yaz Tatilleri

Paskalya tatili gelip geçti, okulda Yaz Dönemi başladı. Ninemle birlikte yaz tatilini Norveç'te geçirmeyi planlamıştık, akşamları tatilden başka bir şey konuşmuyorduk. Ninem, okul kapandıktan sonra Newcastle'dan Oslo'ya giden ilk gemide birer kamara ayırtmıştı. Oslo'dan, güney kıyısında, Arendal yakınlarında bir yere götürecekti beni. Çocukluğunda yaz tatillerini orada geçirmişti, neredeyse seksen yıl önce.

"Abimle ben bütün gün sandaldan çıkmazdık," dedi. "Kıyı boyunca minik minik ıssız adalar vardır. O adaları keşfe çıkar, kayaların üstünden denize atlardık; bazen de demirleyip morina ve mezgit tutardık; adaya çıkıp bir ateş yakar, balıkları yanımıza aldığımız tavada kızartıp bir güzel yerdik. Taze morina dünyanın en lezzetli balığıdır."

"Balığa çıktığınızda yem olarak ne kullanırdınız, nineciğim?"

"Midye," dedi ninem. "Norveç'te herkes midyeyle balık tutar. Hiç balık tutamazsak, midyeleri küçük bir tencerede haşlayıp yerdik."

"Güzel miydiler?"

"Nefis," dedi. "Hele deniz suyunda haşlarsan hem tadı tuzu yerinde olur hem de ağızda dağılır."

"Başka neler yapardınız, nineciğim?"

"Sandalla dolaşır, açık denizden dönen karides teknelerine el sallardık. Onlar da yanımızdan geçerken durur, avuç avuç karides verirlerdi bize. Yeni haşlanmış karidesler hâlâ ılık olurdu, biz de sandalda oturur, karidesleri ayıklayıp ayıklayıp ağzımıza atardık. Kafaları çok lezzetli olur."

"Kafaları mı?"

"Kafalarını dişlerinin arasında ezip içini emersin. Nefis olur. Bu yaz bunların hepsini birlikte yapacağız, evladım."

"Nineciğim," dedim, "bir an önce gitsek. Yerimde duramıyorum."

"Ben de," dedi ninem.

Yaz Dönemi'nin bitmesine üç hafta kala çok kötü bir şey oldu. Ninem *zatürree*'ye yakalandı. Akciğerleri iltihaplanmıştı. O kadar kötüydü ki, nineme bakmak için eve bir hemşire geldi. Doktor, artık penisilin olduğu için *zatürree*'nin tehlikeli bir hastalık olmaktan çıktığını, ama ninem gibi sekseninin üstünde biri için ölümcül olabileceğini söyledi; onu bu haliyle hasta-

neye götürmeyi bile göze alamıyordu. Ninemin yataktan kalkması bile yasaktı. Ben de yatak odasının kapısında bekliyor, oksijen tüpleri ve bütün o korkunç şeylerin getirilip götürülüşünü izliyordum.

İkide bir, "İçeri girip ninemi görebilir miyim?" diye soruyordum.

Hemşire de, "Hayır, yavrucuğum," diyordu. "Biraz daha sabredeceksin, şimdilik olmaz."

Her gün temizliğe gelen Bayan Spring de akşamları bizde kalmaya başlamıştı. Tombul, şen şakrak bir kadındı. Hem bana bakıyor, hem de yemek yapıyordu. Onu çok seviyordum, ama ne yazık ki ninem kadar güzel masal anlatamıyordu.

On gün kadar sonra, bir akşam, doktor merdivenlerden inip yanıma geldi, "Gidip nineni görebilirsin," dedi, "ama uzun kalmayacaksın. Seni soruyor."

Uçarak yukarı çıktım, odaya daldığım gibi kendimi ninemin kollarına attım.

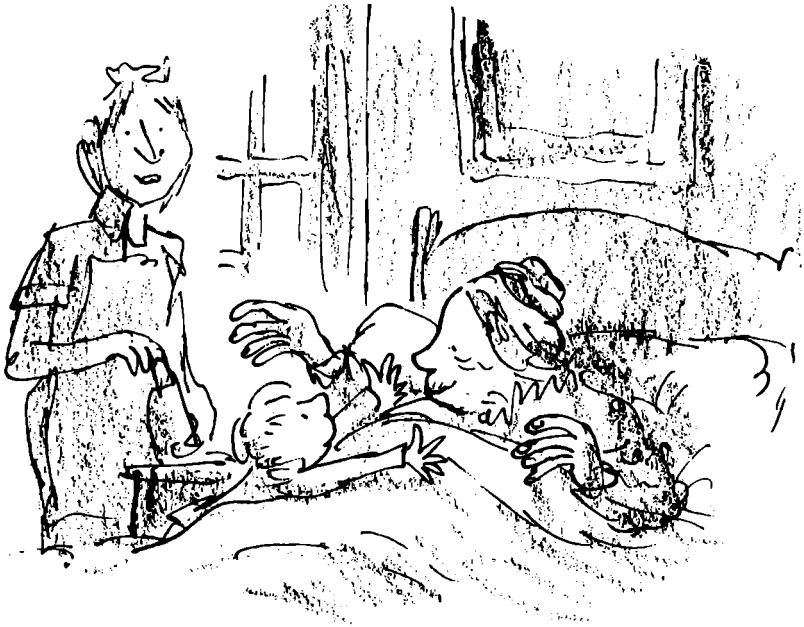
Hemşire, "Yavaş ol!" diye bağırdı. "Çok dikkatli olmalısın."

"Artık iyileşecek misin, nineciğim?" diye sordum.

"En kötü dönemi atlattım," dedi. "Yakında kalkarım."

Hemşireye dönüp, "Sahiden iyileşecek mi?" diye sordum.

Hemşire gülümseyerek, "Elbette," diye yanıtladı. "Sırf sana bakmak için iyileşmek zorunda olduğunu söyledi bize."

Nineme bir kez daha sevinçle sarıldım.

"Puro içmeme izin vermiyorlar," dedi. "Ama eninde sonunda gidecekler, bir yalnız kalayım, görürsün..."

Hemşire, "Hayatımda bu kadar dik kafalı bir ihtiyar görmedim," dedi. "Dik kafalı, ama eski toprak. Haftaya kalkar."

Hemşire haklı çıktı. Bir hafta sonra ninem evin içinde altın topuzlu bastonuyla fink atmaya, Bayan Spring'in işlerine burnunu sokmaya başlamıştı. Bir gün, "Yardımların için çok teşekkür ederim, Bayan Spring," dedi, "ama artık evine gidebilirsin."

Bayan Spring, "Yok, gidemem," dedi. "Doktor bey daha birkaç gün hiç yorulmamanız gerektiğini söyledi."

O gün eve uğrayan doktor daha başka uyarılarda

da bulundu. Bu yaz Norveç'e asla gitmememiz gerektiğini, gitmeye kalkarsak ninemin hayatını tehlikeye atacağımızı söyleyince, ninem de, ben de yıkıldık.

Ninem, "Hadi oradan!" diye doktoru tersledi. "Ben yavruma söz verdim!"

"Norveç çok uzak," dedi doktor. "Sizin için çok tehlikeli olur. Ama başka bir önerim var. Torununuzla birlikte İngiltere'nin güney sahilinde güzel bir otele gidebilirsiniz. Deniz havası size çok iyi gelir."

"İstemiyorum!" diye atıldım.

Doktor, "Ninenin ölmesini mi istiyorsun?" diye sordu.

"Asla!" dedim.

"O zaman bu yaz uzun yolculuğa çıkmasına engel ol. Henüz yeterince toparlanamadı. O berbat siyah puroları içmesini de yasak et." Sonunda doktor, ninemi puro konusunda olmasa da tatil konusunda ikna etti. Bournemouth Kasabası'nın ünlü sahilindeki Görkem Oteli'nde oda ayırtıldı. Ninemin söylediğine göre, Bournemouth'ta hep kendisi gibi yaşlı insanlar vardı. Birçok insan emekli olduktan sonra oraya yerleşiyordu; havası o kadar iyi ve sağlıklıydı ki, orada daha uzun yaşayacaklarına inanıyorlardı.

"Bournemouth'ta sahiden daha uzun mu yaşıyorlar?" diye sordum.

"Yok canım," dedi. "Laf ola torba dola. Ama bir seferliğine de olsa doktorun dediğini yapmak zorundayız."

Kısa bir süre sonra da trene binip Bournemouth'a gittik, Görkem Oteli'ne yerleştik. Denize bakan, koskocaman, bembeyaz bir oteldi; ama bence yaz tatili için hiç de uygun bir otel sayılmazdı, sıkıcı bir yere benziyordu. Ben ayrı bir odada kalıyordum. Ama benim odamdan ninemin odasına geçilebiliyordu, o yüzden koridora çıkmadan birbirimizi ziyaret edebiliyorduk.

Yola çıkmadan hemen önce ninem beni biraz olsun avutmak için küçük bir kafeste iki beyaz fare hediye etmişti. Tabii onları da yanıma almıştım. Müthiş sevimliydiler. Birine William, öbürüne de Mary adını vermiştim. Odama yerleşir yerleşmez onlara birtakım numaralar öğretmeye başlamıştım. Önce ceketimin kolundan içeri girip ensemden çıkmayı öğrenmişlerdi. Sonra da ensemden yukarı tırmanıp tepeme çıkmayı öğretmiştim onlara. Kafama kek kırıntıları koyunca öğrenmekte hiç zorluk çekmemişlerdi.

Daha ilk sabah, oda hizmetçisi yatağımı yaparken farelerden biri çarşafların arasından başını çıkarınca kadıncağız öyle bir çığlık attı ki, millet birini mi boğazlıyorlar diye odama doluştu. Tabii hemen müdüre

haber verildi. Çok geçmeden ninemle ben kendimizi müdürün odasında bulduk.

Bay Stringer adındaki müdür, siyah fraklı, öfkeli bir adamdı. Nineme dönüp, "Otelimde farelere izin veremem, hanımefendi," dedi.

Ninem ne dese beğenirsiniz: "Bu ne küstahlık! Mini minnacık iki fareye izin veremeyeceğini söylüyorsun, ama senin otelin leş gibi, sıçandan geçilmiyor!"

Mosmor kesilen Bay Stringer, "Sıçan mı!" diye haykırdı. "Bu otelde bir tek sıçan gösterin, derhal istifamı veririm!"

"Bu sabah gördüm," dedi ninem. "Koridordan koşa koşa mutfağa indi."

Bay Stringer, "Mümkün değil! Olamaz!" diye ter ter tepiniyordu.

Ninem, "Seni Sağlık Bakanlığı'na şikâyet etmeden birkaç fare kapanı alsan iyi edersin. Eminim, sıçanlar mutfak katında cirit atıyorlardır, dolaplardan yemek çalıyor, çorbanın içine dalıp çıkıyorlardır."

"Hayır, efendim! Asla böyle bir şey olamaz!" diye bağırdı Bay Stringer.

Ninem susmak bilmiyordu: "Ben de bu sabah kahvaltıda gelen tost ekmeğinin kenarlarını kim kemirmiş diye merak ediyordum. İğrenç bir sıçan kokusu sinmişti ekmeklere. Millet tifoya yakalanmadan ne yapacaksan yap, yoksa bu oteli Sağlık Bakanlığı'na kapattırırım, ona göre!"

"Ciddi olamazsınız, hanımefendi," dedi Bay Stringer.

Ninem, "Hiç bu kadar ciddi olmamıştım," dedi. "Torunumun beyaz farelerinin odada kalmalarına izin verecek misin, vermeyecek misin?"

Müdür yenik düştüğünü anlamıştı. "Bir uzlaşma önerebilir miyim, hanımefendi?" dedi. "Farelerin torununuzun odasında kalmalarına izin vereceğim, ama kafeslerinden asla çıkmayacaklar. Ne dersiniz?"

Ninem, "Bize uyar," dedikten sonra yerinden kalktı, yürüdü çıktı odadan. Tabii ben de arkasından.

Fareleri kafesin içinde eğitmek olanaksızdır. Ne var ki, oda hizmetçisi beni sürekli gözetlediğinden onları kafesten çıkarmaya cesaret edemiyordum.

Odamın bir anahtarı da oda hizmetçisindeydi, fareleri eninde sonunda kafesten çıkaracağımı umduğu için ikide bir kapıyı açtığı gibi içeri dalıyordu. Kuralları çiğneyen ilk farenin otelin kapısındaki görevli tarafından bir kova suda boğulacağını söyleyip duruyordu.

Ben de farelerin eğitimini sürdürebileceğim daha güvenli bir yer bulmaya karar verdim. Koca otelde mutlaka boş bir oda olmalıydı. Fareleri pantolonumun ceplerine yerleştirdim, gizli bir yer bulmak için aşağıya indim.

Otelin zemin katında, kapılarında yaldızlı harflerle adları yazılı bir yığın oda vardı: Dinlenme Salonu, Sigara Salonu, İskambil Salonu, Okuma Salonu, Konuk Salonu... Hepsi de doluydu. Uzun ve geniş bir koridordan aşağı yürürken karşıma Balo Salonu çıktı. Çift kapılı salonun girişindeki ayaklı ilan tahtasında şöyle yazıyordu:

KÇED TOPLANTISI

GİRMEK KESİNLİKLE
YASAKTIR
BU ODA KRALİYET
ÇOCUK ESİRGEME
DERNEĞİ'NİN
YILLIK TOPLANTISINA
AYRILMIŞTIR

Salonun kapılarının açık olduğunu görünce içeriye bir göz atayım dedim. Çok büyük bir salondu. Bir yükseltinin karşısına sıra sıra iskemleler yerleştirilmişti. Altın yaldız boyalı iskemlelerin oturma yerlerinde küçük kırmızı yastıklar vardı. Ama görünürde kimseler yoktu.

Usulca içeri süzüldüm. Tam benim istediğim gibi bir yerdi, sessiz ve esrarengiz. Kraliyet Çocuk Esirgeme Derneği'nin toplantısı daha erken bir saatte yapılmış olmalıydı, herkes gitmişti. Ama ansızın içeri girecek olsalar bile sorun değildi; bu iyi yürekli insanlar, fare eğiten küçük bir çocuğa mutlaka iyi davranırlardı.

Salonun arka tarafında Çin ejderi resimleriyle bezeli bir *paravan* duruyordu. Farelerimi paravanın arkasında eğitmeye karar verdim, orada beni kimse göremezdi. Kraliyet Çocuk Esirgeme Derneği üyelerinden korktuğum yoktu, ben asıl otelin müdürü Bay Stringer'dan çekiniyordum, her an kapıda belirebilirdi. Kazara içeri dalıp fareleri görse yanardım, zavallı farelerimi otelin kapıcısına teslim eder, o da kovaya atıp boğuverirdi fareciklerimi.

Ayaklarımın ucuna basarak salonun arka tarafına gittim, büyük paravananın arkasındaki kalın yeşil halının üstüne oturdum. Çok güzel bir yerdi! Fareleri eğitmek için daha iyi bir yer bulunamazdı! William ile Mary'yi pantolonumun ceplerinden çıkardım. Hiç ses çıkarmadan, uslu uslu yanıma oturdular.

Onlara ip üstünde yürümeyi öğretecektim. Nasıl eğiteceğinizi biliyorsanız, akıllı bir fareye ip cambazlığını öğretmek hiç de zor değildir. Önce bir ip bulmalısınız. İpim yanımdaydı. Sonra nefis bir kek bulmanız gerekir. Beyaz fareler üzümlü keke bayılırlar. Üzümlü kek görünce akıllarını kaçırırlar. Bir gün önce ninemle kahvaltı ederken kâğıda sardığım küçük bir keki yanıma almıştım.

Şimdi ne yapılacağını anlatayım. İpi iki elinizin arasında gerersiniz, ama başta çok kısa tutmalısınız ipi, on santimi geçmemeli. Fareyi sağ elinizin, kekten kopardığınız küçük bir parçayı da sol elinizin üstüne koyarsınız. Fare ile kek arasında yalnızca on santim olduğu için keki hem görebilir hem de kokusunu alabilir. Bıyıklarını heyecanla oynatır. Biraz uzansa keke erişecek gibidir, ama öyle olmaz. O nefis lokmaya ulaşması için ipin üstünde yalnızca iki adım atması yeterli olacaktır. Önce bir ayağını, sonra öbürünü atar, ipte cesaretle ilerlemeye başlar. Eğer dengesini kaybetmeden yürüyebiliyorsa, ki farelerin çoğu bu işin ustasıdır, kolayca karşıya geçer. İşe William'dan başladım. Hiç duraksamadan yürüyüp geçti karşıya. İştahı açılsın diye kekten küçük bir ısırık almasına izin verdim. Sonra tuttum, yeniden sağ elime koydum onu.

Bu sefer ipin uzunluğunu yirmi santime çıkardım. William ne yapacağını çok iyi biliyordu. İpin üstünde

büyük bir ustalıkla yürüyerek keke ulaşınca ikinci bir ısırıkla ödüllendirildi.

Bir süre sonra, uzunluğunu yarım metreye çıkardığım ipin üstünde, bir elimden öbürüne yürüyüp keke ulaşabiliyordu. Harikaydı. Müthiş eğleniyordu. Dengesini kaybedip düşerse başına bir şey gelmesin diye ipi halıya yakın tutuyordum. Ama hiç düşmedi. William belli ki doğuştan akrobattı, muhteşem bir ip cambazıydı.

Sıra Mary'ye gelmişti. William'ı halının üstüne bırakıp biraz daha üzümlü kekle ödüllendirdim. Sonra aynısını Mary'ye yaptırmaya başladım. En büyük hayalim, bir gün bir Beyaz Fare Sirki kurmaktı. Sirkin kırmızı perdeli küçük bir sahnesi olacak, perde açıldığında seyirciler ipte yürüyen, trapezde gösteri

yapan, havada perende atan, trambolin üstünde sıçrayan dünyaca ünlü farelerimle karşılaşacaklar, ağızları bir karış açık kalacaktı. Beyaz sıçanlar, sırtlarında beyaz farelerle, sahnede dörtnal koşacaklardı. Ünlü Beyaz Fare Sirki'mle bütün bir dünyayı dolaşacaktım, gösterilerime krallar gelecekti.

Mary'ye ipte yürümeyi öğretmeye yeni başlamıştım ki, Balo Salonu'nun kapısından sesler geldi. Sesler gittikçe yükseldi. Birbirine karışan sesler arasından Otel Müdürü Bay Stringer'ın çirkin sesini fark ettim.

Şimdi hapı yutmuştum işte.

Neyse ki, büyük paravanın arkasındaydım.

Yere çömelip paravanın iki kanadı arasındaki aralığa gözümü dayadım. Balo Salonu'nun tümünü görebiliyordum, hem de kimseye görünmeden.

Önce Bay Stringer'ın sesi geldi: "Buyrun, hanımlar, bu salonda çok rahat edeceğinizden eminim." Sonra kapıda kendisi göründü. Sırtında yine o frakı, bir sürü kadını içeri buyur ediyordu. "Herhangi bir isteğiniz olursa, lütfen bana haber vermekten çekinmeyin. Toplantınız bittikten sonra Günışığı Terası'mızda çaylarınızı içebilirsiniz," dedi ve başıyla selam verdikten sonra çıkıp gitti. Kraliyet Çocuk Esirgeme Derneği'nin üyeleri, şık giysileri ve başlarında şapkalarıyla içeri doluştular.

Toplantı

Müdür gittiğine göre korkulacak bir şey kalmamıştı. Bu sevimli kadınlarla aynı yerde bulunmaktan daha hoş ne olabilirdi ki? Onlarla konuşma fırsatı bulsam, gelip biraz da benim okulumdaki çocukları korumalarını bile isteyebilirdim. Çok yararlı olacaklarından emindim.

Çan çan konuşarak salona doluştular. İskemlelerin arasında dolaşarak kendilerine yer seçerlerken, "Millie, tatlım, gel yanıma otur," ya da "Ah, selam Beatrice! Geçen toplantıdan beri bir türlü görüşemedik, canikom! Elbisen de pek hoş!" gibi sözler çalınıyordu kulağıma.

En iyisi olduğum yerde kalmaktı, onlar toplantılarını yapabilirler, ben de farelerimi eğitmeye devam edebilirdim. Ama hepsi yerlerine oturuncaya kadar onları paravanın aralığından bir süre daha gözetle-

dim. Acaba kaç kişiydiler? Sanırım iki yüz kadar varlardı. Önce arka sıralar doldu. Anlaşılan, herkes kürsüden mümkün olduğu kadar uzak olmak istiyordu.

En arka sıranın ortalarında oturan minik yeşil şapkalı bir kadın habire ensesini kaşıyordu. Ama bildiğiniz gibi değil, durmadan hatur hutur kaşınıyordu. Arkadan birinin kendisini seyrettiğinin farkına varsa, hiç kuşkum yok, çok utanır, hemen keserdi kaşınmayı. Yoksa saçkıran mı olmuştu? Birden, yanında oturan kadının da onun gibi kaşındığını fark ettim.

Sonra bir baktım, onun yanındaki de kaşınıyor!

Aa, onun yanındaki de!

Hepsi kaşınıyordu. Hep birlikte deliler gibi enselerini kaşıyorlardı!

Yoksa pirelenmişler miydi?

Belki de kafalarında bit vardı.

Geçen dönem okulda Ashton adında bir çocuk bitlenmişti de, başöğretmen zavallının kafasını neftyağına sokmuştu. Bitlerin hepsi ölmüştü, ama az kalsın Ashton da ölüyordu. Kafa derisinin neredeyse yarısı yüzülmüştü.

Bir sürü kadının kafalarını kaşımalarını seyretmek çok eğlenceliydi. Birini farkında olmadan kaba bir şey yaparken yakalamak çok eğlencelidir. Örneğin, burnunu karıştırırken ya da poposunu kaşırken. Kafa kaşımak da öyledir, hele bitmek bilmiyorsa.

Bence hepsi bitlenmişti.

Ama birden çok şaşırtıcı bir şey oldu. Kadınlardan birinin parmaklarını saçlarının *altına* soktuğunu, *saçlarının tek parça* halinde havaya kalktığını, kadının saçlarının altından kafasını kaşımaya devam ettiğini gördüm!

Kafasında peruk vardı! Ayrıca eldivenleri de vardı! Çabucak salonda oturan tüm kadınlara göz attım. *Hepsi eldivenliydi!*

Kanım dondu. Tir tir titremeye başladım. Kaçabileceğim bir kapı var mı diye telaşla arkama baktım. Kapı falan yoktu, kapana kısılmıştım.

Acaba paravanın arkasından fırladığım gibi salonun kapısına mı koşsaydım?

Ama kapı çoktan kapanmıştı ve tam önünde bir kadın dikiliyordu. Eğilmiş, kapıların kulplarını zincir gibi bir şeyle birbirine bağlıyordu.

Sakin olmalıyım, dedim içimden. Henüz beni

kimse görmemişti. Gelip paravananın arkasına bakmaları için de hiçbir neden yoktu. Ama bir yere çarpacak, öksürecek, hapşıracak ya da burnumu çekecek olsam, iki yüz cadı birden üstüme atlayabilirdi!

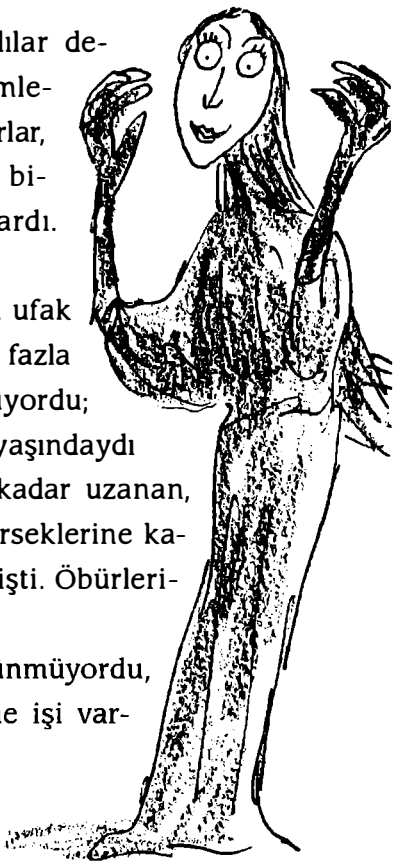
Sanırım o ara bayılmışım. Bu kadarı, küçük bir çocuk için biraz fazlaydı. Ama baygınlığımın birkaç saniyeden fazla sürdüğünü sanmıyorum. Kendime geldiğimde halının üstünde yatıyordum ve çok şükür hâlâ paravananın arkasındaydım.

Korka korka dizlerimin üstünde doğruldum, bir kez daha paravananın aralığından salona baktım.

Tavaya Atmalı, Cızbız Yapmalı!

Bütün kadınlar, ya da cadılar demek daha doğru belki de, iskemlelerinde kıpırdamadan oturuyorlar, ansızın kürsüde belirmiş olan birine büyülenmiş gibi bakıyorlardı. Kürsüdeki de bir kadındı.

Bu kadında ilk fark ettiğim, ufak tefek oluşuydu. Boyu 1.40'tan fazla değildi. Oldukça genç görünüyordu; yirmi beş, olsa olsa yirmi altı yaşındaydı ve çok güzeldi. Etekleri yere kadar uzanan, uzun siyah çok şık bir giysi, dirseklerine kadar çıkan siyah eldivenler giymişti. Öbürlerinin tersine, şapkası yoktu.

Bana hiç de cadı gibi görünmüyordu, ama cadı değilse o kürsüde ne işi var-

dı? Üstelik bütün öteki cadılar onu neden hayranlık, saygı ve korkunun birbirine karıştığı bakışlarla izliyorlardı?

Genç kadın ellerini yavaş yavaş yüzüne götürdü. Parmaklarını kulaklarının arkasındaki bir şeye takıp çektiğini gördüm. Ve sonra... yanaklarını yakaladı ve yüzünü çekip çıkardı! Evet, o güzelim yüz ellerindeydi şimdi!

Elinde tuttuğu, bir maskeydi!

Başını yana çevirip maskeyi özenle hemen yanındaki küçük bir masanın üstüne bıraktı. Yüzünü yeniden bize çevirdiğinde az kalsın avazım çıktığı kadar bağırıyordum.

Yüzü o güne kadar gördüğüm en korkunç, en ürkünç yüzdü. Dilim tutulmuş, dizlerimin bağı çözülmüştü. Kadının yüzü o kadar buruşmuş, o kadar pörsümüş, o kadar kurumuştu ki, baktığım zaman tüylerim ürperiyordu. İnsanın yüreğine korku salıyordu. Hortlak gibiydi. Korkunç, iğrenç, tiksinç bir hortlak. Yüzünün tam ortasını, ağzının kenarlarını ve yanaklarını kurtlar, solucanlar, böcekler yemişti sanki.

Bazen o kadar korkunç bir şeyle karşılaşırsınız ki, donup kalırsınız, gözünüzü alamazsınız. Ben de öyle donakalmıştım. Aklım başımdan gitmiş, taş kesilmiştim. O korkunç yüz karşısında kalakalmıştım. Yalnız yüzü mü, gözleri de korku saçıyor, karşısında oturanlara yılan gibi bakıyordu.

Tabii hemen anladım: Bu kadın Cadıların Cadısı'ndan başkası olamazdı. Neden maske taktığı da belliydi. Gerçek yüzüyle, bırakın bir otele girip oda tutmayı, insan içine bile çıkamazdı. Kim görse çığlıklar atarak arkasına bakmadan kaçardı.

Cadıların Cadısı, salonun duvarlarında gümbür gümbür gümbürdeyen bir sesle, "Kapılağ!" diye gürledi. "Kapılağ kilitlenip zinciğlendi mi?"

Topluluktan bir ses yükseldi: "Evet, efendimiz! Kapılar kilitlenip zincirlendi, Cadı Hazretleri!"

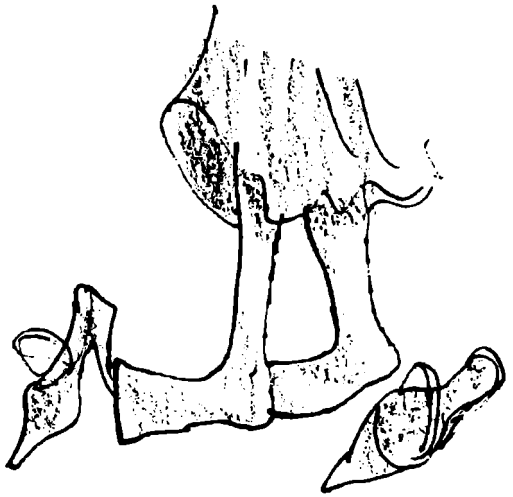
O ürkünç yüzün içine gömülmüş yılan gözler, salondaki cadılara bir yanıp bir sönerek soğuk soğuk baktı.

Cadıların Cadısı, "Eldivenleğinizi çıkağabiliğsiniz!" diye bağırdı. Sesi, tıpkı atkestanesi ağacının altında gördüğüm cadının madenî sesine benziyordu. Ama çok daha sert, çok daha acımasızdı. İnsanın içini törpüleyen, gacır gucur, hırıl hırıl, hışır hışır bir ses.

Salondaki kadınlar hep birlikte eldivenlerini çıkarıyorlardı. Gözüm, en arka sıradakilerin ellerindeydi. Parmaklarını görmeliydim. Acaba ninem haklı mıydı? Hah!.. İşte!.. Elleri görebiliyordum! Kahverengi pençeleri, kıvrık parmakları ortaya çıkmıştı! Pençelerinin uzunluğu beş santim kadardı, tırnakları sipsivriydi!

Cadıların Cadısı, "Ayakkabılağınızı çıkağabiliğsiniz!" diye yeri göğü çınlattı.

Salondaki cadılar yüksek topuklu ayakkabıları-

nı çıkarırlarken derin bir oh çektiler. Bir de baktım, iskemlelerin altında çoraplı, dört köşe ve topuksuz ayaklarını ovuşturuyorlar. Topukları ayaklarının dibinden keserle kesilmiş gibiydi. İğrençti ayakları!

Cadıların Cadısı, "Peğuklağınızı çıkağabiliğsiniz!" diye hırladı. Konuşmasında bir tuhaflık vardı. Bir yabancı gibi konuşuyor, "r" harfini de çok komik söylüyordu. "R"leri ağzındaki lokmayı yutamıyormuş gibi iyice yuvarlıyordu.

"Peğuklağınızı çıkağın da yağa beğe içindeki kafalağınız biğaz hava alsın!" diye bağırınca, salondaki kalabalık derin bir oh daha çekti. Eller kafalara gitti, tepelerindeki minik şapkalarla birlikte peruklar havaya kalktı.

Şimdi karşımda bir yığın kabak kafalı kadın dizim dizim dizilmiş oturuyordu. Cascavlak ve de dımdızlaktılar. Kel kafaları peruğun altından kaşına kaşına

ciğer gibi olmuştu. Ne kadar çirkin olduklarını size anlatamam. Hele o korkunç dazlak kafaların altındaki şık, alımlı elbiseleriyle daha da acayip görünüyorlardı. Tam bir cadılar ordusu.

Şimdi yanmıştım işte! Az kalsın, "Yetişin, imdat!" diye haykıracaktım. Bu çirkin, iğrenç, kel kafalı çocuk kasaplarıyla aynı salonda kilitli kalmıştım. Nasıl kurtulacağımı bilemiyordum.

O anda aklıma çok daha korkunç bir şey geldi. Ninem, cadıların o kocaman burun delikleriyle bir çocuğun kokusunu kapkara bir gecede karşı kaldırımdan bile alabildiklerini söylemişti. Şimdiye kadar ninem ne dediyse doğru çıkmıştı. Demek, arka sıradaki cadılardan biri her an kokumu alabilir ve, "Köpek boku gibi kokuyor!" diye çığlığı basabilirdi. İşte o zaman çıra gibi yanardım. Fare gibi kapana kısılırdım.

Paravanın arkasında yere diz çökmüş, nefesimi tutmuştum.

O anda ninemin söylediği çok önemli bir şeyi da-

ha hatırladım. "Ne kadar kirliysen," demişti, "cadılar kokunu o kadar zor alırlar."

Acaba en son ne zaman yıkanmıştım?

Çok olmamalıydı. Ama otelde ayrı odada kalıyordum, ninem ille de yıkanacaksın diye başımın etini yiyen biri değildi. Şöyle bir düşündüm: Sanırım, otele geldiğimizden beri banyo yapmamıştım.

Peki, elimi yüzümü en son ne zaman yıkamıştım?

Bu sabah yıkamadığım kesindi.

Dün de yıkamamıştım.

Ellerime baktım, leş gibiydiler.

Bu durumda belki paçayı kurtarabilirdim. O kadar kirliydim ki, cadılar kokumu alamayabilirlerdi.

Cadıların Cadısı, "İngilistan cadılağı!" diye bağırdı. Birden, peruğunu, eldivenlerini ve ayakkabılarını çıkarmamış olduğunu fark ettim. "İngilistan Cadılağı!" diye haykırdı bir kez daha.

Salondakiler kendilerine gelip oturdukları yerde doğruldular.

Cadıların Cadısı, "Sefil cadılağ!" diye bağırdı. "Beş pağa etmez uyuz cadılağ! Hiçbiğ işe yağamaz uyuşuk cadalozlağ! Miskinleğ tekkesinden fağkınız yok!"

Paravananın arkasında olduğum halde, salondakilerin tüylerinin ürperdiğini hissettim. Belli ki, Cadıların Cadısı'nın tepesi atmıştı; birazdan çok kötü bir şey olabilirdi.

Cadıların Cadısı ciyak ciyak bağırıyordu: "Bu sabah kahvaltı edeğken penceğeden plaja bakıyoğdum. *Ne göğdüm*, biliyoğ musunuz? Söyleyin bakalım, ne göğdüm? Koğkunc biğ şey! *Yüzleğce, binleğce* küçük çocuk kumda oynamıyoğ mu? O iğğenç şeyleği göğünce bütün iştahım kaçtı! *Neden yok etmediniz onlağı?* O leş gibi kokan çocuklağın neden köküne kibğit suyu dökmediniz?"

Konuşurken ağzından uçuk mavi tükürükler saçılıyordu.

"Soğuyoğum, *neden*?" diye bağırdı.

Kimseden yanıt gelmedi.

"Çocuklağ kokağ!" diye haykırdı. "Leş gibi kokağlağ! Bu dünyada çocuklağa yer yok!"

Salondakiler kel kafalarını hızlı hızlı sallayarak onayladılar.

Cadıların Cadısı, "Haftada biğ çocuk yok etmek yetmez!" diye ciyakladı. "Elinizden gelen bu mu?"

Cadılar, hep bir ağızdan, "Siz merak etmeyin,

efendimiz," diye seslendiler, "bundan sonra daha iyisini yapacağız. Çok daha iyisini yapacağız."

"Boş lafa kağnım tok!" diye haykırdı Cadıların Cadısı. "Ben sonuç isteğim! Size emğediyoğum! Gelecek yıl buğaya geldiğimde bu ülkedeki çocuklağın hepsi yok edilmiş olacak! Onlağı dilim dilim kesecek, ezip pelte yapacaksınız! Anlaşıldı mı!"

Dinleyiciler şaşırıp kalmışlar, aptal aptal birbirlerine bakıyorlardı. En ön sırada oturan cadılardan birinin, "*Hepsi ha!* Ama *hepsini* yok edemeyiz ki!" dediğini duydum.

Cadıların Cadısı poposuna iğne batırılmış gibi yerinden sıçradı. "Kim dedi onu?" diye tısladı. "Bana kafa tutmaya kim cesağet edebiliğ?" Eldivenin içindeki sipsivri parmağıyla az önce konuşan cadıyı gösterdi. "Sendin, sendin değil mi?"

"Yanlış anladınız, Cadı Hazretleri!" diye bağırdı cadı. "Sizinle tartışmak ne haddime! Kendi kendime öylesine konuşuyordum!"

Cadıların Cadısı, "Bal gibi kafa tuttun bana!" diye haykırdı.

Zavallı cadı, "Aman, efendimiz," diye alttan aldı. "Saçmaladım işte, laf ola torba dola. Yemin ederim, Cadı Hazretleri!" Korkudan tir tir titriyordu.

Cadıların Cadısı bir hışım öne fırladı ve kanımı donduran bir sesle konuştu:

"Bana meydan okuyan et kafalı cadıyı
Kıyım kıyım kıymalı, kıyma yapmalı!"

Ön sıradaki cadı, "Yapmayın, elinizi ayağınızı öpeyim. Kulunuz köleniz olayım," diye aman dilediyse de, Cadıların Cadısı oralı olmadı:

"Bana kağşı gelen kuş beyinli cadıyı
Hemen tavaya atmalı, cızbız yapmalı!"

"Yandım aman! Yok mu kurtaran!" diye bağırdı ön sıradaki zavallı cadı. Cadıların Cadısı'nın kılı kıpırdamadı:

"Cadının senin gibi yağım akıllısı
Kızgın ateşte cayığ cayığ yanmalı!"

Sefil suçlu, "Bağışlayın, Cadı Hazretleri!" diye yalvardı. "Bir daha yapmayacağım, yemin ederim!"

Cadıların Cadısı hiç umursamadı:

"Sözümü dinlemeyen biğ cadı
Bu dünyada fazla yaşamamalı!"

Ve o anda, Cadıların Cadısı'nın gözlerinden çıkan kıpkızıl kıvılcımlar ön sırada oturan talihsiz cadıyı yakıp kavurdu. Zavallıcık acı acı haykırarak kül oldu, dumanı tüttü. Salonu yanık et kokusu kapladı.

Herkes olduğu yerde kalakaldı. Benim gibi onlar da cadının iskemlesinden tüten dumana bakakaldılar. Duman kaybolduğunda iskemle boştu. Bir an incecik

beyaz bir bulut gördüm: Tavana doğru yükseldi, sonra kıvrılıp pencereden çıktı gitti.

Cadıların gözleri fal taşı gibi açılmış, akılları durmuştu.

Cadıların Cadısı salondakilere öfkeyle baktı. "Umağım bugün bana başka kafa tutan çıkmaz," dedi.

Ortalığı ölüm sessizliği kaplamıştı.

Cadıların Cadısı, "Nağ gibi kızağdı," dedi. "Yandı bitti, kül oldu. Onu biğ daha asla göğemeyeceksiniz. Ağtık işimize bakabiliğiz."

Formül 86 Zaman Ayarlı Fareyapan İksiri

"Çocuklağ beni çıldığtıyoğ!" diye bağırdı Cadıların Cadısı. "Hepsinin köküne kibğit suyu dökeceğiz! Tığpandan geçiğip yeğyüzünden sileceğiz! Tüm çocuklağın kökünü kazıyacağız!"

"Evet, evet!" diye ciyakladı cadılar. "Hepsinin köküne kibrit suyu dökelim! Tırpandan geçirip yeryüzünden silelim! Tüm çocukların kökünü kazıyalım!"

Cadıların Cadısı, "Çocuklağ iğğençtir, tiksinçtiğ!" diye gürledi.

İngiliz cadıları, bir ağızdan, "Çocuklar iğrençtir! Çocuklar tiksinçtir!" diye tekrarladılar. "Hem iğrençtirler, hem de tiksinçtirler!"

Cadıların Cadısı, "Çocuklağ pasaklı, sidikli ve de sümüklüdüğ!" diye haykırdı.

Cadılar, gittikçe heyecanlanarak, "Pasaklı, sidikli ve de sümüklü!" diye bağırdılar.

"Çocuklağ *köpek boku* gibi kokağlar!" diye böğürdü Cadıların Cadısı.

Salondaki tekmil cadılar, "Pöööf! Pöööf! Pöööf!" diye pöflediler.

Cadıların Cadısı, "Köpek bokundan da beteğ kokağlar!" dedi. "Köpek boku çocuklağın yanında misleğ gibi kokağ!"

Bütün salon, "Misler gibi kokar!" diye yankılandı. Cadıların Cadısı ne dese, cadılar hep birlikte yerlerinden fırlayıp alkışlıyorlardı. Büyülenmiş gibiydiler.

Cadıların Cadısı, "Çocuk dendi mi kusacak gibi oluyoğum!" diye devam etti. "Düşünmesi bile midemi bulandığıyoğ! Çabuk biğ leğen getiğin bana!"

Cadıların Cadısı durdu, kendisini büyülenmişçesine dinleyen cadıların istekli yüzlerine baktı. Sabırsızlıkla devam etmesini bekliyorlardı.

"Şimdi size planımı açıklıyoğum!" diye hırladı. "İngilistan'daki tüm çocuklağı yok etmek için muazzam biğ planım vağ!"

Cadılar, hayretten ağızları bir karış açık, birbirlerine baktılar. Heyecan içinde salak salak sırıttılar.

"Dinleyin!" diye gürledi Cadıların Cadısı. "O ğezil yumuğcaklağı inim inim inleteceğiz, silindiğ gibi ezeceğiz, İngilistan'da tek biğ çocuk bile bığakmayacağız!"

"Yaşasın!" diye bağırdı cadılar alkış tutarak. "Harikasınız, Cadı Hazretleri! Siz en büyüksünüz!"

Cadıların Cadısı, "Susun da dinleyin!" dedi. "Beni can kulağıyla dinleyin de, sonğa bir yanlışlık yapmayın!"

Salondakiler oturdukları yerde doğruldular, sihirli planı öğrenmek için Cadıların Cadısı'na kulak verdiler.

"Hepiniz," diye haykırdı Cadıların Cadısı, "geldiğiniz şehğe hemen geği dönecek ve işinizden istifa edeceksiniz. Anlaşıldı mı? İstifa edeceksiniz! İşinizden ayğılacaksınız!"

Cadılar, bir ağızdan, "İstifa edeceğiz!" diye bağırdılar. "İşimizden ayrılacağız!"

"İşinizden ayğıldıktan sonğa da," diye devam etti Cadıların Cadısı, "hepiniz sokağa çıkıp..." Durdu.

Cadılar, koro halinde, "Hepimiz sokağa çıkıp ne yapacağız?" diye sordular. "Söyle, Yüceler Yücesi, ne yapacağız?"

"Şekeğci dükkânlağı satın alacaksınız!" diye bağırdı Cadıların Cadısı.

Cadılar, "Şekerci dükkânları ha!" diye haykırdılar. "Yaşasın, şekerci dükkânları satın alacağız! Harika bir fikir!"

"Heğkes kendine bir şekeğci dükkânı alacak. Hem de İngilistan'ın en iyi, en güzel, en seçkin şekeğci dükkânlağını."

"Alacağız! Hem de en iyilerini!" diye zıp zıp zıpladı cadılar. Salondan öyle ürkünç bir gırıltı yükseldi

ki, aynı anda yüzlerce dişçi delgisi gır gır diş oyuyordu sanki.

"Ama öyle beş pağa etmez, dandik dükkânlağdan istemiyoğum!" diye bağırdı Cadıların Cadısı. "En gösteğişli, en şık şekeğci dükkânlağını alacaksınız. İçeğisi dünyanın en nefis şekeğleğiyle, dünyanın en lezzetli lokumlağıyla, dünyanın en tatlı çikolatalağıyla dolu olacak!"

Cadılar, "Evet, evet!" diye bağırdılar. "En güzel şekerci dükkânları bizim olacak!"

"Beğendiğiniz dükkânı almakta hiçbiğ zoğluk çekmeyeceksiniz," dedi Cadıların Cadısı. "Satın almak istediğiniz şekeğci dükkânının değeğinin döğt katını öneğeceksiniz. Böyle biğ öneğiyi kimse geği çeviğemez! Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, biz cadılağ için pağa hiç soğun değil. Buğaya altı kamyon dolusu İngilistan banknotuyla geldim, hepsi de gıcığ gıcığ."

İşte tam o sırada, aptal bir cadı o kadar heyecanlandı ki, yerinden fırladığı gibi bağırmaya başladı: "Çocuklar akın akın dükkânıma gelecekler, ben de

onlara zehirli şekerler ve çikolatalar vereceğim, hepsini yok edeceğim!"

Salon birden sessizliğe gömüldü. Cadıların Cadısı'nın ufacık gövdesinin dikildiğini, öfkeden kaskatı kesildiğini gördüm. "Kimdi o konuşan?" diye ciyakladı. "Sendin! Sen, şuğadaki!"

Suçlu hemen yerine oturmuş, pençeleriyle yüzünü kapamıştı.

Cadıların Cadısı, "Seni geğzek seni!" diye gürledi. "Seni kuş beyinli seni! Küçük çocuklağı zehiğlemeye kalkağsan hemen yakalanacağını kavğayamayacak kadağ ahmak mısın sen? Hayatımda biğ cadıdan hiç bu kadağ salakça biğ öneği duymamıştım!"

Tüm cadılar korkudan tir tir titremeye başladılar. Hiç kuşkum yok, onlar da benim gibi o korkunç kıvılcımların az sonra havada uçuşmaya başlayacağını düşünüyorlardı.

Ama ne tuhaftır ki öyle bir şey olmadı.

Cadıların Cadısı'nın sesi salonda gümbür gümbür gümbürdedi: "Aklınıza bu salakça fikiğden daha iyisi gelmiyoğsa, İngilistan'ın hâlâ kokmuş küçük çocuklağla dolup taşmasına şaşmamalı!"

Ortalık yeniden sessizliğe büründü. Cadıların Cadısı, bakışlarını salondaki cadılardan ayırmadan, "Biz cadılağ heğ işimizi büyüyle yapağız," diye bağırdı. "Bilmiyoğ musunuz?"

Hep birlikte, "Bilmez olur muyuz, Cadı Hazretleri!" diye karşılık verdiler. "Elbette biliyoruz!"

Cadıların Cadısı, eldivenli parmaklarını birbirine geçirip şaklatarak, "Eveet, şimdi planımızı yeniden gözden geçiğelim," dedi. "Heğ biğiniz göğkemli biğ şekeğci dükkânı satın alıyoğsunuz. Ondan sonğa, dükkânınızln vitğinine biğ ilan yapıştığıp Büyük Açılış Günü bütün çocuklağa bedava şekeğ ve çikolata dağıtılacağını duyuğuyoğsunuz."

"Açgözlü yumurcaklar koşa koşa gelecekler!" diye bağırdı cadılar. "İçeri girmek için birbirlerini ezecekler!"

"Sonğacığıma," diye devam etti Cadıların Cadısı, "Büyük Açılış'a hazığlanmaya başlıyoğsunuz. Dükkânınızdaki bütün şekerleğ ve çikolatalağa benim en yeni ve en müthiş sihiğli iksiğimden dolduğuyoğsunuz! İksiğimin adı, FOĞMÜL 86 ZAMAN AYAĞLI FAĞEYAPAN İKSİĞİ!"

Cadılar, "Vay canına!" diye bağırdılar. "Sonradan insanı fare yapıyormuş! Cadı Hazretleri yine yapmış yapacağını! Çocukların canına okuyacak akıllara durgunluk veren bir büyü daha bulmuş! Anlatın bize, Akıllı Efendimiz, nasıl yapılıyor bu iksir?"

"Biğaz sabığlı olun," diye karşılık verdi Cadıların Cadısı. "Bığakın da, Zaman Ayağlı Fağeyapan İksiği'nin nasıl etki ettiğini anlatayım. Dikkatle dinleyin."

Heyecandan yerlerinde duramayan cadılar, "Dinliyoruz!" diye bağırdılar.

Cadıların Cadısı, "Zaman Ayağlı Fağeyapan İksiği

yeşil biğ sıvıdan oluşuğ," dedi. "Heğ şekeğ ya da çikolataya biğ damla damlatmak yeteğlidiğ. Şöyle ki:

"Çocuk, içinde Zaman Ayağlı Fağeyapan İksiği bulunan çikolatayı yeğ...

"Evine gittiğinde kendini çok iyi hissediyoğduğ...

"Akşam yatağına yattığında da hiçbiğ şeyciği yoktuğ...

"Sabah uyandığında hâlâ kendini çok iyi hissediyoğduğ...

"Okula gideğken de sapasağlamdığ...

"Sizin anlayacağınız, bu iksiğ etkisini sonğadan gösteğecektiğ."

"Anlıyoruz, Akıllı Efendimiz!" diye bağırdı salondaki cadılar. "Ama etkisini tam olarak ne zaman gösterdiğini merak ediyoruz!"

Cadıların Cadısı, zafer kazanmışçasına, "Etkisini tam olağak saat dokuzda gösteğmeye başlayacak!" diye bağırdı. "Çocuk tam okula vağdığı zaman! Evet, aynen öyle olacak! Çocuk okula vağdığı anda Zaman Ayağlı Fağeyapan İksiği etkisini gösteğmeye başlayacak. Ve neleğ olacak neleğ! Çocuk önce küçülmeye başlayacak. Sonğa tüylenecek. Sonğa da kuyğuğu çıkacak. Hepsi yiğmi altı saniye içinde olup bitecek. Yiğmi altı saniye sonğa biğ de bakacaklağ, çocuk ağtık çocuk değil, fağe olmuş!"

Cadılar, bir ağızdan, "Çocuk fare olmuş!" yinelediler. "Müthiş! Dâhice!"

Cadıların Cadısı, "Sınıflağ fağeden geçilmeyecek!" diye bağırdı. "İngilistan'ın bütün okullağı biğbiğine giğecek, memleket cehenneme dönecek! Öğğetmenleğ hop otuğup hop kalkacak! Hele kadın öğğetmenler sığaların üstüne fığlayıp etekleğini tutağak, 'İmdat! İmdat!' diye çığlıklağ atacaklağ!"

"Evet! Evet! Çığlığı basacaklar!" diye haykırdı salondaki cadılar.

Cadıların Cadısı, "Peki," dedi, "daha sonğa ne olacak, biliyoğ musunuz?"

"Bilmiyoruz!" diye bağırdılar. "Hadi anlat, Cadı Hazretleri!"

Cadıların Cadısı ipince boynunu uzatarak dinleyicilere sırıttı, mavimtırak sivri dişleri ortaya çıktı. Sesini daha da yükselterek, "*Fağe kapanlağı* gelecek!" diye bağırdı.

Cadılar, "Fare kapanları!" diye haykırdılar.

"*Ve peyniğleğ!*" diye ekledi Cadıların Cadısı. "Öğğetmenleğ sınıflağdan dışağı fığlayacaklağ, fağe kapanlağını kapıp getiğecekleğ, içleğine peyniğ koyup okulun heğ yeğine yeğleştiğecekleğ! Fağeleğ peyniğleği yemeye kalkınca fağe kapanlağı tığak diye kapanıp fağeleği kapmaya başlayacak! Okulun koğidoğlağında cicozlağ gibi fağe kelleleği yuvağlanacak! İngilistan'ın bütün okullağından, fağeleği çat diye kapana kıstığan kapan çatığtılağı yükselecek!"

Cadıların Cadısı denen o cadaloz böyle dedi ve hoplaya zıplaya cadı dansı yapmaya başladı. Ayaklarını yere vurarak hora tepiyor, bir yandan da el çırpıyordu. Onu gören tüm dinleyiciler de hora tepip el çırpmaya başladılar. O kadar büyük bir gürültü çıkarıyorladı ki, Bay Stringer şimdi koşup gelir, kapıya dayanır diye düşündüm. Ama gelmedi.

Az sonra o korkunç gürültünün arasından Cadıların Cadısı'nın sesi yükseldi. Cıyak cıyak bağırarak şarkı söylüyordu:

"Kahğolsun çocuklağ! Onlağı yaşatmayın!
Kaynatın kemikleğini, biğ güzel kızağtın!
Ezin, çiğneyin, yassılıtın küçük şeytanlağı!
Pağalayın, pağçalayın, ayığın bacaklağını!
İksiğli çikolatalağı aç kuğt gibi yesinleğ!
Lüp diye yutup mideye indiğiveğsinleğ.
Şekeğ, lokum, ketenhelva, ne vağsa veğin,
Tıkabasa yediğin, evleğine öyle göndeğin.
Eğtesi sabah kalkınca yeğ cücesi avanaklağ,
Dünyadan habeğsiz okulun yolunu tutacaklağ.
Sonğa biğden kızın teki sapsağı kesilecek,
'O da ne! Kuyğuğum çıkmış!' diye seslenecek.
Yanında otuğan oğlanın dudağı uçuklayacak,
'İmdat! Galiba tüyleğim çıkıyoğ!' diye haykığacak.
Biğ başkası bağığacak: 'Aman, neleğ oluyoğ!
Duğup duğuğken hepimizin bıyığı çıkıyoğ!'
Fasulye sığığı gibi biğ oğlan, tüyleği diken diken,
'Küçülüyoğum!' diyecek. 'Nediğ bu başıma gelen?'
Yandım aman, can kuğtaran yok mu değken,
Döğt minik bacak çıkacak gövdeleğden.
Biğ de bakacaklar oğtalıkta çocuk kalmamış,
Kaşla göz ağasında heğ yeği fağeler kaplamış!
İngilistan'ın okullağı fağeden geçilmiyoğ,
Minik fağeleğ koğidoğlağda at koştuğuyoğ!
Zavallı öğğetmenleğ cıyak cıyak bağığıyorlağ:
'Yetişin dostlağ! Neğeden çıktı bu yağatıklağ?'
Sığalağın üstüne çıkmış, cıyaklıyoğ gağipleğ:

'Çıkın dışağıya! Çabuk defolun, pis fağeleğ!
Hemen fağe kapanlağını kuğun, duğmayın!
Biğaz peyniğ getiğmeyi de unutmayın sakın!'
Fağe kapanlağı başlağ çat diye kapanmaya,
Fağeleği biğ biğ enseleğinden yakalamaya!
Kapanlağın şakığtılağı takığtılağı vağ ya,
Müzik sesi gibi geliğ cadılağın kulağına!
Sınıflağda fağe leşleği tepeleme yığılığ,
Öğğetmenleğ heğ yeğde çocuklağı ağanığ!
'Neleğ oluyoğ! Yandık!' diye yakınığlağ,
'Yeğ yağıldı içine giğdi bütün çocuklağ!
Saat dokuz buçuk, neğede kaldı bunlağ?

Hiç böyle geç kalmazlağdı, ağkadaşlağ!'
Çağesiz, otuğup başlağlağ beklemeye,
Kitap okuyup çene çalağak vakit geçiğmeye.
Vakit geçmeyince de kapıp süpüğğeleği,
Akşama kadağ süpüğüğleğ fağe leşleğini.
VE TÜM CADILAĞ KUTLAĞ BU BÜYÜK ZAFEĞİ!"

Karışım

Bütün bunlar olup biterken benim hâlâ paravanın arkasında, bir gözümü aralığa yapıştırmış, ellerimin ve dizlerimin üstünde durduğumu umarım unutmamışsınızdır. Orada ne kadar kaldım, bilmiyorum, ama bana yıllar kadar uzun geldi. En kötüsü de, hiç öksürmemek, çıt çıkarmamak zorunda olmamdı; en küçük bir ses çıkarırsam, hapı yuttuğumun resmiydi. En arka sırada oturan cadılardan biri o çok özel burun delikleriyle kokumu alacak diye ödüm patlıyordu.

Anladığım kadarıyla, en büyük şansım, günlerdir yıkanmamış olmamdı. Tabii bir de ortalığı curcunaya çeviren cadıların kopardıkları şamata. Cadılar, kürsüdeki Cadıların Cadısı'ndan ve onun İngiltere'deki tüm çocukları yok etme planından başka bir şey düşünmüyorlardı. O yüzden, salondaki bir çocuğun kokusunu alacak durumda değillerdi. Salonda bir

çocuğun bulunacağı akıllarının ucundan bile geçmezdi. Hiç kımıldamadan öyle duruyor, habire dua ediyordum.

Cadıların Cadısı'nın tüyler ürpertici şarkısı sona ermişti. Dinleyiciler çılgınlar gibi bağırarak alkış tutuyor, "Yaşa! Var ol! Muhteşem! Harika!" diye gırtlaklarını yırtarcasına bağırıyorlardı. "Sen bir dâhisin, cadıların en akıllısısın! Bu Zaman Ayarlı Fareyapan İksiri müthiş bir buluş! Çocuklar şimdi hapı yuttu işte! En güzel yanı da pis veletleri öğretmenlerin gebertecek olması! Bize iş kalmayacak! Üstelik kimse anlamayacak bizim yaptığımızı!"

Cadıların Cadısı, "Cadılağ asla yakayı ele vegmez!" diye tısladı. "Şimdi dikkatle dinleyin beni! Heğkes beni can kulağıyla dinlesin, Zaman Ayağlı Fağeyapan İksiği'ni nasıl hazığlayacağınızı anlatacağım!"

Salondaki kalabalık soluğunu tuttu. Sonra birden ortalık karıştı, hep birlikte bağırıp çağırmaya başladılar. Bazıları yerlerinden fırlamış, kürsüyü göstererek çığlık atıyorlardı: "Fareler! Şu farelere bakın! Başardı! Cadı Hazretleri biz görelim diye iki çocuğu fareye çevirdi!"

Kürsünün bulunduğu yere baktım. Gerçekten iki fare Cadıların Cadısı'nın eteklerinin altında oradan oraya koşturup duruyordu.

Ama bunlar ne tarla faresiydi ne fındık faresi ne çöl faresi ne de orman faresi. Düpedüz beyaz farey-

diler! Birden tanıdım onları; benim bıdık William'la minik Mary'den başkası değildi bunlar!

Cadılar, "Farelere bakın!" diye çığrışıyorlardı. "Yüce önderimiz fareleri yoktan var etti! Çabuk fare kapanlarını getirin! Peynir bulun!"

Cadıların Cadısı gözlerini yere dikmiş, büyük bir şaşkınlık içinde William ile Mary'ye bakıyordu. Daha yakından görmek için eğildi, sonra doğrulup bağırdı: "Susun!"

Bağırtılar kesildi, herkes yerine oturdu.

Cadıların Cadısı, "Bu fağeleğin benimle biğ ilgisi yok!" diye konuştu. "Bunlağ evcil fareleğ! Belli ki, otelde kalan iğğenç biğ çocuğun fağeleği bunlar! Hem de mutlaka biğ oğlan çocuğunun; neden değseniz, kızlağ evcil fağe beslemezleğ!"

"Demek oğlan çocuğu ha!" diye bağrıştı cadılar. "Pis, kokmuş, küçük bir oğlan çocuğu! Ezim ezim ezelim! İnim inim inletelim! Hemen işini bitirelim!"

Cadıların Cadısı, ellerini havaya kaldırarak, "Kesin!" diye bağırdı. "Çok iyi biliyoğsunuz ki, otelden ayğılığken kimsenin dikkatini çekmemeniz geğekiyoğ! Bu iğğenç veletten biğ an önce kuğtulmamız geğektiğini ben de biliyoğum, ama bunu mümkün olduğu kadağ sessizce yapmalıyız, çünkü bizleğ Kğaliyet Çocuk Esiğgeme Değneği'nin pek saygıdeğeğ üyeleğiyiz!"

Cadılar, bir ağızdan, "Öyleyse ne öneriyorsunuz, Yüce Efendimiz?" diye bağırdılar. "O sidikli bitli kokuşu nasıl yok edeceğiz?"

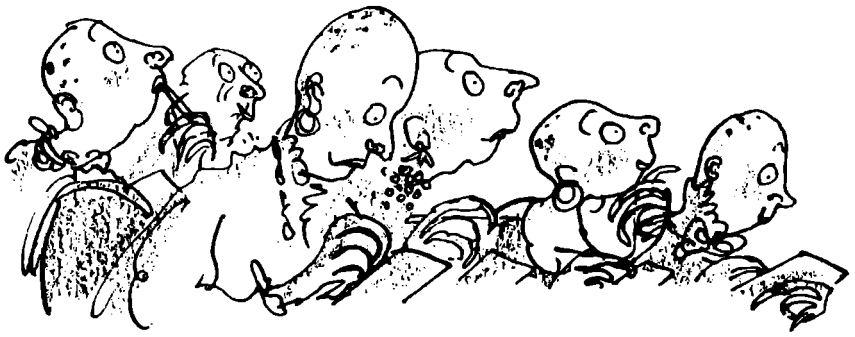
Bunlar benden söz ediyorlar, dedim kendi kendime. Bu kadınlar beni nasıl haklayacaklarını konuşuyorlar. Terlemeye başlamıştım.

Cadıların Cadısı, "Kim oluğsa olsun, soğun değil," dedi. "Siz onu bana bığakın. Ben onun kokuşunu alığ, izini buluğum. Buluğ bulmaz da palamuta çeviğiğim, akşam yemeğinde ham yapağlar."

"Yaşa!" diye bağırdı cadılar. "Kızdır tavayı, at içine, nar gibi kızarsın!"

Tahmin edebileceğiniz gibi, durumum hiç de iç açıcı değildi. William'la Mary hâlâ kürsünün çevresinde dolanıp duruyorlardı. Tam o sırada Cadıların Cadısı, William'a doğru koşup öyle bir tekme salladı

ki bizimki neye uğradığını şaşırdı. Cadıların Cadısı usta bir futbolcu gibi bir şut da Mary'ye salladı. Farecikler havada top gibi uçup duvara çarptılar, bir süre yerde baygın kaldılar. Sonra kendilerine gelip ortalıktan toz oldular.

Cadıların Cadısı, "Şimdi kulaklağınızı açın!" diye bağırdı. "Zaman Ayağlı Fağeyapan İksiği'nin tağifini veğiyorum! Kalem kâğıt çıkağın!"

Cadılar hemen çantalarını açtılar, not defterlerini çıkardılar.

Hop kalkıp hop oturarak, "Verin şu iksirin tarifini, Yüce Efendimiz!" diye haykırdılar. "Sırrı neymiş, biz de öğrenelim!"

"Heğ şeyden önce," dedi Cadıların Cadısı, "çocuklağı anında ufacık yapacak biğ şey bulmam geğekiyordu."

Cadılar, "Neymiş, neymiş?" diye çığrıştılar.

Cadıların Cadısı, "Çok basit," dedi. "Biğ çocuğu ufacık yapmak istiyoğsan, ona teleskopun teğs tağafından bakağsın, oluğ biteğ."

Bütün salon, "Cadı Hazretleri şeytana pabucunu

ters giydirir!" diye bağırdı. "Böyle bir şey kimin aklına gelirdi ki?"

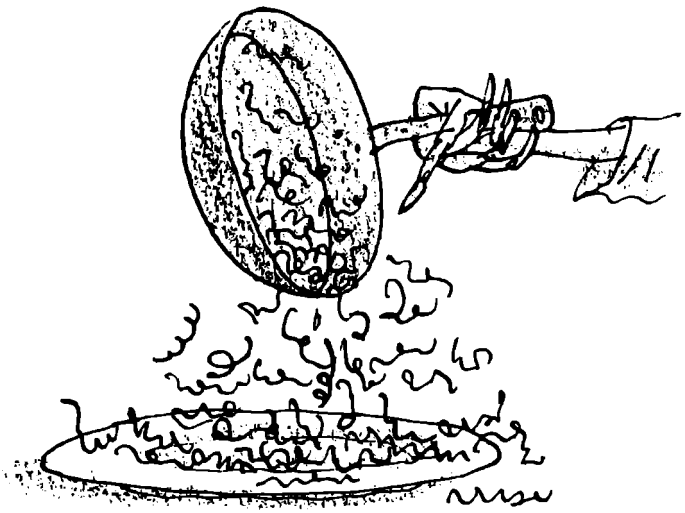
"Teleskopun teğs ucunu alığsın," diye devam etti Cadıların Cadısı, "iyice yumuşayana kadağ kaynatığsın."

"Ne kadar kaynayacak?"

"Tam yiğmi biğ saat. Ama bu ağada tam kığk beş kahveğengi fağe bulmak gerekiğ. Keskin biğ bıçakla kuyğuklağını keseğ, kızgın yağda kızağtığsın. Kuyğuklağ kıtığ kıtığ olmalı."

"Peki, kuyrukları kesilmiş o kadar fareyi ne yapacağız?" diye sordu cadılar.

Cadıların Cadısı devam etti: "Fağeleri kuğbağa suyunda ağığ ağığ kaynatacaksınız. Tam biğ saat. Ama bu biğ şey değil. Şimdi beni iyi dinleyin. Bu işin kolay kısmıydı. Asıl zoğ olan, etkisini yavaş yavaş gösteğecek biğ şey bulmak. Öyle biğ şey ki, etkisini

ancak eğtesi gün saat dokuzda çocuk okula vağdığında gösteğmeye başlayacak."

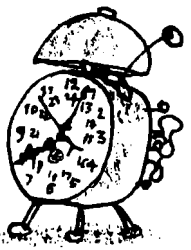
"Peki, nedir o, Yüce Efendimiz?" diye bağırdı cadılar. "Büyük sır nedir?"

Cadıların Cadısı böbür böbür böbürlenerek, "Büyük sığ," dedi, "biğ çalağ saat!"

"Çalar saat ha!" diye yaygarayı bastı cadılar. "Ne kadar akıllıca! Akıllara durgunluk veriyor!"

"Evet, bence de çok akıllıca," dedi Cadıların Cadısı. "Çalağ saati bugünden kuğağsınız, yağın saat tam dokuzda çalağ."

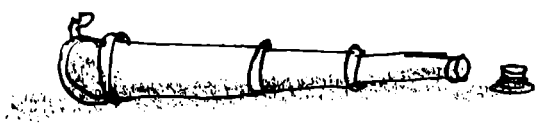
"Ama beş milyon çalar saati nereden bulacağız?" diye danalar gibi böğürdü cadılar. "Her çocuk için bir çalar saat gerekmez mi?"

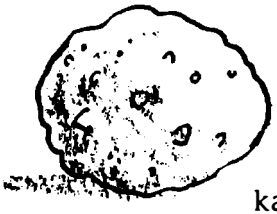

Cadıların Cadısı, aşağılayıcı bir sesle, "Salaklağ!" diye bağırdı. "Biftek yemek için bütün biğ ineği mi pişiğiyorsunuz? Çalağ saat de öyle! Bin çocuk için biğ çalağ saat yeteğ! Bakın anlatayım. Çalağ saati eğtesi gün tam dokuzda çalacak biçimde ayağlağsınız. Sonğa fığında biğ güzel kızağtığsınız. Nağ gibi kızağmalı, gevğek olmalı. Yazıyoğ musunuz?"

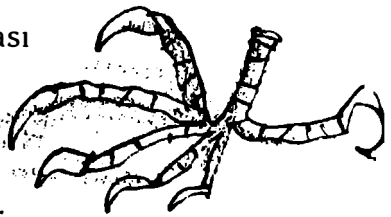
"Yazıyoruz, Cadı Hazretleri, yazıyoruz!" diye ciyakladılar. "Nar gibi kızarmalı! Gevrek olmalı!"

"Sonğacığıma," dedi Cadıların Cadısı, "kaynamış teleskopunuzu, kıtığ kıtığ fağe kuyğuklağını, çıtığ

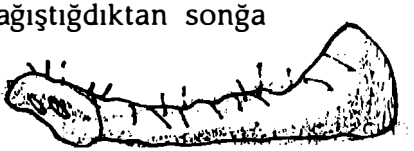
çıtığ fağeleğinizi ve fığında nağ gibi kızağmış çalağ saatinizi alığsınız, hepsini biğden biğ mikseğe atıp tam hız kağıştığığsınız. Bığakın, macun kıvamına getiğene kadar kağıştığsın. Mikseğ kağıştığaduğsun, siz bu ağada biğ adet kağtaloşkuşu yumuğtasının sağısını ekleyin."

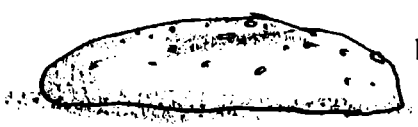

"Kartaloşkuşu yumurtası ha!" diye bağrıştı dinleyiciler. "Emriniz olur, Cadı Hazretleri, ekleriz elbet!" O gürültü arasında, arka sıradaki cadılardan birinin yanındakine, "Ben artık yaşlandım," dediğini duydum, "kuş yuvasına tırmanacak halim yok. O kahrolası kartaloşkuşları hep yükseklere yuva yaparlar."

Cadıların Cadısı devam ediyordu: "Evet, yumuğtanın sağısını da iyicene kağıştığdıktan sonğa biğ adet cinifğit pençesi, biğ adet çalçeneböceği çenesi, biğ adet fiğavunfili hoğtumu, biğ adet de kedikovalayan dili ekleyeceksiniz. Bütün bunlağı bulmakta hiçbiğ güçlük çekmeyeceğinizden eminim."

"Siz merak etmeyin!" diye bağırdı cadılar. "Bütün istedi-

ğiniz bir adet cinifrit pençesi, bir adet çalçeneböceği çenesi, bir adet firavunfili hortumu, bir adet de kedikovalayan dili değil mi? Tuzak kurar, pusuya yatar, ne yapar yapar hepsini bir bir yakalarız!"

Cadıların Cadısı, "Çok iyi!" dedi. "Hepsini mikseğde kağıştığdıktan sonğa güpgüzel, yemyeşil biğ sıvı elde edeceksiniz. Bu sıvının biğ damlasını, minicik biğ damlasını çocuğa veğeceğiniz çikolata ya da şekeğe katın, velet *eğtesi gün tam dokuzda* yiğmi altı saniyede fağeye dönüşecektiğ! Yalnız çok dikkat edin, siz siz olun, sakın ha dozunu kaçığmayın! Heğ şeker ya da çikolataya sakın biğ damladan fazla koymayın. Heğ çocuğa da sakın biğ şekeğ ya da çikolatadan fazla veğmeyin. Zaman Ayağlı Fağeyapan İksiği'nin aşığısı çalağ saatin zamanlamasını bozağ, o zaman da çocuk çok eğken fağeye dönüşüğ. Hele çok aşığı doz, iksiğin anında etki etmesine yol açağ ki bunu asla istemeyeceğinizden eminim. Çocuklağın daha şekeğci dükkânından çıkmadan, oğacıkta fağeye dönüşüveğmesini kim isteğ? İşin bütün zevki kaçağ. Onun için çok dikkatli olun! Sakın biğ damladan fazla koymayın!"

Bruno Jenkins Ortalıktan Kayboluyor

Cadıların Cadısı'nın konuşması bitmek bilmiyordu. "Şimdi," dedi, "bu iksiğin ne kadağ şaşmaz biğ etkisi olduğunu kanıtlayacağım size. Çalağ saati istediğiniz saate ayağlayabileceğinizi hiç kuşkusuz anlamışsınızdığ. İlle de dokuzda çalması geğekmiyoğ. Diyeceğim şu ki, size canlı biğ gösteği sunabilmek için dün kendi elleğimle azıcık sihiğli iksiğ hazığladım. Ama küçük biğ değişiklik yaptım. Çalağ saati kızağtmadan önce eğtesi sabah dokuza değil de, eğtesi gün öğleden sonra üç buçuğa kuğdum. Yani bugün öğleden sonğa üç buçuğa." Kol saatine bir göz attı. "Sizin anlayacağınız, tam yedi dakika kaldı."

Dikkat kesilmiş dinlemekte olan cadılar umulmadık bir şey olacağını sezmişlerdi.

"Evet, bilin bakalım dün o sihiğli iksiğle ne yaptım?" diye sordu Cadıların Cadısı. "Anlatayım da

dinleyin. Nefis biğ çikolataya iksiğden biğ damlacık damlattım ve çikolatayı otelin lobisinde dolanıp duğan leş kokulu, iğğenç biğ oğlana veğdim."

Cadıların Cadısı bir an durdu. Dinleyenler sus pus olmuşlar, lafın gerisini bekliyorlardı.

"O ğezil velet çikolatayı yutup mideye indiğdikten sonra, 'Güzel miydi, beğendin mi?' diye soğdum. Beğendiğini söyleyince de, 'Biğaz daha isteğ misin?' dedim. İğğenç çocuk, 'Kim istemez ki, bayılığım!' diye atıldı. 'O zaman,' dedim, 'sana altı çikolata daha veğeceğim. Ama biğ şağtım var: Yağın öğleden sonğa üçü yiğmi beş geçe otelin balo salonuna gelip beni bulacaksın.' Açgözlü velet, 'Altı çikolata ha!' diye bağığdı. 'Hiç meğak etmeyin. Oğada olacağım!'

"Sizin anlayacağınız, heğ şey hazır!" diye haykırdı Cadıların Cadısı. "Biğazdan gözleğinizle göğeceksiniz! Dün çalağ saati kızağtmadan önce bugün üç buçuğa kuğduğumu unutmayın sakın. Şu anda," saatine baktı, "saat tam üçü yiğmi beş geçiyoğ. Beş dakikaya kadağ fağeye dönüşecek olan o iğğenç oğlan tam şu anda kapıya gelmiş olmalı!"

İnanmayacaksınız, ama haklıydı! Sözünü ettiği çocuk kapıya gelmişti bile. Kapının kulbunu tıkırdatıyor, yumruğuyla kapıya vurup duruyordu.

"Çabuk!" diye haykırdı Cadıların Cadısı. "Peğuklağınızı takın! Elleğinize eldivenleğinizi geçiğin! Ayakkabılağınızı giyin!"

Birden ortalık karıştı. Bir de baktım, cadılar telaş içinde peruklarını kafalarına geçiriyor, eldivenlerini, ayakkabılarını giyiyorlar. Tam o sırada, Cadıların Cadısı'nın da maskesini alıp o korkunç suratına taktığını gördüm. Şaşırmamak elde değildi: Maskeyi takar takmaz sevimli bir genç kadına dönüşmüştü yeniden.

Çocuk kapının ardından bağırıyordu: "Açın kapıyı! Çikolatalarımı isterim! Çikolatalarımı almaya geldim! Nerede benim çikolatalarım!"

Cadıların Cadısı, "Hem pis kokuyoğ hem de açgözlü," dedi. "Kapılağın zinciğleğini çözün de giğsin içeği." Yüzündeki maskenin en tuhaf yanı, konuşurken dudaklarının sahiciymiş gibi oynamasıydı. Maske olduğu hiç anlaşılmıyordu.

Cadılardan biri fırladı gitti, zincirleri çözüp iki kocaman kapıyı ardına kadar açtı. "Merhaba, ufaklık," dediğini duydum. "Hoş geldin, safalar getirdin. Çikolatalarını istiyorsun, öyle mi? Hepsi hazır, seni bekliyor. Buyur, içeri gir."

Beyaz tişörtlü, gri şortlu, lastik pabuçlu küçük bir çocuk içeri girdi. Hemen tanıdım. Adı Bruno Jenkins'ti, annesi ve babasıyla otelde kalıyordu. Pek hoşlandığım bir çocuk değildi. Sürekli bir şeyler atıştıran oğlanlardandı. Lobide rastlarsın, koca bir pandispanyayı yutmaya çalışıyordur. Koridorda karşılaşırsın, elindeki torbadan avuç avuç cips çıkarıp ağzına atıyordur. Sonra bir bakarsın, elinde bir gofret otelin

bahçesinde dolanıyor, pantolonunun cebinden de iki gofretin ucu görünüyor. Bu kadarla kalsa iyi, Bruno, "Benim babam senin babandan daha zengin, bizim üç arabamız var" diye böbürlenip dururdu. Daha da kötüsü, dün sabah onu otelin terasında yakalamıştım; elinde bir büyüteç, taşın üstüne diz çökmüştü. Büyüteciyle güneş ışığını taşın üstünde ilerleyen karıncalara odaklandırıyor, karıncaları birer birer yakıyordu. "Yanmalarını seyretmek hoşuma gidiyor," deyince, ben de, "Ama senin bu yaptığın hainlik! Bırak şunu!" diye bağırmıştım. Bruno, "Sıkıysa engel ol," diye diretince de, dayanamamış, var gücümle itip yere devirmiştim. Elindeki büyütecin taşa çarpıp paramparça olduğunu görünce yerinden fırladığı gibi, "Babam sana gününü gösterir!" diye bağırmış, sonra da kaçıp gitmişti. Herhalde zengin babasına koşmuştu. Bruno Jenkins'i bu olaydan sonra ilk kez görüyordum. Şimdi fareye dönüşmesini içten içe çok istememe karşın, böyle bir şeyin olabileceğini hiç sanmıyordum. Ama fareye dönüşsün dönüşmesin, onun yerinde olmak istemezdim. Çocukcağız onca cadının karşısında tek başına kalakalmıştı.

Cadıların Cadısı, kürsüden, "Yavğucuğum," diye seslendi. "Çikolatalağın bende. Yanıma gel de, bu kibağ hanımlağa meğhaba de." Sesi tümden değişmişti. Son derece yumuşak bir sesle konuşuyordu. Sanki ağzından bal damlıyordu.

Bruno biraz şaşkın görünüyordu, ama kürsüye çıkıp Cadıların Cadısı'nın yanına gitti ve, "Tamam, geldim işte, şimdi şu çikolataları verin bakalım," dedi.

Tam o sırada, Bruno'yu salona alan cadının kapıyı usulca yeniden zincirlediğini gördüm. Bruno, çikolatalardan başka bir şey düşünmediği için bunu fark etmedi bile.

Cadıların Cadısı, "Saatin üç buçuk olmasına biğ dakika kaldı!" diye tısladı.

Bruno, "Neler oluyor?" diye sordu. Korkmuş görünmüyordu, ama belli ki tedirgin olmuştu. "Neler dönüyor? Çikolatalarımı verin bana!"

Cadıların Cadısı, Bruno'yu kolundan yakaladı ve, "Otuz saniye kaldı!" diye bağırdı. Bruno kolunu kurtarıp ona bakınca, Cadıların Cadısı maskesinin ağız ara-

lığından görünen dudaklarıyla gülümsedi. Salondaki tüm cadılar, dikkat kesilmiş, Bruno'ya bakıyorlardı.

"Yiğmi saniye!" diye bağırdı Cadıların Cadısı.

Bruno, birden kuşkuya kapılarak, "Verin şu çikolataları, bırakın gideyim!" diye haykırdı.

Cadıların Cadısı, "On beş saniye!" diye bağırdı.

Bruno, artık iyiden iyiye korkuya kapılmış, "Siz manyak mısınız nesiniz, ne işler çeviriyorsunuz?" diye kıyameti koparıyordu.

Cadıların Cadısı, "On saniye!" diye ciyakladı. "Dokuz... sekiz... yedi... altı... beş... döğt... üç... iki... biğ... sıfığ! İşlem tamam!"

Yalan söylüyorsam iki gözüm önüme aksın, bir çalar saatin çaldığını duydum. Bruno, "Yandım Allah!" diye haykırarak poposuna iğne batırmışlar gibi havaya fırladı. Havada uçtuğu gibi sahnedeki küçük masanın üstüne düştü. Masanın üstünde sıçrayıp duruyor, kollarını iki yana sallayarak avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Sonra birden sustu. Vücudu kaskatı kesildi.

Cadıların Cadısı, "Çalağ saat sustu!" diye bağırdı. "Fağeyapan İk-

siği etkisini gösteğmeye başlıyor!" Sahnenin ortasında hoplayıp zıplayarak yeri göğü inletti:

"Bu iğğenç yumuğcak, bu ğezil velet,
Bu aşağılık, sefil yağatık
Az sonğa gözleğinizin önünde
Sevimli, minik biğ fağeye dönüşecek!"

Bruno hızla küçülüyordu. Küçüldüğünü gözlerimle görebiliyordum...

Giysileri kayboluyor, tüm vücudunda kahverengi tüyler çıkıyordu...

Birden poposunda bir kuyruk belirdi...

Çok geçmeden bıyıkları çıktı...

Ardından dört ayaklı oldu...

Bütün bunlar çok çabuk oluyordu...

Göz açıp kapayıncaya...

Az sonra, Bruno diye bir çocuk yoktu artık...

Masanın üstünde minik, kahverengi bir fare koşturup duruyordu...

Salonu dolduran cadılar, "İnanılmaz!" diye bağırdılar. "Dediğini yaptı vallahi! Müthiş! Ne sihirdir ne keramet! Siz bir dâhisiniz, efendimiz! En büyük Cadı Hazretleri, başka büyük yok!"

Cadılar hep birlikte ayağa kalkmışlar, el çırpıp alkış tutuyorlar, övgüler yağdırıyorlardı. Cadıların Cadısı birden elbisesinin altından bir fare kapanı çıkardı ve kapanı kurmaya koyuldu.

Eyvah! İşte bu çok kötüydü! Görmek istemiyordum! Bruno Jenkins ne kadar sinir bir çocuk olursa olsun, kafasının uçurulmasını seyretmeye dayanamazdım!

Cadıların Cadısı, sahnenin sağına soluna bakınarak, "Neğede bu?" diye homurdandı. "Neğeye giğdi bu fağe?"

Aramadık yer bırakmadı, ama fareyi bulamadı.

Akıllı Bruno masadan aşağı atlayıp ya akla gelmedik bir yere saklanmış ya da kimsenin göremediği bir deliğe girmiş olsa gerekti. Neyse, içim rahat etmişti.

Cadıların Cadısı, "Boşveğin, hiç önemli değil!" diye bağırdı. "Şimdi kesin şamatayı da yeğinize otuğun!"

Cadıkarılar

Cadıların Cadısı, sahnenin orta yerinde durmuş, korkudan yerlerinden kıpırdayamayan cadılara ürkünç gözlerle bakıyordu. Ansızın, "Yetmiş yaşından büyükleğ elleğini kaldığsınlar!" diye haykırdı.

Yedi-sekiz el havaya kalktı.

"Besbelli," dedi Cadıların Cadısı, "siz cadıkağılağ kağtaloşkuşu yumuğtası bulmak için yüksek ağaçlağın tepesine tığmanamazsınız ağtık."

Kocakarılar, bir ağızdan, "Tırmanamayız, Cadı Hazretleri!" diye seslendiler. "Ne yazık ki tırmanamayız!"

Cadıların Cadısı, "Yüksek kayalıklağda yaşayan cinifğitleri de yakalayamazsınız," diye devam etti. "Hiç kuşkum yok, ne tozu dumana katan kedikovalayanlağın peşine düşebiliğsiniz ne fiğavunfilinin kuyğuğunu kıstığabiliğsiniz ne de çalçeneböceğini yaka-

layabiliğsiniz. Çok yaşlısınız, eliniz eğmez gücünüz yetmez."

"Çok yaşlıyız," diye tekrarladı ihtiyar cadılar. "Elimiz ermez gücümüz yetmez!"

"Ama siz ihtiyağ dostlarım, yıllağdığ bana hizmet ediyoğsunuz," dedi Cadıların Cadısı, "o yüzden, sığf yaşlandınız ve elden ayaktan düştünüz diye sizleği biğkaç bin çocuğun işini bitiğme zevkinden yoksun bığakmam istemem. Onun için sizleğe az miktağda Zaman Ayağlı Fağeyapan İksiği hazırladım, hem de kendi elleğimle. Otelden ayğılmadan heğ biğinize dağıtacağım."

"Ah, teşekkür ederiz, ömrünüze bereket!" diye bağırdı yaşlı cadılar. "Elinize sağlık, Cadı Hazretleri! Ne kadar iyisiniz, ne kadar düşüncelisiniz!"

Cadıların Cadısı, "Size bir öğnek gösteğeyim," dedikten sonra elini giysisinin cebine attı, küçük bir şişe çıkardı. Şişeyi havaya kaldırıp bağırdı: "Bu minik şişede beş yüz damla Fağeyapan vağ! Beş yüz çocuğu fağe yapmaya yeteğ!"

Bulunduğum yerden görebiliyordum: Şişe koyu mavi camdandı ve gerçekten de çok küçüktü; eczaneden alınan burun damlası şişelerine benziyordu.

"Heğ yaşlı cadıya iki şişe veğilecek!" diye bağırdı Cadıların Cadısı.

Cadıkarılar, hep bir ağızdan, "Teşekkürler, teşekkürler, Gönlü Bol, Eli Açık Efendimiz!" diye seslendiler. "İksirin tek bir damlasının bile boşa gitmeyeceğinden emin olabilirsiniz! Hiç kuşkunuz olmasın, her birimiz bin çocuğun köküne kibrit suyu döküp kanına ekmek doğrayacağız!"

Cadıların Cadısı, "Toplantımız sona eğmiştir!" dedi. "Şimdi bundan sonğaki pğogramı açıklıyoğum. Buğadan dosdoğğu Günışığı Teğası'na gidip o salak müdüğle çay içeceğiz. Sonğa, kağtaloşkuşu yumuğtası bulmak için ağaçlağın tepeleğine tığmanamayacak kadağ yaşlı cadıkağılar akşam saat altıda benim odama gelip ikişeğ şişe Fağeyapan alacaklağ. Oda numağam 454. Unutayım demeyin.

"Sonğa, saat sekizde, hepiniz akşam yemeği için

Yemek Salonu'nda toplanacaksınız. Bizleğ Kğaliyet Çocuk Esiğgeme Kuğumu'nun saygıdeğeğ üyeleğiyiz, Yemek Salonu'nda bizim için iki uzun masa hazığlıyoğlağ. Ama buğnunuza pamuk tıkamayı sakın unutmayın. Yemek Salonu leş gibi kokan küçük çocuklağla dolu olacak, buğnunuzu tıkamazsanız o pis kokuya dayanamazsınız. Ayğıca, çok noğmal davğanın, kimse biğ tuhaflık sezmesin. Anladınız, değil mi? Soğusu olan vağ mı?"

Cadılardan biri, "Ben bir şey sormak istiyorum, Cadı Hazretleri," diye seslendi. "Dükkânımızdaki çikolatalardan birini ya yetişkin bir insan yerse, o zaman ne olur?"

"Onun için çok kötü oluğ," dedi Cadıların Cadısı. Sonra da, "Toplantı bitmiştiğ!" diye bağırdı. "Heğkes dışağı!"

Cadılar yerlerinden kalkıp toparlanmaya başladılar. Paravanın aralığından onları izlerken, bir an önce çıkıp gitseler de paçayı kurtarsam diye dua ediyordum.

Birden, arka sıradaki cadılardan biri, *"Durun!"* diye haykırdı. *"Kimse dışarı çıkmasın!"* İğrenç sesi Balo Salonu'nda çın çın çınladı. Bütün cadılar birden durdular, dönüp bağıran cadıya baktılar. Uzun boylu olduğu için görebiliyordum. Başını geriye atmış, burnunu havaya dikmişti. Deniz kabuklarını andıran kıvrık, pembe burun deliklerini açıp kapayarak havayı kokluyordu.

"*Durun!*" diye bağırdı bir kez daha.

Öteki cadılar, "Ne var, ne oluyor?" diye sordular.

Uzun boylu cadı, "Köpek boku!" diye feryadı bastı. "Az önce köpek boku kokusu aldım!"

Ötekiler, "Hadi canım sen de!" diye karşı çıktılar. "Saçmalama!"

"Evet, evet!" diye haykırdı cadı. "Kokuyu alıyorum! O kadar güçlü değil, ama duyuyorum! Buralarda bir yerden geliyor! İnanın, hiç de uzakta değil!"

Cadıların Cadısı, sahneden salona bakarak, "Neleğ oluyoğ oğada?" diye bağırdı.

Salondakilerden biri, "Mildred köpek boku kokusu almış, Cadı Hazretleri!" diye seslendi.

Cadıların Cadısı, "Saçma sapan konuşmayın!" dedi. "Mildğed kafayı yemiş heğhalde! Bu salonda çocuk yok ki!"

Mildred dedikleri cadı, "Durun bir dakika! Kıpırdamayın!" diye bağırdı. "İşte, yine köpek boku kokusu geliyor burnuma!" İri, kıvrık burun delikleri hızlı hızlı açılıp kapanıyordu. "Kokusunu gittikçe daha iyi alıyorum! Burnumun direği kırılacak! Sizin burnunuza gelmiyor mu yoksa?"

Salondaki bütün cadıların burunları havaya dikildi, burun delikleri hızlı hızlı açılıp kapanmaya başladı.

İçlerinden biri, "Mildred haklı!" diye bağırdı. "Yerden göğe kadar hakkı var! Köpek boku kokuyor! İğrenç!"

Çok geçmeden salondaki tüm cadılar kokuyu almışlardı. "Köpek boku kokuyor!" diye bağırıyorlardı. "Amanın! Pööf! Yandım aman! Neden daha önce duymadık ki bu kokuyu? Leş gibi kokuyor hem de! Küçük domuzun teki buralarda bir yerde saklanıyor olmalı!"

Cadıların Cadısı, "Çabuk, bulun onu!" diye haykırdı. "Kokuyu izleyip bulun onu! Ensesinden tutup getiğin!"

Korkudan ne yapacağımı şaşırmıştım. Tüylerim diken diken olmuştu. Tir tir titriyordum.

"Bulun şu köpek bokunu!" diye ciyakladı Cadıların Cadısı. "Sakın kaçmasın! Bütün sığlağımızı öğğenmiş olmalı! Hemen yok edilmeli!"

Dönüşüm

Hayal meyal şöyle düşündüğümü hatırlıyorum: *"Şimdi mahvoldum işte! Artık paçayı kurtaramam! Yerimden fırlayıp aralarından sıyrılsam bile buradan çıkamam, kapı hem zincirli hem de kilitli! Sonum geldi! Ah, nineciğim, şimdi ben ne yapacağım?"*

Kafamı kaldırdığımda, allanıp pullanmış, boyacı küpüne dönmüş bir cadının hain suratını gördüm. Tepeden bana bakıyordu. Birden, büyük bir zafer kazanmışçasına, ciyakladı: "İşte burada! Paravanın arkasında! Koşun, yakalayalım!"

Cadı, eldivenli elini uzatıp saçımdan yakaladıysa da elinden kurtulup deli gibi koşmaya başladım, tabana kuvvet kaçıyordum. Korkudan kanat takmıştım sanki! Koca Balo Salonu'nun içinde dört dönüyordum, beni yakalamaları olanaksızdı. Kapının önüne geldiğimde belki açarım diye şöyle bir yokladım, ama nerdee! Zincirli kapıyı aralayamadım bile!

Sonra birden, cadıların beni yakalamak için en küçük bir çaba göstermediklerini fark ettim. Öyle durmuş, beni seyrediyorlardı. Hiçbir yere kaçamayacağımdan o kadar emindiler ki. Parmaklarıyla burunlarını tıkamışlar, "Pööf! Bu ne koku! Çok pis kokuyor! Bu kokuya dayanmak mümkün değil!" diye çığlıklar atıyorlardı.

Cadıların Cadısı sahneden bağırdı: "Salaklağ, yakalayın öyleyse! Salona yayılıp yavaş yavaş üstüne gidin, köşeye kıstığıp yakalayın! Bu aşağılık köpek soyunu ensesinden tutup buğaya getiğin!"

Cadılar, emre uydular, salona yayılarak bana doğru gelmeye başladılar. Bazıları salonun bir ucundan, bazıları öbür ucundan, bazıları da iskemlelerin aralarından geçerek ortadan geliyorlardı. Artık yakalanmak üzereydim. Köşeye kıstırmışlardı.

Dehşete kapılarak, "*İmdat!*" diye bağırdım. Belki sesimi duyururum diye son bir umutla kapıya doğru haykırdım: "İmdat! İmdat! İmdaaat!"

Tam o sırada Cadıların Cadısı'nın sesi salonda çınladı: "Çabuk yakalayın! Sustuğun yumuğcağı!"

İşte o anda üstüme atladılar. Dört-beş cadı yakaladıkları gibi havaya kaldırdılar. Bağırmaya çalıştıysam da, içlerinden biri eldivenli eliyle ağzımı kapattı, sesim çıkmaz oldu.

Cadıların Cadısı, "Getiğin buğaya!" dedi. "Getiğin şu iğğenç cüceyi buğaya, göğsün bakalım casusluk yapmak nasıl oluyoğmuş!"

Kollarımdan bacaklarımdan tuttukları gibi sahneye taşıdılar beni. Yüzüm tavana dönük, havada asılı kalmıştım sanki. Cadıların Cadısı tepeme dikilmişti, otuz iki dişini göstererek korkunç bir biçimde sırıtıyordu. Küçük, mavi Fareyapan şişesini havaya kaldırarak, "Azıcık yuttuğalım şundan!" dedi. "Buğnundan tutun da ağzı açılsın!"

Güçlü parmaklarıyla burnumu sıktıklarında nefesimi tutup ağzımı sımsıkı kapadımsa da fazla dayanamadım. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Çabucak derin bir nefes almak için ağzımı açar açmaz, Cadıların Cadısı minik şişeyi gırtlağımdan aşağı boşaltıverdi!

Ne kadar büyük bir acı duyduğumu anlatamam! Gırtlağımdan aşağı kaynar sular boşaltılmıştı sanki.

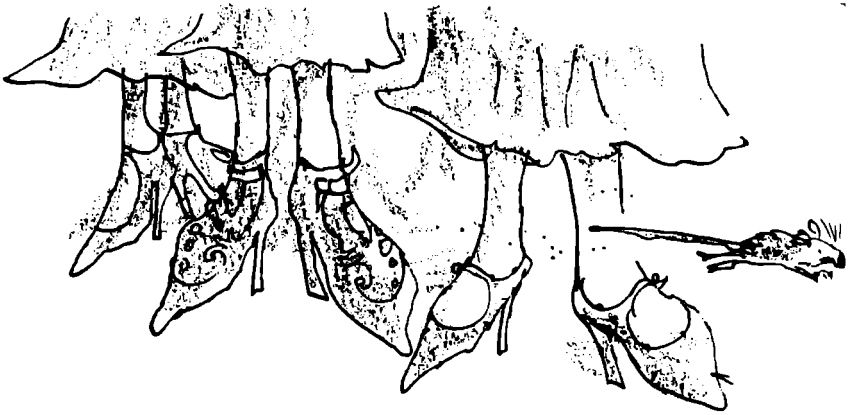
Boğazım yanıyordu. Biraz sonra o yüreğime korkular salan yanma duygusu göğsüme yayılmaya başladı, oradan kollarıma, bacaklarıma yürüdü, tüm gövdemi kapladı! Çığlık atmaya kalktığımda, eldivenli bir el ağzımı kapatıveriyordu. Çok geçmeden derimin gerilmeye başladığını hissettim. Evet, derim geriliyordu! Başka türlü nasıl anlatabilirim ki? Kafamdan ellerimin, ayaklarımın parmak uçlarına kadar bütün derim geriliyor ve büzülüyordu! Sanki bir balondum da, birisi balonun ucunu durmadan büküyordu. Uçu büküldükçe balon gittikçe küçülüyor, derim habire geriliyordu. Neredeyse patlayacaktım.

Sonra, sıkışıp ezilmeye başladım. Sanki demirden bir giysinin içindeydim de, birisi bir vidayı durmadan çeviriyordu. Vidanın her döndürülüşünde demir giysi biraz daha küçülüyordu; sıkılan bir portakal gibi sıkışıp eziliyordum, iki yanımdan sular akıyordu sanki.

Bir süre sonra bedenimin her yanı karıncalanmaya başladı. Sanki içimde iğneler vardı da, derimi (artık deri denebilirse eğer) delerek dışarı çıkmaya çalışıyorlardı. Anladığım kadarıyla, tüm bedenimde fare tüyleri çıkmaktaydı.

Uzaklardan Cadıların Cadısı'nın sesi geldi: "Beş yüz damla! Pis domuz beş yüz damlayı yuttu işte! Çalağ saat pağçalandı ve heğ şey kendiliğinden hağekete geçti!"

Cadıların el çırpıp alkış tuttuklarını, sevinç çığlık-

ları attıklarını duyabiliyordum. Şöyle düşündüğümü hatırlıyorum: *Ben, artık ben değilim! Başka bir şey oldum galiba!*

Birden, burnumun yerden olsa olsa bir-iki santim yukarıda olduğunu fark ettim.

Çok geçmeden bir şey daha fark ettim: Hemen önümde tüylü tüylü iki küçük pençe duruyordu. Dursalar iyi, ben onları oynatabiliyordum. Onlar benim pençelerimdi!

İşte o anda, artık küçük bir çocuk olmadığımı anladım. FARE olmuştum.

Tam o sırada, Cadıların Cadısı'nın, "Sığa geldi fare kapanına!" diye ciyakladığını duydum. "İşte buğada! Ve biğaz da peyniğ!"

Teslim olacağımı sanıyorlarsa yanılıyorlardı. Sahneden şimşek gibi fırladım! Kendi hızıma ben de şaştım! Cadıların ayakları arasından süzüldüm, sahnenin basamaklarını hızla inip salondaki iskemlelerin arasında kayarcasına ilerledim. En hoşuma giden de, koşarken hiç ses çıkarmamamdı. Hem hızlıydım hem

de sessiz. İşin tuhafı, artık hiçbir yanım ağrımıyordu. Kendimi harika hissediyordum. *"Kana susamış kadınlarla dolu bir yerde hem küçücük hem de hızlı olmak hiç de kötü bir şey değilmiş,"* diye geçirdim aklımdan. İskemlelerden birinin bacağının arkasına saklandım, hiç kıpırdamadan öyle kaldım orada.

Uzaktan, Cadıların Cadısı'nın bağıra bağıra konuştuğunu duydum: "Bığakın alçağı! Uğğaşmaya değmez! Nasıl olsa fağe oldu! Biği mutlaka yakalayıp canına okuğ! Hadi çıkalım buğadan! Toplantımız bitmiştiğ! Açın kapılağı da Günışığı Teğası'na çıkalım, o geğzek müdüğle çayımızı içelim!"

Bruno

İskemlenin bacağının kenarından, Balo Salonu'nun kapısından çıkmakta olan cadıların ayaklarını dikizliyordum. Hepsi çıkıp gittikten, tüm salon sessizliğe büründükten sonra yerde usul usul ilerlemeye başladım. Birden aklıma Bruno geldi. Mutlaka o da buralarda bir yerde olmalıydı. "Bruno!" diye seslendim.

Fare olduktan sonra konuşabileceğimi hiç ummadığım için kendi sesimi duyduğumda az kalsın küçük dilimi yutacaktım. O minicik ağızdan eski sesim çıkmıştı, üstelik daha da gür çıkıyordu.

Harikaydı. Çok heyecanlanmıştım. Bir daha deneyeyim dedim ve, "Bruno Jenkins, neredesin?" diye seslendim. "Beni duyabiliyorsan ses ver!"

Evet, sesim tıpkı eskisi gibiydi, hatta daha da gür çıktığı kesindi.

O kadar sevinmiştim ki, "Hey, Bruno Jenkins!" diye bağırdım bir kez daha. "Neredesin?"

Yanıt gelmedi.

Yere bu kadar yakın olmaya alışmaya çalışarak bir süre iskemlelerin ayakları arasında dolandım. Ne yalan söyleyeyim, hoşuma bile gitti. Şimdi belki de neden hiç üzülmediğimi merak ediyorsunuzdur. Doğrusunu isterseniz, şöyle düşünüyordum: *"Hem zaten küçük bir çocuk olmanın neresi güzel ki? Küçük bir çocuk olmak küçük bir fare olmaktan daha mı iyi? Evet, biliyorum, fareleri avlarlar, bazen zehirledikleri ya da kapan kurup yakaladıkları da olur. Ama bazen küçük çocukları da öldürürler. Küçük çocuklar da arabaların altında kalıp ya da kötü bir hastalığa yakalanıp ölebilirler. Sonra, okula gitmek zorundalar. Oysa farelerin okula gitmeleri gerekmez. Sınavlara girmek zorunda da değiller. Para sorunları yok. Görebildiğim kadarıyla, farelerin iki düşmanı var: insanlar ve kediler. Gerçi ninem de bir insan, ama kim olursam olayım beni her zaman seveceğini biliyorum. Üstelik, çok şükür, kedi de beslemiyor. Sonra, fareler büyüdükleri zaman savaşa gitmek ve öteki farelere karşı savaşmak zorunda da değiller. Fareler birbirlerini çok severler. İnsanlar öyle değil.*

"Evet," dedim kendi kendime, *"fare olmak hiç de kötü bir şey değil."*

Balo Salonu'nda bütün bunları düşünerek dola-

şırken başka bir fare gördüm. Ön ayaklarının arasına küçük bir ekmek parçası almış, büyük bir keyifle kemiriyordu.

Bruno olmalıydı. "Merhaba Bruno," dedim.

Şöyle bir baktıktan sonra önündekini kemirmeye devam etti.

"Ne buldun?" diye sordum.

"Onlardan biri düşürdü," diye yanıt verdi. "Balıklı bir sandviç. Çok lezzetli."

Onun sesinde de hiçbir tuhaflık yoktu. Bir fare konuşacak olsa, herhalde son derece ince bir sesle, mik mik diye konuşurdu. Bu minicik farenin, tıpkı Bruno gibi bağıra bağıra konuşması çok komikti.

"Bak, Bruno," dedim. "Artık ikimiz de fare olduğumuza göre, sanırım oturup bundan sonra ne yapacağımızı düşünmemiz gerekiyor."

Önündeki sandviç parçasını kemirmeyi bıraktı, minik siyah gözleriyle bana baktı. "Benim fare olduğumu da nereden çıkarıyorsun?" dedi. "Sen fare olduysan bana ne!"

"Ama sen de bir faresin, Bruno."

"Saçmalama," dedi. "Ben fare falan değilim."

"Korkarım faresin, Bruno."

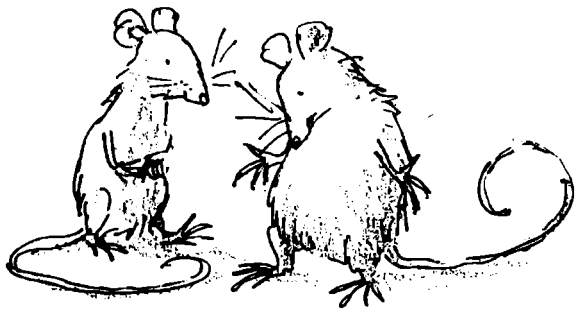
"Hayır, değilim işte!" diye bağırdı. "Neden bana hakaret ediyorsun? Ben sana ne yaptım ki? Neden bana fare diyorsun?"

"Başına gelenlerin farkında değilsin galiba," dedim.

"Sen neden söz ediyorsun?" diye sordu.

"Sanırım anlatmam gerekiyor," dedim. "Kısa bir süre önce cadılar seni fareye dönüştürdüler. Sonra da aynını bana yaptılar."

"Yalan söylüyorsun!" diye bağırdı. "Ben fare değilim!"

"Kendini şu sandviçi mideye indirmeye bu kadar kaptırmış olmasaydın," dedim, "tüylü pençelerinin farkına varırdın. Biraz soluklan da bir bak istersen."

Bruno pençelerine bakar bakmaz dehşete kapıldı. "Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Ben bir fareyim! Babam duyarsa ne der acaba?"

"Senin adına bir gelişme olduğunu söyleyebilir," dedim.

Bruno, ter ter tepinerek, "Ben fare olmak istemiyorum!" diye bağırdı. "Fare olmayı reddediyorum! Ben Bruno Jenkins'im!"

"Fare olmaktan daha kötü şeyler de var," dedim. "Bir delikte yaşayabilirsin."

Bruno, "Ben delikte yaşamak istemiyorum!" diye haykırdı.

"Sonra, geceleri kimse görmeden kilere girebilir, kuru üzümleri, mısır gevreklerini, çikolatalı bisküvileri mideye indirebilirsin. Bütün gece kemir kemirebildiğin kadar. Fareler böyle yaparlar."

Bruno, biraz neşelenerek, "Hiç de fena fikir değil," dedi. "Peki, söyle bakalım, buzdolabının kapısını nasıl açacağım? Ben evde her gece buzdolabını açar, ne bulursam tıkınırım; soğuk tavuk falan mesela!"

"Belki de," dedim, "zengin baban sırf senin için küçük bir fare dolabı yaptırır. Kolayca açabileceğin minik bir buzdolabı."

"Bunu bana bir cadı yaptı, öyle mi?" diye sordu Bruno. "Hangi cadı?"

"Dün otelin lobisinde sana çikolata veren cadı var ya, işte o," dedim. "Hatırlamıyor musun?"

"Vay alçak vay!" diye bağırdı. "Ben ona gösteririm! Çabuk söyle, nerede şimdi? Yaktım çırasını!"

"Boşuna heveslenme," dedim. "Hiçbir şey yapamazsın. Şimdi sen annenle babanın ne diyeceklerini düşün. Seni bu halde görünce ne yapacaklar? Eskisi gibi sevgi gösterecekler mi sana?"

Bruno bir an duraksadı, sonra, "Bence," dedi, "babam biraz bozulacaktır."

"Ya annen?"

"Annem farelerden çok korkar," dedi.

"O zaman başın belada demektir."

"Neden sadece ben?" diye atıldı. "Sen de aynı durumda değil misin?"

"Ninem anlayışla karşılayacaktır," dedim. "Cadıları çok iyi tanır."

Bruno, sandviçinden bir ısırık daha aldıktan sonra, "Ne öneriyorsun?" diye sordu.

"Bence," dedim, "ikimiz de gidip nineme danışalım. Ondan iyi kimse bilemez ne yapmamız gerektiğini."

Açık duran kapıya doğru ilerledim. Bruno da, sandviçi pençesiyle kavrayarak arkamdan geldi.

"Koridora çıktığımızda," dedim, "tabanları kaldıracağız, tamam mı! Duvarın dibinden ayrılma ve beni izle. Hiç sesini çıkarma, kimseye görünme. Seni kim görse hemen öldürmeye çalışacaktır, sakın unutma."

Sandviçi pençesinden alıp bir kenara fırlattım. "Hadi bakalım," dedim. "Arkamdan gel."

Nineme Kavuşuyorum!

Balo Salonu'ndan çıkar çıkmaz şimşek gibi fırladım. Koridorda Dinlenme Odası'nı, Okuma Odası'nı, Kütüphane'yi ve Konuk Odası'nı hızla ardımda bırakarak merdivenlere geldim. Duvarın dibinden ayrılmadan hızla basamakları tırmandım.

"Yanımda mısın, Bruno?" diye fısıldadım.

"Buradayım," dedi.

Ninemin odasıyla benim odam beşinci kattaydı. Zorlu bir tırmanış olmuştu, ama böylece yolda hiç kimseyle karşılaşmamıştık, herkes asansörü kullanıyordu. Beşinci katta koridoru koşar adım geçip ninemin odasının önüne geldim. Ayakkabılarını boyanmaları için kapının önüne bırakmıştı. Bruno da yanımdaydı. "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

Birden, koridorun ucunda bir oda hizmetçisi gördüm, bize doğru geliyordu. Hem de, odamda beyaz

fare beslediğimi müdüre haber veren kadındı. Şu halimle ona görünmem hiç de doğru olmazdı.

"Çabuk!" dedim Bruno'ya. "Şu ayakkabılardan birinin içine gir!" Ayakkabılardan birine ben saklandım, öbürüne de Bruno. Oda hizmetçisinin yanımızdan geçip gitmesini beklemeye başladım. Ama ne gezer. Bizim oraya geldiğinde eğilip ayakkabıları almasın mı! Alırken de elini benim gizlendiğim ayakkabının içine soktu. Parmağı bana dokununca ısırıverdim. Biliyorum, aptallık ettim, ama içgüdüsel olarak, düşünmeden yaptım bunu. Kadıncağız öyle bir çığlık attı ki, sağır sultan bile duymuştur herhalde. Ayakkabıları fırlattığı gibi koridorda yel yeperek koşmaya başladı.

İşte o sırada ninem kapıyı açıp odanın önüne çıktı. "Neler oluyor burada?" diye etrafa bakınırken, iki bacağının arasından odaya daldım, Bruno da ardımdan.

"Kapat kapıyı, nineciğim!" diye bağırdım. "Çabuk, n'olursun!"

Ninem arkasına dönüp bakınca, halının üstünde iki kü-

çük kahverengi fare gördü. "Yalvarırım, kapıyı kapat," dedim. Bu kez beni konuşurken görünce sesimi tanıyıverdi. Şaşkınlıktan donup kalmış, taş kesilmişti. Aklı durmuş, yıldırımla vurulmuşa dönmüştü. Nutku tutulmuş, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Tir tir titriyordu. Düşüp bayılacaktı neredeyse.

"Lütfen, kapıyı hemen kapat, nineciğim," dedim. "O korkunç oda hizmetçisi içeri girebilir."

Neyse ki, kendini biraz toparlayıp kapıyı kapattı. Ama yine de yüzü kireç gibiydi, titremesi sürüyordu. Kapıya yaslanmış, yukarıdan bana bakıyordu. Gözlerine dolan yaşların yanaklarından süzüldüğünü gördüm.

"Ağlama, nineciğim," dedim. "Başıma daha kötüsü de gelebilirdi. Bak, kurtuldum ellerinden. Gördüğün gibi yaşıyorum. Bruno da kurtuldu."

Ninem ağır ağır yere eğilip beni eline aldı. Öbür eliyle de Bruno'yu alıp bizi masanın üstüne koydu. Masanın ortasında bir çanak muz duruyordu. Bruno çanağın içine atladığı gibi muzlardan birinin kabuğunu dişleriyle kemirmeye başladı.

Ninem ayakta durabilmek için koltuğunun koluna tutundu, ama gözlerini benden ayırmadı.

"Lütfen otur, nineciğim," dedim.

Koltuğa çöktü.

"Ah, benim güzel evladım," diye mırıldandı. Artık gözlerinden yaşlar boşanıyordu. "Ah, benim zavallı yavrucuğum. Sana ne yaptılar böyle?"

"Ben ne yaptıklarını biliyorum, nineciğim. Fare olduğumu da biliyorum. Ama işin tuhafı, kendimi hiç de kötü hissetmiyorum. Kızmış da değilim. Doğrusu, kendimi bayağı iyi hissediyorum. Artık bir çocuk olmadığımın, bir daha da hiç olmayacağımın farkındayım. Ama sen yanımda olduğun sürece her şeyin yolunda gideceğinden kuşkum yok."

Bunları sırf onu avutmak için söylemiyordum, içimden geldiği gibi konuşuyordum. Hiç ağlamamam size tuhaf gelebilir. Gerçekten de tuhaftı. Ama bunu açıklayamıyorum.

Ninem, "Elbette senin yanındayım, hiç merak etme," diye mırıldandı. "Bu yanındaki de kim?"

"Bir zamanlar Bruno Jenkins adında bir çocuktu," diye yanıtladım. "Cadılar önce onu yakaladılar."

Ninem çantasındaki bir kutudan uzun siyah bir puro aldı. Sonra kibrit kutusundan bir kibrit çıkarıp yaktı. Ama parmakları o kadar titriyordu ki, puroyu bir türlü yakamıyordu. Sonunda güçbela yaktığı purosundan derin bir nefes çekti. Artık biraz sakinleşmiş görünüyordu.

"Bu iş nerede oldu?" diye fısıldadı. "O cadı nereye kayboldu? Hâlâ otelde mi?"

"Nineciğim," dedim. "Tek bir cadı değil ki. Yüzlerceler! Her yer cadı kaynıyor! Şu anda hepsi otelde!"

Eğilip bana baktı. "Hayır, olamaz..." dedi. "Yıllık Toplantılarını otelde yapmış olamazlar!"

"Yaptılar bile, nineciğim! Toplantı çoktan bitti! Ben oradaydım, bütün konuşmaları dinledim! Cadıların Cadısı aşağıda! Kendilerini Kraliyet Çocuk Esirgeme Derneği'nin üyeleriymiş gibi yutturdular! Şu anda otelin müdürüyle çay içiyorlar!"

"Seni de yakaladılar, öyle mi?"

"Kokumu alıp izimi buldular."

"Köpek boku kokusu, değil mi?" diye sordu içini çekerek.

"Sorma, nineciğim. Ama kokum o kadar güçlü değildi. Uzun zamandır yıkanmadığım için kokumu çok zor aldılar."

"Bence çocuklar hiç yıkanmamalı," dedi ninem. "Çok tehlikeli bir alışkanlık."

"Haklısın, nineciğim."

Purosundan derin bir nefes çektikten sonra, "Şu anda aşağıda hep birlikte çay içtiklerinden emin misin?" diye sordu.

"Eminim," diye karşılık verdim. "İki gözüm önüme aksın ki aşağıdalar."

Kısa bir sessizlik oldu. O çılgınca pırıltının ninemin gözlerinde yeniden belirdiğini fark ettim. Birden koltuğunda doğruldu, "Olup biteni baştan sona anlat bana," dedi kararlı bir sesle. "Ama çabuk ol, lafı uzatma."

Derin bir soluk alıp başladım anlatmaya. Balo Salonu'na nasıl gittiğimi, farelerimi eğitmek için paravanın arkasına nasıl saklandığımı, kapının önün-

deki Kraliyet Çocuk Esirgeme Derneği yazısını bir bir anlattım. Kadınların nasıl salona gelip iskemlelere oturduklarını, ufak tefek bir kadının nasıl sahneye çıkıp yüzündeki maskeyi çıkardığını tastamam anlattım. Ama maskenin altından çıkan yüzü bir türlü tarif edemedim. "Korkunçtu, nineciğim!" diyebildim ancak. "Bilemezsin, ne kadar korkunçtu! Çürümekte olan bir şeye benziyordu!"

"Devam et," dedi ninem. "Durma, anlat."

Sonra tüm cadıların peruklarını, eldivenlerini ve ayakkabılarını nasıl çıkardıklarını, perukların altından dazlak kafalar çıktığını, kadınların ellerinin yerinde küçük pençeler olduğunu, ayak parmaklarının olmadığını anlattım.

Ninem öne doğru gelmiş, koltuğun tam ucunda oturuyordu. Ellerini yürürken kullandığı bastonunun altın topuzu üstünde bitiştirmişti, iki yıldız gibi parlayan gözleriyle bana bakıyordu.

Cadıların Cadısı'nın, cadılardan birini gözlerinden kıpkızıl kıvılcımlar çıkararak nasıl yakıp kavurduğunu, zavallı cadının acı acı haykırarak nasıl kül olduğunu da anlattım nineme.

Ninem, heyecan içinde, "Böyle yaptıklarını duymuştum!" diye bağırdı. "Ama ne yalan söyleyeyim, hiç inanmamıştım! Sen bunu gözleriyle gören ilk insansın! Cadıların Cadısı'nın verdiği en ünlü cezadır bu! 'Cızbız yapmak' denen bu cezayı duyunca bütün cadıların aklı başından gider! Duyduğuma göre, Cadıların Cadısı her Yıllık Toplantı'da en azından bir cadıyı cızbız yaparmış. Neden dersen, öbür cadıların gözünü korkutmak istermiş de ondan."

"Haklısın, nineciğim. Nasıl korktular, bir görseydin, korkudan dudakları uçukladı, cin çarpmışa döndüler."

Ninem, "Eminim, çok korkmuşlardır, yavrucuğum. Sen anlatmaya devam et," deyince, ben de başladım Zaman Ayarlı Fareyapan İksiri'ni anlatmaya. Cadıların, İngilistan'ın tüm çocuklarını fare yapacaklarını söylediğimde, ninem koltuğundan fırlayıp, "Biliyordum!" diye bağırdı. "Korkunç bir plan kurduklarını biliyordum!"

"Onları durdurmalıyız," dedim.

Ninem, umutsuzca, "Cadıları ne yapsan durduramazsın," dedi. "Cadıların Cadısı'nın gözleri ne kadar güçlü, sen de görmüşsün işte! Gözlerinden çıkan kıpkızıl kıvılcımlarla zavallı cadıyı yakıp kavuruvermiş. Ya bizi de cızbız yaparsa?"

"Nineciğim, doğru söylüyorsun, ama biz yine de İngilistan'ın tüm çocuklarını fare yapmalarını önlemenin bir yolunu bulmalıyız."

"Daha bitirmemiştin," dedi ninem. "Bruno'yu anlatmadın. Onu nasıl yakaladılar?"

Bruno Jenkins'in salona nasıl geldiğini, ufala küçüle sonunda nasıl fare olduğunu uzun uzadıya anlattım.

Ninem, hâlâ çanaktaki muzları kemirmekte olan Bruno'ya bakıp, "Bu hep böyle tıkınır mı?" diye sordu.

"Evet, domuz gibi tıkınır durur," dedim. "Nineciğim, çok merak ettiğim bir şey var, bilmem sen açıklayabilir misin acaba?"

"Söyle bakalım," dedi. Uzanıp beni masadan aldı, kucağına koydu. Sırtımdaki tüyleri usul usul okşamaya başladı. "Nedir bana sormak istediğin, cancağızım?"

"Anlamadığım şu," dedim, "Bruno'yla ben nasıl oluyor da eskisi gibi konuşup düşünebiliyoruz?"

"Çok basit," diye yanıtladı ninem. "Sizi ufaltıp küçültmüşler, dört ayaklı yapmışlar, gövdenizi tüylerle kaplamışlar, ama yüzde yüz fare yapamamışlar. Bir tek görünüşünüzü değiştirebilmişler. Tanrı'ya çok şükür, siz hâlâ kendinizsiniz. Aklınız başınız yerinde, sesinizi kaybetmemişsiniz."

"Demek ben tam bir fare değilim," dedim. "Fareyle insan arası bir şeyim."

"Tam üstüne bastın," dedi. "Fare kılığında bir insansın sen şimdi. Çok özel bir durum."

Bir süre hiç konuşmadık. Ninem yumuşacık parmağıyla sırtımı okşarken, bir yandan da purosunu tüttürüyordu. Odada yalnızca Bruno'nun muzları dişleyip kemirişi duyuluyordu. Ama ben de ninemin kucağında boş durmuyordum. Olup biteni ölçüp biçiyor, teraziye vuruyordum. Beynimde şimşekler çakıyordu.

"Nine," dedim. "Aklıma bir şey geliyor."

"Nedir, yavrucuğum, söyler misin?"

"Cadıların Cadısı, öteki cadılarla konuşurken oda numarasının 454 olduğunu söylemişti. Tamam mı?"

"Tamam," dedi ninem.

"Benim oda numaram da 554. Benim odam be-

şinci katta olduğuna göre onun odası da dördüncü katta olmalı."

"Doğru," dedi ninem.

"O zaman, 454 no'lu odanın, 554 no'lu odanın tam altında olması gerekmez mi?"

"Büyük olasılıkla öyledir," diye karşılık verdi ninem. "Bu yeni oteller kutu kutu zaten. İyi de, ne demek istiyorsun?"

"Lütfen," dedim, "beni odamın balkonuna çıkarır mısın? Aşağıya bir bakmak istiyorum."

Görkem Oteli'nin tüm odalarının küçük balkonları vardı.

Ninem beni aldı, yatak odama götürdü, oradan balkona çıkardı. Hemen altımızdaki odanın balkonuna baktık.

"Eğer," dedim, "alttaki oda Cadıların Cadısı'nın odasıysa, duvardan aşağı inip içeri girebilirim."

"Gir de yeniden yakalan," dedi ninem. "Hayır, buna asla izin veremem."

"Ama nineciğim," dedim, "şu anda bütün cadılar Günışığı Terası'nda müdürle çaylarını yudumluyorlar. Cadıların Cadısı altıdan önce odasına dönmeyecek. Saat tam altıda, kartaloşkuşu yuvalarına tırmanamayacak kadar yaşlı cadılarla odasında buluşacak, onlara o pis damladan dağıtacak."

"Peki, diyelim odaya girmeyi başardın, ne yapacaksın orada?"

"Zaman Ayarlı Fareyapan İksiri'ni nereye saklamış, bulmaya çalışacağım. Bulursam, bir şişesini çalıp buraya getireceğim."

"Taşıyabilir misin?"

"Taşıyabilirim herhalde," dedim. "Zaten çok küçük bir şişe."

Ninem, "O iksir beni korkutuyor," dedi. "Diyelim buldun şişeyi, aklından neler geçiyor, ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bir şişe beş yüz kişiye yetiyormuş," dedim. "Aşağıdaki cadılardan her birine ikişer damla yuttursak hepsini fareye çevirириz."

Ninem şaşkınlıktan havaya sıçramasın mı! Az kalsın elinden kurtulup o kadar yüksekten aşağı düşüyordum.

"Aman, dikkat et, nineciğim," dedim. "Beşinci kattayız!"

"Harika bir fikir!" diye bağırdı. "Müthiş! Sen bir dâhisin, evladım!"

"Ne güzel olur, değil mi?" dedim. "Mahvederiz onları!"

"Bir kerede bu ülkedeki tüm cadılardan kurtuluruz!" diye haykırdı. "Cadıların Cadısı da cabası!"

"O zaman hemen işe koyulalım," diye atıldım.

Ninem o kadar heyecanlanmıştı ki, bir kez daha elinden kurtulup balkondan aşağı düşecek gibi oldum. "Bana bak!" dedi. "Bu işin üstesinden gelirsek, cadılara karşı çok büyük bir zafer kazanmış olacağız.

Tarihte cadılara karşı böyle bir zafer kazanılmamıştır herhalde!"

"Ama hiç de kolay değil," dedim.

"Elbette kolay değil. Diyelim, o şişelerden birini ele geçirdin, iksiri yemeklerine nasıl damlatacaksın?"

"Bunu o zaman düşünürüz," dedim. "Hele iksiri bir ele geçirelim. Bir kere, tam altımızdaki oda gerçekten onun odası mı, nasıl anlayacağız?"

Ninem, "Bundan kolay ne var!" diye bağırdı. "Hemen kontrol ederiz! Yürü bakalım! Sallanma!"

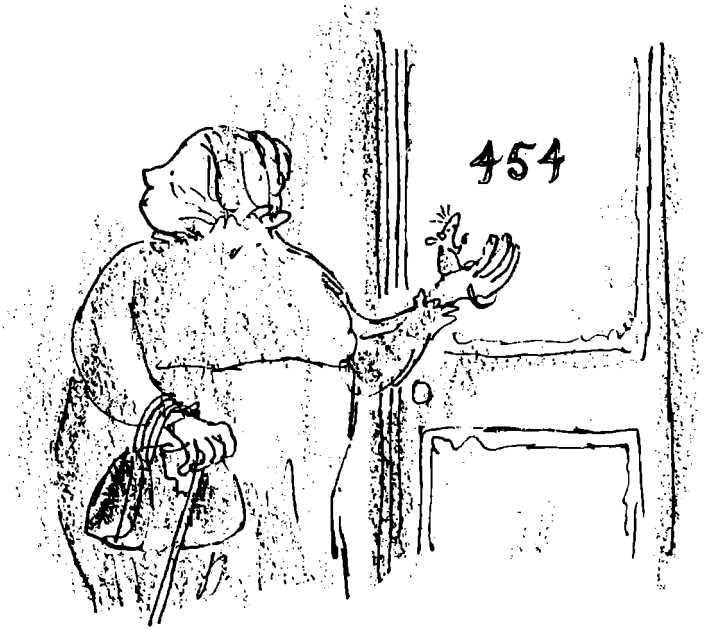
Bir elinde bendeniz, odadan fırladığı gibi koridora daldı. Attığı her adımda bastonunu yerdeki halıya vuruyordu. Merdivenlerden uçarcasına dördüncü kata indik. Koridorun iki yanındaki kapılarda yaldızlı rakamlarla oda numaraları yazıyordu.

"İşte!" dedi ninem. "454 numara."

Kapıyı yokladı. Tabii ki kilitliydi. Uzanıp giden boş koridora dikkatlice baktı. "Bence sen haklısın," dedi. "Bu oda tam senin altındaki oda." Koridor boyunca yürüyerek, Cadıların Cadısı'nın odasından merdivenlere kadar odaları saydı. Altı oda vardı.

Yeniden beşinci kata tırmanıp merdivenlerden benim odaya kadarki odaları saydı. "Tamam," dedi. "Tam senin altında."

Benim odama dönüp yeniden balkona çıktı. "Tam altımızdaki onun balkonu," dedi. "Üstelik balkon kapısı ardına kadar açık! Aşağıya nasıl ineceksin peki?"

"Bilmiyorum," dedim. Odalarımız otelin ön tarafındaydı, plaja ve denize bakıyordu. Benim balkonun tam altında, ta aşağıda, sivri uçlu parmaklıklar uzanıyordu. Düşersem öbür dünyayı boylayacağım kesindi.

Birden, "Buldum!" diye bağırdı ninem. Beni elinden bırakmadan kendi odasına koştu. Konsolun çekmecelerinden birini çekip mavi bir yün yumak çıkardı. Yumağın bir ucunda iki şiş ve benim için örmekte olduğu yarım çorap vardı. "Bundan iyisi can sağlığı," dedi. "Seni çorabın içine koyup Cadıların Cadısı'nın balkonuna sarkıtacağım. Ama acele etmeliyiz! O canavar her an odasına dönebilir!"

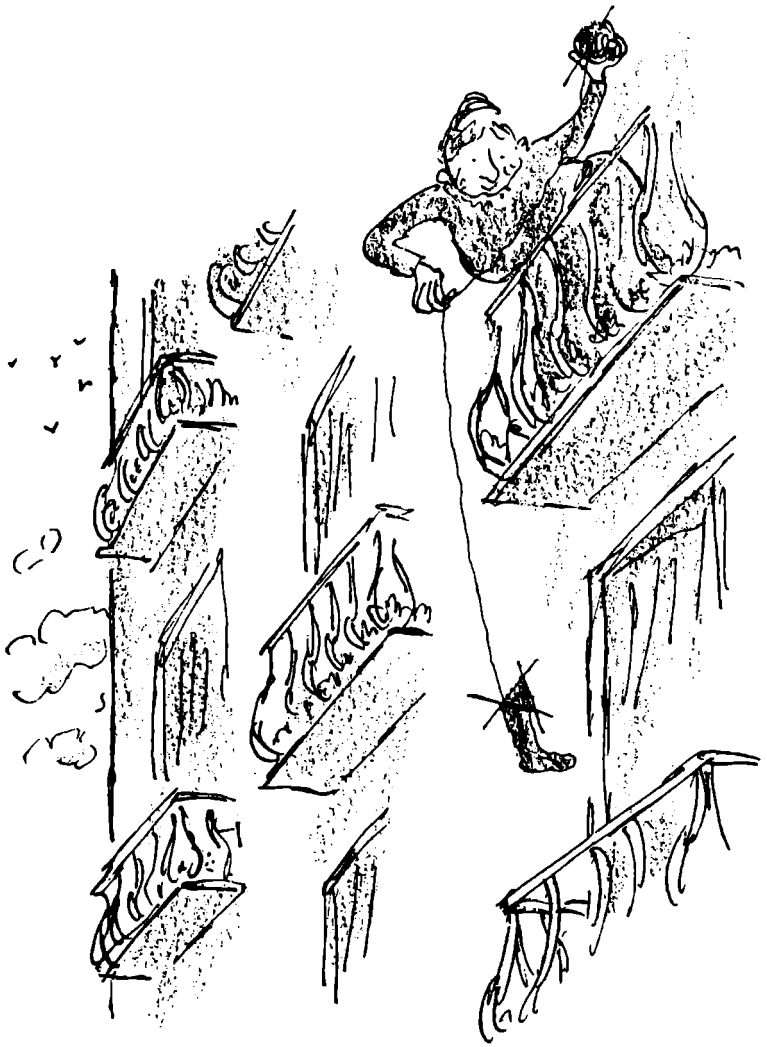
Hırsız Fare

Ninem yeniden benim odama koştu, beni balkona çıkardı. "Hazır mısın?" diye sordu. "Çoraba koyuyorum seni."

"Bilmem ki," dedim. "Umarım yapabilirim. Hepi topu minik bir fareyim."

"Yapabilirsin, ben sana güveniyorum," dedi ninem. "Bahtın açık olsun, yavrucuğum."

Beni çorabın içine koydu, balkondan aşağı sarkıtmaya başladı. Çorabın içinde büzülmüş, soluğumu tutmuştum. Çorabın ilmikleri arasından dışarıyı görebiliyordum. Ta aşağılarda, plajda oynayan çocuklar bit kadar görünüyorlardı. Çorap rüzgârda sallanmaya başlamıştı. Yukarı baktığımda ninemi gördüm; yukarıdaki balkonun parmaklığından eğilmiş beni izliyordu. "Az kaldı, şimdi varıyorsun!" diye seslendi. "Yavaş, yavaş! Evet, tamam işte! İndin!"

Hafifçe yere çarptım. Ninem, "Fırla!" diye bağırdı. "Hemen odaya gir! Çabuk, çabuk! Çabuk bul şişeyi!"

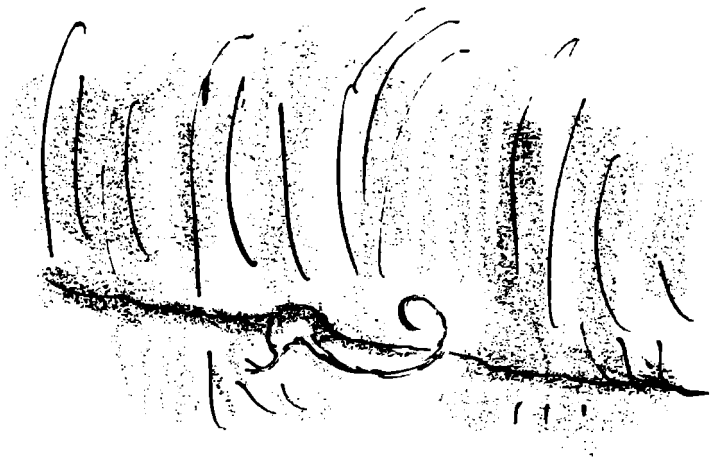
Çoraptan dışarı atlayıp Cadıların Cadısı'nın odasına daldım. İçeride, Balo Salonu'nda da fark ettiğim

bir küf kokusu vardı. Cadıların kokusuydu bu. Bizim tren istasyonundaki erkekler tuvaletinin kokusunu andırıyordu.

Görebildiğim kadarıyla, oda epeyce düzenliydi. Odada bir cadının kaldığını gösteren hiçbir belirti yoktu. Ama neden olsundu ki? Hiçbir cadı ortalıkta oda hizmetçisini işkillendirecek bir şey bırakacak kadar aptal olamazdı.

Birden halının üstünde zıplaya zıplaya giden bir kurbağa gördüm, hızla yatağın altına girdi. Onu görünce ben de zıpladım.

Sağa sola koşuşturuyor, odayı aramaya çalışıyordum. Ama o kadar kolay değildi. Örneğin, çekmeceleri açmam olanaksızdı. Büyük gardırobun kapılarını da açamıyordum. Sonunda koşuşturmaktan vazgeçtim, odanın ortasında durup düşünmeye başladım. Cadıların Cadısı çok gizli bir şeyi saklamak istese nereye saklardı. Herhalde herhangi bir çekmeceye değil. Gardıroba da değil. Bu çok açıktı. Odayı daha

iyi görebilmek için yatağın üstüne sıçradım. Birden, "Hay Allah!" dedim kendi kendime. "Şiltenin altına saklamış olmasın sakın?" Büyük bir dikkatle yatağın kenarından aşağı inip şiltenin altına süzüldüm. Gel gör ki, ilerlemek hiç de kolay değildi. Var gücümle ilerlemeye çalışıyor, ama hiçbir şey göremiyordum. Pençelerimle zorlayarak ağır ağır ilerliyordum ki, birden şiltenin içindeki bir şeye tosladım. Uzanıp pençemle yokladım. Evet, küçük bir şişeydi bu! Şişeyi şiltenin içinde yoklayabiliyordum. Az sonra bir sertlik daha hissettim, sonra bir tane daha. Bir tane daha. Cadıların Cadısı şilteyi kesip açmış, tüm şişeleri içine yerleştirdikten sonra yeniden dikmiş olmalıydı. Şiltenin bezini deli gibi dişlemeye başladım. Çok geçmeden keskin ön dişlerimle küçük bir delik açmayı başardım. Delikten içeri tırmandım, şişelerden birini ucundan yakaladım. Şiltedeki delikten aşağı ittim, ardından ben de dışarı çıktım.

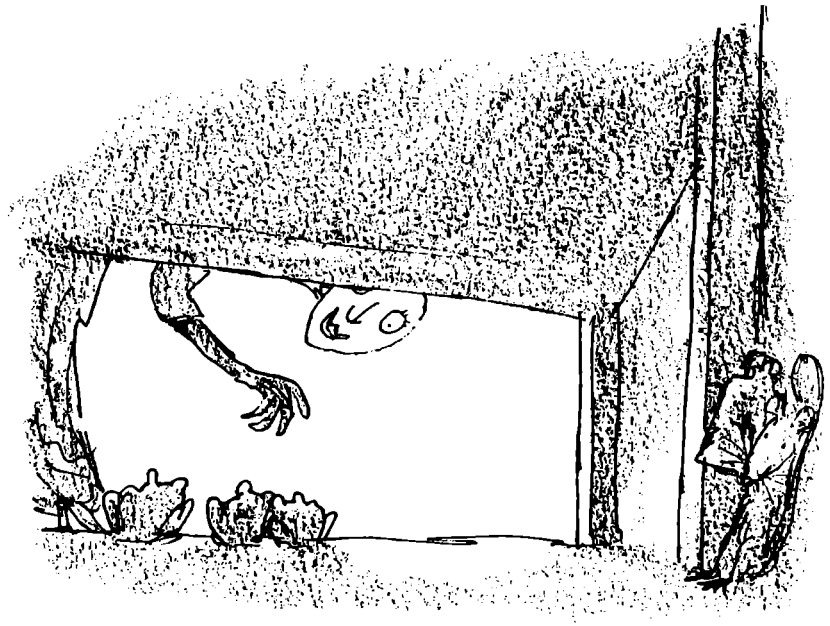
Şişeyi ardım sıra çeke çeke şiltenin kenarına ulaştım. Yataktan halının üstüne itip düşürdüm. Yere çarptı, ama kırılmadı. Yataktan aşağı atlayıp küçük şişeye dikkatlice baktım. Cadıların Cadısı'nın, Balo Salonu'nda gösterdiği şişenin aynısıydı. Üstündeki etikette FORMÜL 86 ZAMAN AYARLI FAREYAPAN İKSİRİ yazıyor, altında da, *Bu şişe beş yüz damla içerir,* diyordu. Yaşasın! Sevinçten uçuyordum.

Ansızın yatağın altından üç kurbağa fırladı. Halı-

nın üstüne oturmuş, kocaman, kara gözleriyle bana bakıyorlardı. O iri gözlerinde müthiş bir hüzün okunuyordu. Birden, yoksa bu kurbağalar bir zamanlar çocuk muydular, diye düşündüm. Evet, evet, Cadıların Cadısı'nın ele geçirdiği çocuklardı bu kurbağacıklar. Şişeyi elimden bırakmadan, onlara bakarak, "Siz kimsiniz?" diye sordum.

Tam o sırada, kapının kilidinde bir anahtar döndü, kapı ardına kadar açıldı ve Cadıların Cadısı içeri girdi. Kurbağalar bir sıçrayışta yeniden yatağın altına girdiler. Ben de, şişeyi sımsıkı tutarak, arkalarından yatağın altına daldım, geri geri duvara doğru çekilip karyolanın ayaklarından birinin arkasına saklandım. Ayak sesleri yaklaşıyordu. Karyolanın ayağının kenarından baktım. Üç kurbağacık, yatağın altında tam orta yerde birbirlerine sokulmuş korkuyla bekliyorlardı. Kurbağalar fareler gibi saklanamazlar. Fareler gibi kaçamazlar da. Oradan oraya hoplayıp zıplarlar, o kadar.

Birden Cadıların Cadısı'nın yüzü belirdi, eğilmiş yatağın altına bakıyordu. Hemen kafamı geri çektim, yeniden karyolanın ayağının arkasına gizlendim. Cadıların Cadısı'nın, "Demek buğadasınız, sevgili kuğbağacıklağım," dediğini duydum. "Ben akşam yatıncaya kadağ buğada kalabiliğsiniz. Akşam yatağken sizi penceğeden dışağı atacağım, mağtılar da ham yapacak sizi."

"Eyvah, martılara yem edecek zavallı kurbağaları!" diye düşünüyordum ki açık kalmış balkon kapısının oradan ninemin sesi duyuldu. "Çabuk ol, evladım!" diye bağırıyordu. "Ne duruyorsun! Oyalanma! Çabuk dışarı çık!"

Cadıların Cadısı, "Kim o bağığan?" diye hırladı. Kafamı yine dışarı çıkardım ve halının üstünde bal-

kon kapısına doğru yürüdüğünü gördüm. "Kim vağ balkonumda? Balkonuma gığmeye kim cesağet edebiliğ ki?" diye homurdanarak balkona çıktı.

"Bu öğgü günü de ne ağıyoğ buğada?" dediğini duydum.

Ardından ninemin sesi geldi: "Merhaba, hanımefendi. Örgümü balkondan aşağı düşürdüm de. Neyse ki bir ucu bende. Yukarı çektim mi tamam. Kusura bakmayın." Soğukkanlılığını nasıl da korumuştu. "Helal olsun," dedim kendi kendime.

Cadıların Cadısı, öfkeli bir sesle, "Demin kiminle konuşuyoğdunuz?" diye sordu. "Çabuk ol, dışağı çık diye kime sesleniyoğdunuz?"

Ninemin, "Kime sesleneceğim, tabii ki torunuma," diye yanıt verdiğini duydum. "Banyoya girdi mi çıkmak bilmez. Banyoda kitap okumaya bayılır, saatlerce orada kalır. Sizin çocuğunuz var mı, hanımefendi?"

Cadıların Cadısı, "Hayığ, çocuğum mocuğum yok!" diye bağırdı ve balkon kapısını çarpıp kapatarak bir hışım içeri girdi.

İşte şimdi kapana kısılmıştım. Kaçış yolum kesilmişti. Cadıların Cadısı ve korkudan ne yapacaklarını bilmeyen üç kurbağayla birlikte odada kapalı kalmıştım. Ben de kurbağalar gibi dehşet içindeydim. Cadıların Cadısı beni fark edecek olursa mutlaka yakalar, balkondan martılara atardı.

Tam o sırada odanın kapısı vuruldu. "Yeteğ ağtık!" diye bağırdı Cadıların Cadısı. "Bu sefeğ ne istiyoğlağ?"

Dışarıdan, "Biziz efendim, biz yaşlı cadılar," diye ince bir ses geldi. "Saat altı oldu, Cadı Hazretleri, emir buyurduğunuz gibi şişelerimizi almaya geldik."

Cadıların Cadısı'nın, halının üstünde kapıya doğru yürüdüğünü gördüm. Kapı açıldı. Kapının ağzında bir sürü ayak göründü. Ayaklarını sürüyüşlerine bakılırsa, yaşlı cadılar içeri girmeye çekiniyorlardı. "Giğin! Giğin!" diye homurdandı, Cadıların Cadısı. "Dikilip duğmayın oğada öyle! Sabaha kadağ sizi bekleyecek değilim, işim gücüm vağ benim!"

Fırsat bu fırsattı. Karyolanın ayağının arkasından fırladığım gibi, cadıların ayaklarının üstünden atlayarak şimşek gibi açık kapıya koştum. O değerli şişeyi göğsüme bastırarak kendimi koridora attım. Kimse görmemişti. Kimseler, "Fare! Fare!" diye çığlıklar atmamıştı. "Size ne kadar teşekkür etsek azdır, Cadı Hazretleri!" diye yaltaklanan yaşlı cadıların sesleri duyuluyordu, o kadar. Koridorda deli gibi koşarak merdivenlere fırladım. Bir solukta beşinci kata çıktım, koridoru hızla geçerek odamın kapısının önünde durdum. Neyse ki görünürde kimseler yoktu. Küçük şişenin dibiyle kapıyı tık tık, tık tık tıklatmaya başladım. *Tık tik tık... Tak tak tak...* Nineme duyurabilecek miydim? Duymalıydı, duymak zorundaydı. Şişeyle kapıyı tıklatıp duruyordum. *Tık tık... Tık tık...* Bereket versin ki, koridorda henüz kimse belirmemişti.

Ama kapı bir türlü açılmıyordu. Sonunda her şeyi göze alıp, avazım çıktığı kadar, "Nineee!" diye bağırıverdim. "Nineee! Benim ben! Aç kapıyı!"

Çok geçmeden ninemin ayak sesleri duyuldu ve kapı açıldı. Ok gibi içeri daldım. "Başardım!" diye bağırdım zıp zıp zıplayarak. "Şişeyi aldım, nineciğim! İşte bak, burada! Kaptım geldim şişeyi!"

Ninem kapıyı kapattı. Eğilip beni aldı, bağrına bastı. "Canım evladım!" dedi. "Çok şükür sağ salim geri döndün!" Minik şişeyi alıp üstündeki etiketi yüksek sesle okudu: "Formula *86 Zaman Ayarlı Fareya-*

pan İksiri! Bu şişe beş yüz damla içerir! Aferin sana, yavrucuğum! Akıllı evladım benim! Harikasın! Peki, nasıl çıktın o odadan?"

"Yaşlı cadılar içeri girerken ayaklarının arasından sıyrılıp kapağı dışarıya attım," dedim. "Ama az daha yakayı ele veriyordum, nineciğim. Bir daha asla göze alamam."

Ninem, "Onu ben de gördüm!" dedi.

"Biliyorum, nineciğim. Konuştuklarınızı duydum. Ne kadar iğrenç biri, değil mi?"

"Belli ki zalimin teki," dedi ninem. "Dünyanın en gaddar kadını olsa gerek!"

"Maskesini gördün mü?" diye sordum.

"Gördüm, çok acayipti," diye yanıtladı ninem. "Gerçek bir yüzden farksız. Bildiği halde ayırt edemiyor insan. Ah, yavrucuğum! Nasıl korktum, bilemezsin. Seni bir daha göremeyeceğim sandım! Neyse, geri döndün ya, çok mutluyum!"

Bay ve Bayan Jenkins, Bruno'ya Kavuşuyor

Ninem beni yeniden kendi odasına götürdü, masanın üstüne bıraktı. Paha biçilmez şişeyi de yanıma koydu. "Cadılar akşam yemeğine kaçta iniyorlar?" diye sordu.

"Sekizde," dedim.

Saatine baktı. "Altıyı on geçiyor," dedi. "Bundan sonraki hamlemizi o saate kadar belirlemeliyiz." Birden gözü Bruno'ya takıldı. Bruno hâlâ masanın üstündeki muz çanağının içindeydi. Üç muzu mideye indirmiş, dördüncüye yönelmişti. Duba gibi olmuştu.

Ninem, Bruno'yu çanağın içinden aldı, masanın üstüne bırakırken, "Bu kadar yeter," dedi. "Bence bu minik yavruyu ailesine kavuşturmalıyız. Öyle değil mi, Bruno?"

Bruno, kaşlarını çatıp nineme baktı. Kaşlarını çatan bir fareyi

hayatımda ilk kez görüyordum. "Annem babam bana hiç karışmaz, istediğim kadar yerim," dedi. "Onları çok özledim."

"İnsan annesini babasını özlemez mi?" dedi ninem. "Şu anda nerede olduklarını biliyor musun?"

"Dinlenme Salonu'ndaydılar," diye atıldım. "Biz yukarı çıkarken gördüm, orada oturuyorlardı."

"İyi öyleyse," dedi ninem. "Gidip bakalım, oradalar mı hâlâ?" Sonra bana bakıp, "Sen de gelmek ister misin?" diye sordu.

"Tabii, çok isterim," dedim.

"İkinizi de çantama koyacağım," dedi. "Sesinizi çıkarmayın, kimseye görünmeyin. Havasız kalırsanız, sadece burnunuzu çıkarın."

Ninemin siyah deriden, ağzı bağadan yapılmış, kocaman bir çantası vardı. İkimizi de çantaya attı. "Ağzını aralık bırakacağım," dedi. "Ama sizi kimse görmemeli."

Olup bitecekleri izlemeden edemezdim. Her şeyi görmek istiyordum. Çantanın ağzına yakın bir yere yerleştim. İstediğim zaman oradan kafamı çıkarıp etrafa bakabilirdim.

"Hey!" diye bağırdı Bruno. "Yarım kalan muzumu isterim!"

"Tamam, tamam," dedi ninem. "Yeter ki sesini kes." Yarım muzu çantanın içine attı, sonra çantayı koluna takıp odadan çıktı. Bir elinde bastonu, koridorda asansöre yöneldi.

Asansörle zemin kata indik, Okuma Salonu'ndan geçerek Dinlenme Salonu'na girdik. Bay ve Bayan Jenkins oradaydılar; yuvarlak bir cam sehpanın iki yanındaki koltuklarda oturuyorlardı. Salonda başkaları da vardı, ama Jenkinsler herkesten ayrı oturmuşlardı. Bay Jenkins gazete okuyor, Bayan Jenkins de hardal rengi bir yün örüyordu. Yalnızca burnum ve gözlerim dışarıdaydı, ama her şeyi görebiliyordum.

Siyah bir elbise giymiş olan ninem bastonuna dayana dayana ilerledi, Jenkinslerin önüne gelince durdu. "Siz Bay ve Bayan Jenkins misiniz?" diye sordu.

Bay Jenkins gazetesinden başını kaldırıp baktı, kaşlarını çatarak "Evet," dedi. "Ben Bay Jenkins'im. Bir şey mi istediniz, hanımefendi?"

Ninem, "Korkarım, kötü bir haberim var size," dedi. "Oğlunuz Bruno'yla ilgili."

"Ne olmuş Bruno'ya?" dedi Bay Jenkins.

Bayan Jenkins de örgü örmeyi bırakmadan başını kaldırıp baktı.

Bay Jenkins, "Küçük yaramaz yine bir şey mi yaptı yoksa?" diye sordu. "Mutfağı talan etmiştir mutlaka."

"Biraz daha kötü bir şey," dedi ninem. "Kimsenin olmadığı bir yere gitsek de orada anlatsam daha iyi olacak galiba."

"Kimsenin olmadığı bir yere mi? Niye ki?"

Ninem, "Açıklaması o kadar kolay değil de ondan," diye ekledi. "Hep birlikte sizin odanıza çıksak daha rahat anlatırım."

Bay Jenkins elindeki gazeteyi bıraktı. Bayan Jenkins örgü örmeyi kesti.

"Odama çıkmak istemiyorum, hanımefendi," diye diklendi Bay Jenkins. "Teşekkür ederim, ben burada çok rahatım." İriyarı, şişman bir adamdı. Belli ki, rahatının kaçırılmasına pek sinirlenmişti. "Lütfen, ne söyleyecekseniz söyleyin, sonra da rahat bırakın bizi," dedi. Kapıya gelmiş bir elektrikli süpürge satıcısıyla konuşur gibi konuşuyordu.

O ana kadar nezaketi elden bırakmamaya çalışan zavallı nineciğim fena halde içerlemişti. "Ama bakın, burada konuşamayız," dedi. "Burası çok kalabalık.

Bu kadar nazik ve özel bir meseleyi burada konuşmamız mümkün değil."

"Hanım! Hanım!" diye çıkıştı Bay Jenkins. "Canım nerede isterse orada konuşurum! Hadi bakalım, ne diyeceksen de! Buradan bir yere kımıldamam! Bruno, camınızı ya da gözlüğünüzü kırdıysa öderiz parasını!"

Salondakilerden bazıları dönüp dönüp bakmaya başlamışlardı.

"Hem, neredeymiş bu Bruno? Söyleyin, söyleyin hemen buraya gelsin!"

Ninem, "Bruno burada," dedi. "Çantamda." Bastonuyla kocaman, deri çantasına dokundu.

"Çantamda da ne demek?" diye bağırdı Bay Jenkins.

Bayan Jenkins de çok ciddi bir sesle, "Lütfen, gülünç olmayın," dedi.

Ninem, "Gülünç olacak bir şey yok," diye karşılık verdi. "Oğlunuzun başına kötü bir şey geldi."

"Zaten hep kötü bir şey gelir onun başına," dedi Bay Jenkins. "Akşama kadar tıkınır tıkınır, sonra da yellenir. Dün akşam yemeğinden sonra canımıza okudu. Başladı zart zurt yellenmeye! Susturucusu çıkarılmış egzoz borusu gibiydi! Bereket versin ki, birazcık hintyağı içti mi bir şeyi kalmıyor! Nerede şimdi o yumurcak?"

"Söyledim ya," dedi ninem. "Çantamın içinde.

Ama inanın bana, Bruno'yu bu haliyle burada görmek istemezsiniz."

Bayan Jenkins, kocasına dönüp, "Bu kadın çıldırmış!" dedi. "Söyle ona, bizi rahat bıraksın!"

"Bilmenizi isterim ki," dedi ninem, "oğlunuz Bruno bambaşka bir şeye dönüşmüş bulunuyor, tanınmaz bir halde."

"Bambaşka bir şeye dönüşmüş de ne demek!" diye bağırdı Bay Jenkins. "Sen ne demek istiyorsun, be kadın?"

Bayan Jenkins de öfkeden deliye dönmüştü. "Defol!" diye haykırdı. "Sersem bunak!"

"Bakın," diye devam etti ninem, "hiç sinirlenmeden, Bruno'nun çantamın içinde olduğunu anlatmaya çalışıyorum size. Ona yapılanları torunum gözleriyle görmüş."

"Sen neler söylüyorsun!" diye bağırdı Bay Jenkins. "Kimin ne yaptığını görmüş?" Bağırırken, siyah bıyığı bir inip bir kalkıyordu.

"Cadıların, Bruno'yu fareye dönüştürdüklerini görmüş," dedi ninem.

Bayan Jenkins, kocasına, "Sevgilim, otel müdürünü çağırır mısın hemen!" dedi. "Bu manyak kadını hemen atsınlar otelden!"

İşte o anda ninemin sabrı tükendi. Elini çantasına sokup Bruno'yu çıkardı, masanın üstüne bıraktı. Bayan Jenkins, hâlâ ağzındaki muz parçasını çiğne-

yip yutmaya çalışan şişko fareyi görür görmez öyle bir çığlık attı ki tavandaki kristal avize şangır şangır şangırdadı. Koltuğundan fırladığı gibi, "Fare var! Götürün çabuk! Ben fareden çok korkarım!" diye bağırmaya başladı.

"O fare değil, Bruno," dedi ninem.

Bay Jenkins, "Rezil kadın! Gerzek moruk!" diye nineme hakaretler yağdırırken, elindeki gazeteyle Bruno'yu masadan aşağı atmaya kalkıştı. Ninem hemen atıldı, Bay Jenkins'in elini yakaladı. Bayan Jenkins hâlâ avazı çıktığı kadar haykırıyor, Bay Jenkins de ayağa dikilmiş, "Defol, gözüm görmesin! Sen kim oluyorsun da karımı böyle korkutuyorsun! Al şu fareni de bas git buradan! İmdaat!" diye bas bas bağırıyordu. Gözleri yuvalarından fırlamış, beti benzi kireç gibi olmuştu.

Ninem, "Eh, ne yapalım, günah benden gitti," diyerek Bruno'yu aldı, arkasını dönüp salondan çıktı gitti.

Plan

Odaya döndüğümüzde, ninem Bruno'yla beni çantasından çıkarıp masanın üstüne bıraktı. "Neden ağzını açıp da babana kim olduğunu söylemedin?" diye sordu Bruno'ya.

Bruno, "Ağzım doluydu da ondan," diye yanıtladı ve hop diye muz çanağının içine atladı, tıkınmaya devam etti.

Ninem illet olmuştu. "Ne kadar çekilmez bir çocuksun!" dedi.

"Çocuk değil, fare," diye araya girdim.

"Haklısın, yavrucuğum. Ama şimdi bu haylazla uğraşacak vaktimiz yok. Bir an önce plan yapmalıyız. Bir buçuk saate kadar bütün cadılar yemeğe inecekler. Öyle mi?"

"Evet, öyle," dedim.

"Ve hepsine birer damla Fareyapan İksiri içirmemiz gerekiyor. Tamam da, bunu nasıl yapacağız?"

"Nineciğim," dedim, "sanırım bir farenin insanların giremeyeceği yerlere kolayca girebileceğini unutuyorsun."

"Doğru söylüyorsun ama," dedi ninem, "bir fare bile elinde şişeyle masaya tırmanıp cadıların yemeğine kimse görmeden Fareyapan İksiri damlatamaz."

"Ben o işi Yemek Salonu'nda yapmayı düşünmüyorum ki," dedim.

"Nerede yapacaksın peki?"

"Mutfakta," dedim, "yemekleri hazırlanırken."

Ninem bakakaldı. "Sevgili çocuğum," dedi ağır ağır, "fare olalı daha da akıllanmışsın sen!"

"Minik bir fare," dedim, "mutfakta tencere ve tavaların arasından kimseye görünmeden süzülebilir."

Ninem, "Harika!" diye bağırdı. "Yaşasın! Oldu bu iş!"

"Ama bir sorun var," dedim. "Hangi yemeğin onların olduğunu nasıl anlayacağım? İksiri yanlış tencereye damlatmamalıyım. Yanlışlıkla oteldeki öteki konukları fareye dönüştürürsem felaket olur. Tabii o arada sen de fare olabilirsin, nineciğim."

"O zaman mutfağa sızdıktan sonra bir yere gizlenip bekleyeceksin... Karanlık bir köşeye saklanıp aşçıların konuşmalarına kulak kesileceksin... Talihin yaver giderse cadılara hangi yemeğin piştiğini anlarsın. Büyük masanın yemeğini her zaman ayrı pişirirler."

"Hay aklınla bin yaşa, nineciğim," dedim. "Aynen dediğin gibi yapacağım. Bir köşeye gizlenip kulak kesileceğim. Umarım talihim yaver gider."

"Yalnız bil ki çok tehlikeli bir işe kalkışıyorsun," dedi ninem. "Mutfakta farelerden hiç hoşlanmazlar. Gördükleri anda leşini yere sererler."

"Merak etme, nine," dedim. "Görünmem onlara."

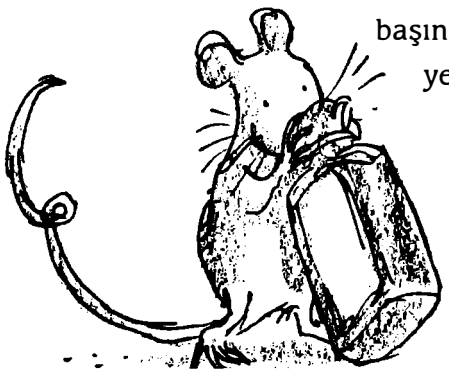
"Unutma ki şişeyi taşıyor olacaksın. O kadar hızlı hareket edemeyebilirsin."

"Korkma, şişeyle de çok hızlı koşabilirim. Az önce nasıl yaptım, unuttun mu? Cadıların Cadısı'nın odasından buraya kadar şişeyi nasıl getirdim?"

"Peki, şişenin kapağını nasıl açacaksın?" diye sordu. "Zor olmayacak mı?"

"Bir deneyeyim bakalım," dedim. Küçük şişeyi aldım, ön ayaklarımla kolayca açtım kapağını.

"Çok güzel! Harika! Müthiş!" diye sevinç çığlıkları attı ninem. "Sen gerçekten çok akıllı bir faresin." Saatine baktı. "Yedi buçuğa geliyor," dedi. "Şimdi seni çantama koyacağım, birlikte Yemek Salonu'na ineceğiz. Orada seni değerli şişeyle birlikte masanın altına bırakacağım. Ondan sonra kendi başına olacaksın artık. Kimseye görünmeden salonu geçip mutfak kapısına ulaşman gerekiyor. Mutfak kapısı çok işlektir, durmadan

garsonlar girip çıkarlar. En uygun anı kollayıp garsonlardan birinin ardına takıl. Gözünü seveyim, çok dikkatli ol, garsonun ayakları altında ezilme, kapının arasına sıkışma."

"Tamam, dikkat ederim," dedim.

"Bir de, yakalanmamaya bak tabii."

"Yeter, nineciğim. Korkutuyorsun beni."

"Sen cesur bir çocuksun," dedi ninem. "Seni çok seviyorum."

"Peki, Bruno ne olacak?" diye sordum.

Bruno hemen bize döndü, ağzındaki muzu yutmaya çalışarak, "Ben de sizinle geliyorum," dedi. "Akşam yemeğini kaçırmak istemiyorum."

Ninem, biraz düşündükten sonra, "Seni de alırım, ama bir şartla," dedi, "çantamda kalacağına ve hiç ses çıkarmayacağına söz verirsen."

Bruno, "Bana masadaki yemeklerden verir misin?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı ninem. "Tabii, uslu duracağına söz verirsen." Sonra bana dönüp, "Sen de bir şeyler yemek ister misin, yavrucuğum?" dedi.

"Yok, teşekkür ederim," dedim. "O kadar heyecanlıyım ki, hiçbir şey yiyecek durumda değilim. Hem, bu zorlu görevi başarabilmek için çakı gibi olmalıyım."

"Haklısın, çok zorlu bir görev," dedi ninem. "Hayatının en belalı işi olacak herhalde."

Mutfakta

Ninem, "Vakit geldi!" dedi. "Büyük an geldi! Hazır mısın, evladım?"

Saat tam yedi buçuktu. Bruno çanağın içinde dördüncü muzu bitirmek üzereydi. "Durun," dedi. "Birkaç ısırık kaldı."

"Olmaz!" diye çıkıştı ninem. "Hemen gitmemiz gerekiyor!" Bruno'yu alıp sımsıkı elinde tuttu. Belli ki çok sinirlenmişti. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. "Şimdi ikinizi de çantama koyuyorum," dedi, "ama çantanın ağzını açık bırakacağım." Önce Bruno'yu attı çantaya. Küçük şişeyi göğsüme bastırmış, bekliyordum. "Sıra sende," dedikten sonra burnuma bir öpücük kondurdu. "Talihin açık olsun, güzel evladım. Haa, bir dakika, bir kuyruğun olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Neyim olduğunun?"

"Kuyruğunun, yavrucuğum. Uzun, kıvrık bir kuyruğun var."

"Doğrusu hiç aklıma gelmemişti!" diye bağırdım. "Evet, gerçekten de bir kuyruğum var! Şimdi görüyorum! Üstelik oynatabiliyorum da! Koca bir kuyruk, ne komik!"

"Neden söylüyorum, biliyor musun?" dedi ninem. "Mutfakta bir yerlere tırmanırken işine yarayabilir. Kuyruğunu bir yerlere takıp kendini yukarı çekebilir ya da yüksek bir yerden kolayca aşağıya inebilirsin."

"Hay Allah," diye homurdandım, "keşke daha önce fark etseydim. Biraz prova yapardım..."

Ninem, "Artık çok geç, gitmemiz gerekiyor," diye sözümü kesti ve beni de Bruno'nun yanına, çantaya attı. Ben de hemen kafamı çıkarıp olan biteni görebileceğim bir yere tünedim.

Ninem bastonunu alıp odadan çıktı, koridoru geçerek asansörün kapısına geldi. Düğmeye basıp asansörü çağırdı. Asansör geldiğinde içeri girdik, bizden başka kimse yoktu.

"Bak," dedi ninem, "Yemek Salonu'na girdikten sonra seninle konuşmam mümkün olmayacak. Konuşursam, herkes kendi kendime konuştuğumu, delinin teki olduğumu sanabilir."

Asansör zemin kata indiğinde hafifçe sarsılarak durdu. Ninem dışarı çıktı, lobiyi geçerek Yemek Salonu'na girdi. Tavanında yaldız süslemeler, duvar-

larında büyük aynalar bulunan dev bir salondu. Otelde kalanlar kendilerine ayrılmış masalara oturmuşlar, yemeğe başlamak üzereydiler. Garsonlar masadan masaya koşuşturuyor, yemekleri getiriyor, servis yapıyorlardı. Bize salonun ortalarına doğru, sağdaki duvarın önünde küçük bir masa ayrılmıştı. Ninem masaya doğru ilerleyip oturdu.

Çantadan kafamı çıkarıp baktım. Salonun tam ortasındaki iki uzun masada henüz oturan yoktu. Masaların üstünde, iki gümüş çubuğa takılı kâğıtlarda KÇED ÜYELERİNE AYRILMIŞTIR yazıyordu.

Ninem uzun masalara baktı, ama bir şey demedi. Peçetesini açıp kucağındaki çantanın üstüne serdi. Elini peçetenin altına sokup beni usulca tuttu. Beni peçetenin altında yüzüne yaklaştırdı ve, "Birazdan seni masanın altına bırakacağım," diye fısıldadı. "Masa örtüsü yere kadar uzandığı için seni kimse görmez. Şişeyi aldın mı?"

"Aldım, aldım," diye fısıldadım ben de. "Hazırım, nineciğim."

O sırada siyah giysili bir garson tepemize dikildi. Peçetenin altından bacaklarını görebiliyordum. Sesini duyar duymaz kim olduğunu anladım. Adı William'dı. Nineme dönerek, "İyi akşamlar, hanımefendi," dedi. "Küçükbey bu akşam yoklar mı?"

"Kendini pek iyi hissetmiyor da," diye karşılık verdi ninem. "O yüzden odasında kaldı."

"Çok üzüldüm, geçmiş olsun efendim," dedi William. "Bu akşam bezelye çorbasıyla başlıyoruz. Ana yemek olarak da dilbalığı ızgara ya da kuzu rostodan birini seçebilirsiniz."

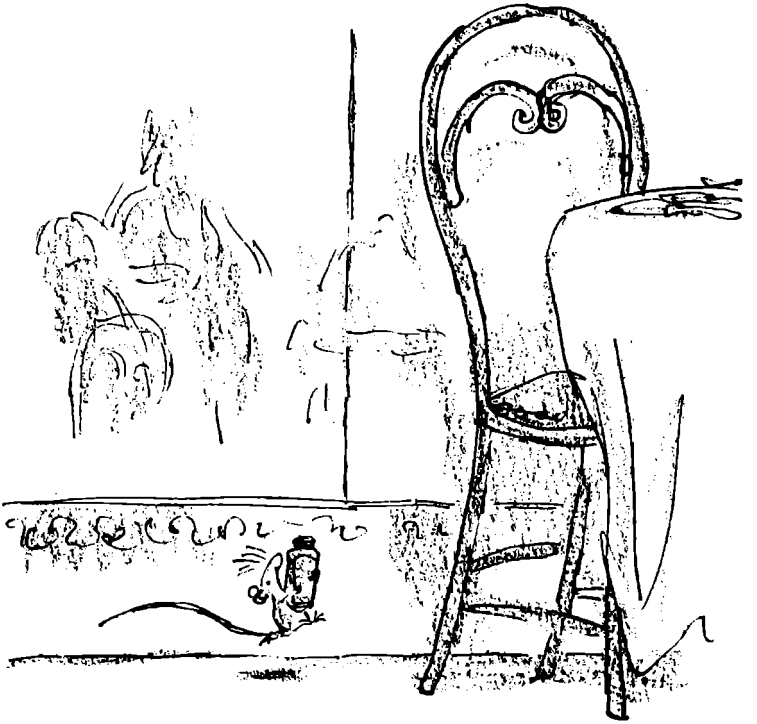
Ninem, "Bezelye çorbası ile kuzu rosto alayım lütfen," dedi. "Ama acele etme, William. Bu akşam hiç acelem yok. Hatta, bana bir kadeh beyaz şarap versen çok sevinirim."

William, "Elbette, hanımefendi," diyerek uzaklaştı.

Ninem bir şey düşürmüş gibi yaparak peçetesiyle yere eğilip beni masanın altına bıraktı. "Koş, yavrucuğum!" diye fısıldadı.

Artık bir başımaydım. Küçük şişeye sımsıkı yapışmıştım. Mutfak kapısının nerede olduğunu biliyordum. Koca Yemek Salonu'nun yarısını dolaşmak zorundaydım. Masanın altından bir fırlayışta duvarın dibine ulaştım. Salonun ortasından gidecek kadar aptal değildim. Başıma bin türlü şey gelebilirdi. Planım, mutfak kapısına varıncaya kadar duvarın dibinden ayrılmadan ilerlemekti.

Başladım koşmaya. Arkama bakmadan koşuyordum. Kimsenin fark ettiğini sanmıyorum. Herkes yemeğe dalmıştı. Ama mutfağa açılan kapıya erişebilmem için Yemek Salonu'nun girişini aşmam gerekiyordu. Tam fırlamak üzereydim ki salonun girişinde bir sürü kadın belirdi. Şişeyi göğsüme bastırıp duvara

yaslandım. Önce salona doluşmakta olan kadınların yalnızca ayakkabılarını ve bileklerini görüyordum. Ama başımı biraz kaldırınca kim olduklarını anladım. Cadılar yemeğe inmişlerdi!

Hepsi önümden geçinceye kadar bekledim, sonra birden mutfak kapısına doğru atıldım. O sırada mutfağa girmek için kapıyı açan bir garsonun ardından içeri daldım ve büyük bir çöp bidonunun arkasına gizlendim. Bir süre hiç kımıldamadan, mutfaktaki konuşmalara kulak verdim; bir şamatadır gidiyordu. Aman Allah, ne acayip bir yerdi! Kıyamet kopuyordu!

Dumandan göz gözü görmüyordu! Tencereler çangırdıyor, tavalar çungurduyor, aşçılar avazları çıktığı kadar haykırıyorlardı! İkide bir garsonlar içeri girip bağırarak siparişleri söylüyor, sonra aynı hızla dışarı çıkıyorlardı! "Yirmi sekiz numaralı masaya dört çorba, iki kuzu, iki balık! On yedi numaralı masaya üç elmalı turta, iki çilekli dondurma!"

Başımın biraz yukarısında, çöp bidonunun kulbunu gördüm. Şişeyi bırakmadan bir sıçradım, havada ters takla atarak kuyruğumla kulbu yakaladım. Bir de baktım, baş aşağı sallanıp duruyorum. Müthişti! Çok hoşuma gitmişti! *"İşte,"* dedim kendi kendime, *"sirkteki trapezciler de havada uçarken böyle keyifleniyorlardır."* Ama onların trapezleri ancak ileri geri sallanabiliyordu, oysa ben kuyruğumla istediğim yönde sallanabiliyordum. Kim bilir, belki bir gün bir sirk faresi olabilirdim.

Biraz sonra, elinde bir tabakla içeri giren bir garsonun, "On dört numaralı masadaki kocakarı bu etin kayış gibi olduğunu söylüyor!" dediğini duydum. Aşçılardan biri, "Ver o tabağı bana!" dedi. Hemen yere atladım, çöp bidonunun kenarından kafamı uzattım. Aşçı tabaktaki eti atıp başka bir parça koydu, "Hadi çocuklar, şöyle bol soslu bir kuzu rosto gönderelim şu kocakarıya!" dedikten sonra tabağı mutfakta dolaştırmaya başladı. Ne yaptılar, biliyor musunuz? Bütün aşçılar ve yamakları yaşlı kadının tabağına

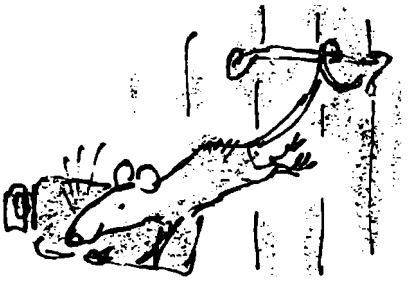
tek tek tükürdüler! Aşçı tabağı garsona geri verirken, "Şimdi beğenecek mi bakalım!" dedi.

Çok geçmeden başka bir garson içeri girdi ve, "Çocuk Esirgemecilerin masasında herkes çorba istiyor!" diye bağırdı. Bunu duyar duymaz arka ayaklarımın üstünde dikilip kulak kesildim. Mutfakta olup bitenleri daha iyi görebilmek için biraz daha ortaya çıktım. Aşçıbaşı olması gereken kocaman beyaz kepli bir adam, "O zaman çorbayı büyük gümüş çorba kâsesine koyun!" diye bağırdı.

Aşçıbaşının, büyük bir gümüş kâseyi karşı duvar boyunca uzanan ahşap tezgâhın üstüne bıraktığını gördüm. "*Tamam işte*," dedim kendi kendime, "*çorbayı bu gümüş kâsede götürecekler. Küçük şişemdeki iksiri oraya boşaltmam gerekiyor.*"

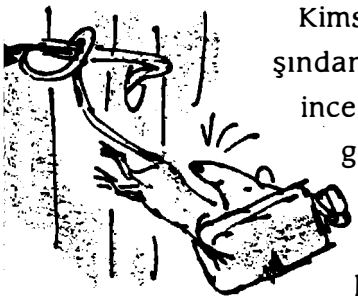
Ahşap tezgâhın yukarısında, tavaların, uzun saplı tencerelerin durduğu uzun bir raf çarptı gözüme. "*Bir yolunu bulup o rafa tırmanabilirsem bu iş oldu demektir*," diye düşündüm. "*Gümüş kâsenin tam tepesinde olacağım*."

Ama önce mutfağın karşı tarafına geçmeli ve orta rafa çıkmalıydım. Birden aklıma müthiş bir fikir geldi! Zıpladığım gibi kuyruğumu yeniden çöp bidonunun kulbuna taktım, baş aşağı sallanmaya başladım. Her sallanışta biraz daha yükseliyordum. Geçen tatilde gittiğimiz sirkteki trapezciyi hatırlamıştım. Adam trapezde gidip gelirken her seferinde biraz daha yükseğe

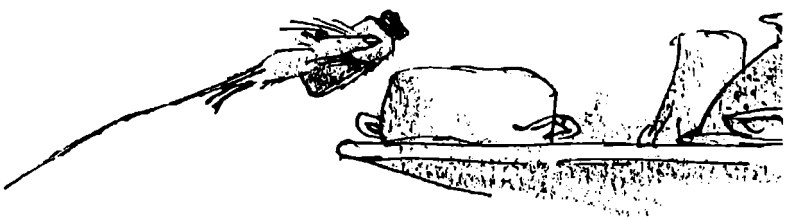

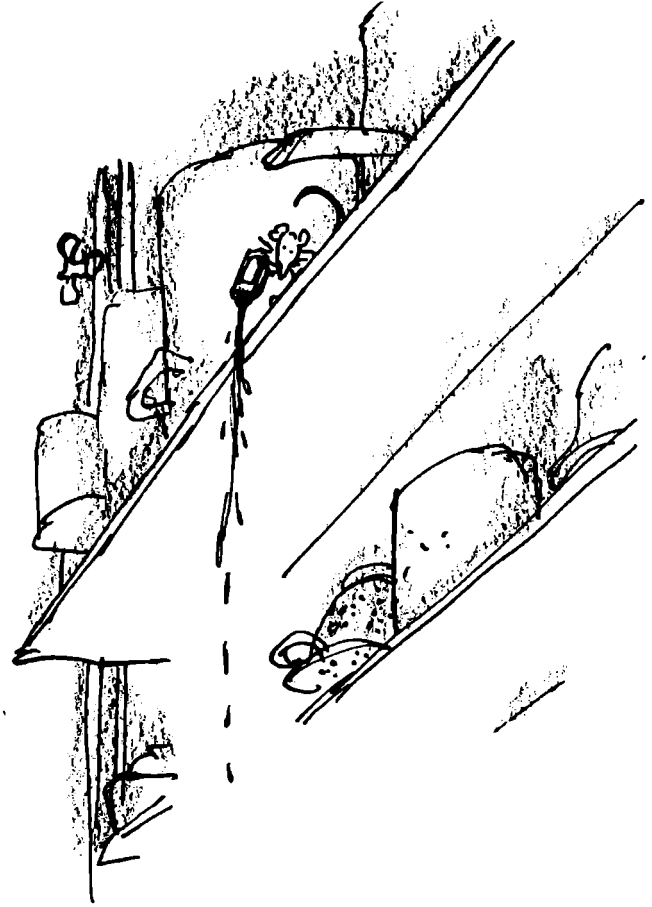
çıkmış, sonra birden ellerini bırakıp havada uçmuştu. Ben de tıpkı onun gibi yaptım. En yüksek noktaya geldiğimde kuyruğumu bıraktım, mutfağı havada uçarak geçip orta rafa kondum!

Bir yandan da, "*Bak şu işe*," diyordum kendi kendime, "*minicik bir fare aceminin tekiyken bile neler yapabiliyor!*"

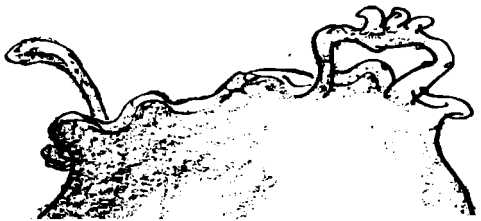
Kimse görmemişti. Hepsinin işi başından aşkındı. Orta raftan köşedeki ince su borusuna tırmandım. Çok geçmeden, en tepedeki rafta, tavaların, uzun saplı tencerelerin arasındaydım. Orada beni hayatta göremezlerdi. Daha iyi bir yer olamazdı. Rafta usul usul ilerleyerek, tam çorbayı koyacakları büyük kâsenin üstüne geldim. Şişeyi önüme koyup kapağını açtım, rafın kenarına geldim, şişedeki iksiri olduğu gibi gümüş kâseṇin içine boca ettim. Az sonra aşçılardan biri kocaman bir tencereyle geldi, içindeki kaynar çorbayı kâseye boşalttı. Kâsenin kapağını kapatıp, "Büyük masanın çorbası hazır, götürebilirsin!" diye bağırdı.

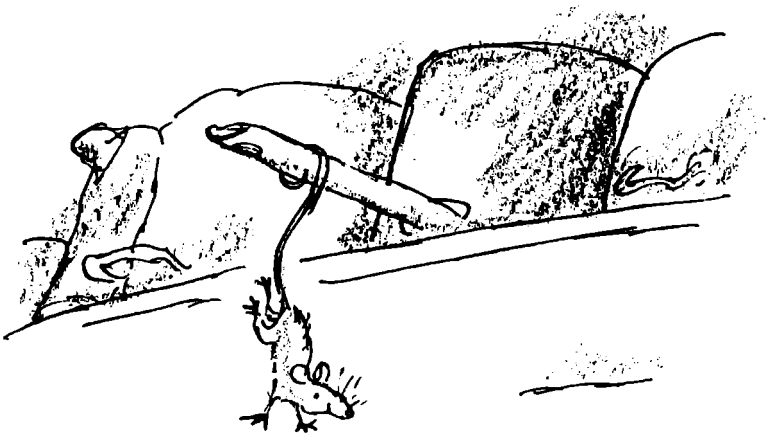

Garsonlardan biri koştu geldi, gümüş çorba kâsesini kaptığı gibi götürdü.

Başarmıştım! Ninemin yanına sağ salim dönemesem bile cadılar Fareyapan İksiri'ni yutacaklardı! Boş şişeyi büyük tencerelerden birinin arkasına bıraktım, gerisin geri döndüm, tepedeki rafta ilerlemeye başladım. Şişeden kurtulduğum için çok

daha rahat hareket ediyordum. Kuyruğumu gittikçe daha çok kullanabiliyordum. Kuyruğumla tencerelerin saplarına tutunarak uçarcasına ilerlerken, aşağıda aşçılarla garsonlar telaşla koşuşturuyorlar, tencerelerden buharlar yükseliyor, tavalar cozur cozur cozurduyordu. *"Heyt be,"* diyordum içimden, *"hayat bu işte! Böyle heyecanlı işler yapan bir fare olmak ne kadar eğlenceli!"* Tencerelerin saplarında usta bir trapezci gibi sallanıyor, oradan oraya uçuyordum. O kadar .eğleniyordum ki, mutfaktakilerden birinin başını kaldırsa beni hemen görebileceği aklımdan çıkmıştı. O anda her şey o kadar çabuk olup bitti ki, kaçmaya vakit bulamadım. Adamlardan birinin, "Fare var! Şu pis fareye bakın!" diye bağırdığını duydum. Birden aşağıda beyaz giysili, uzun beyaz kepli biri gözüme çarpar gibi oldu, sonra havada uçan bir et bıçağının çelikten ışıltısını gördüm, ama çok geçti! Kuyruğumun ucunda feci bir acı duydum ve tepetaklak aşağı yuvarlandım.

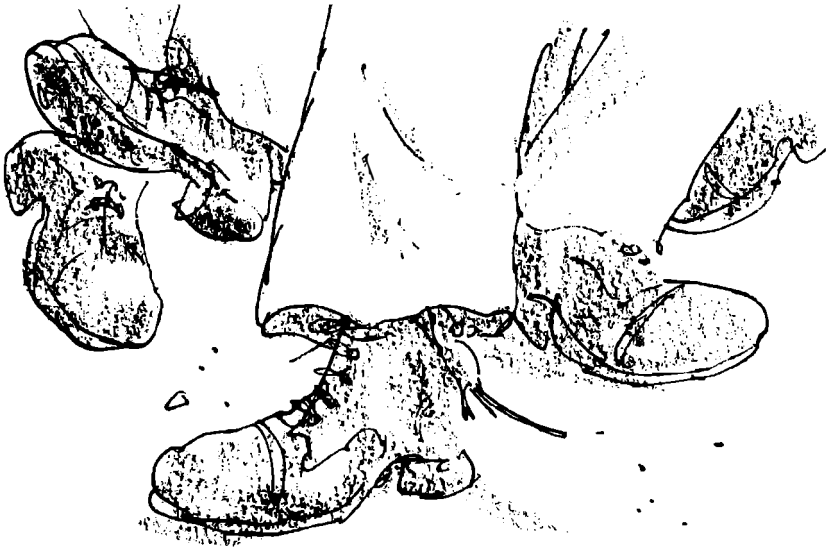

Daha düşerken ne olduğunu anlamıştım. Kuyruğumun ucu kopmuştu. Yere düştüğüm anda herkes peşime düşecekti. "Mutfakta fare var!" diye bağırıyorlardı. "Çabuk yakalayın!" Yere çarpar çarpmaz havaya sıçradım ve var gücümle koşmaya başladım. Çevremi saran kocaman siyah botlar *rap rap rap* üstüme geliyorlar, ben de aralarından sıyrılarak oradan oraya koşturuyor, mutfağın ortasında zikzaklar çizerek canımı kurtarmaya çalışıyordum. "Yakalayın!" diye bağırıyorlardı. "Öldürün şunu! Üstüne basıp ezin!" Ayaklarını yere vurarak beni ezmeye çalışıyorlardı. Dehşet içinde kendimi oradan oraya atıyordum. Çaresizlikten ne yaptığımın farkında değildim. Sonunda, gizlenecek bir yer bulamayınca aşçılardan birinin pantolonundan içeri dalıp çorabına yapıştım!

"Heey!" diye bağırdı aşçı. "Olacak şey değil! Pantolonumdan içeri girdi *şerefsiz*! Durun, çocuklar! Bu sefer yakaladım *adi*'yi, artık kaçamaz!"

Elleriyle pat pat pantolonuna vurmaya başladı. Çabuk davranmazsam, bu sefer gerçekten telef olacaktım. Tek bir kaçış yolu vardı, o da yukarıya doğru. Minik pençelerimi adamın kıllı bacağına batırarak yukarı tırmandım. Dizine kadar çıktım, oradan baldırına ulaştım.

Adam çığlıklar atıyor, "Bacağımdan yukarı tırmanıyor! Bir şeyler yapın!" diye haykırıyordu. Öte-

ki aşçıların kahkahalarla güldüklerini duyuyordum, ama ben hiç de gülecek durumda değildim. Canımın derdine düşmüştüm. Adam elleriyle pat pat pantolonuna vurarak beni kıstırmaya çalışıyor, kızgın tuğlaya basmış gibi hop hop hopluyordu. Can havliyle pantolonun bittiği yere kadar tırmandım, artık gidecek yer kalmamıştı.

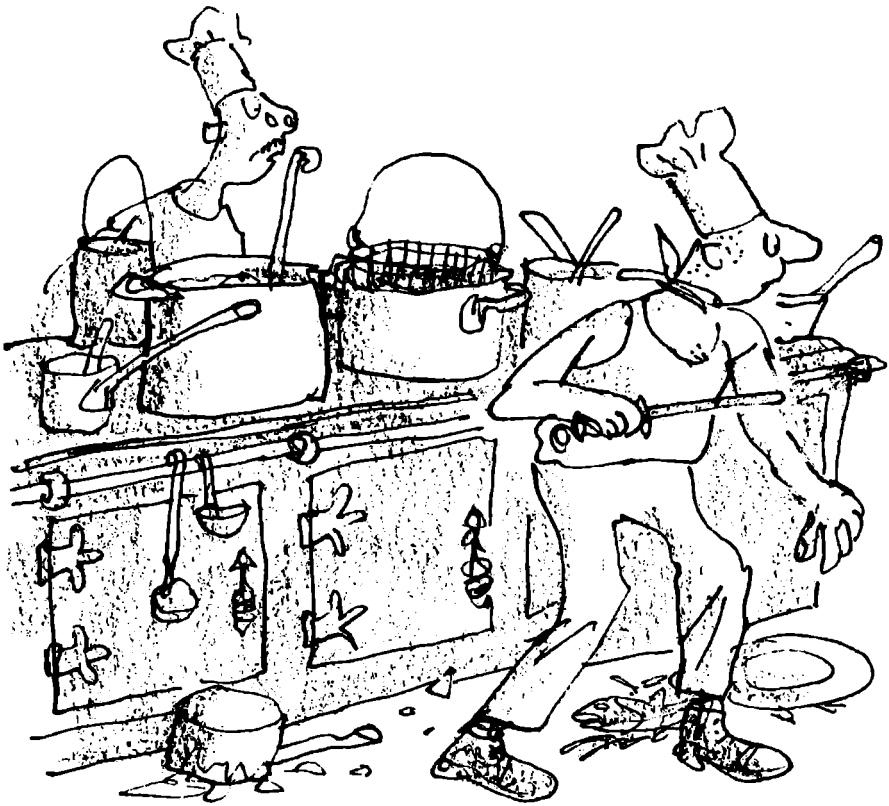
"İmdaat! Kurtarın beni! İmdaat!" diye bağırdı adamcağız. "Donumdan içeri giriyor! Çıkarın şunu! Yardım edin!"

İçlerinden biri, "Pantolonunu çıkarsana, *salak herif*!" diye bağırdı. "İndir pantolonunu da hemen yakalayalım şunu!"

Artık pantolonun tam ortasında, iki bacağın birleştiği, fermuarın başladığı yerdeydim. İçerisi hem karanlık, hem de çok sıcaktı. Durmam olanaksızdı. Var gücümle ileri atıldım ve pantolonun öteki bacağı-

nın tepesine vardım. Oradan, şimşek gibi aşağı kayıp paçasından çıktım. Yeniden yerdeydim işte. Aptal aşçı hâlâ bağırıyordu: "Pantolonumun içinde dolaşıyor! Çıkarın şunu! Yok mu bana yardım eden! Şimdi ısıracak!" Aşçılar, yamaklar, garsonlar, bütün mutfak, bizimkinin çevresinde toplanmış, kahkahalar atıyorlardı. Kimsenin minik kahverengi bir fareyi görecek hali yoktu. Hızla karşı tarafa koştum, bir patates çuvalının içine daldım.

Çamurlu patateslerin arasına gizlenip nefesimi tuttum.

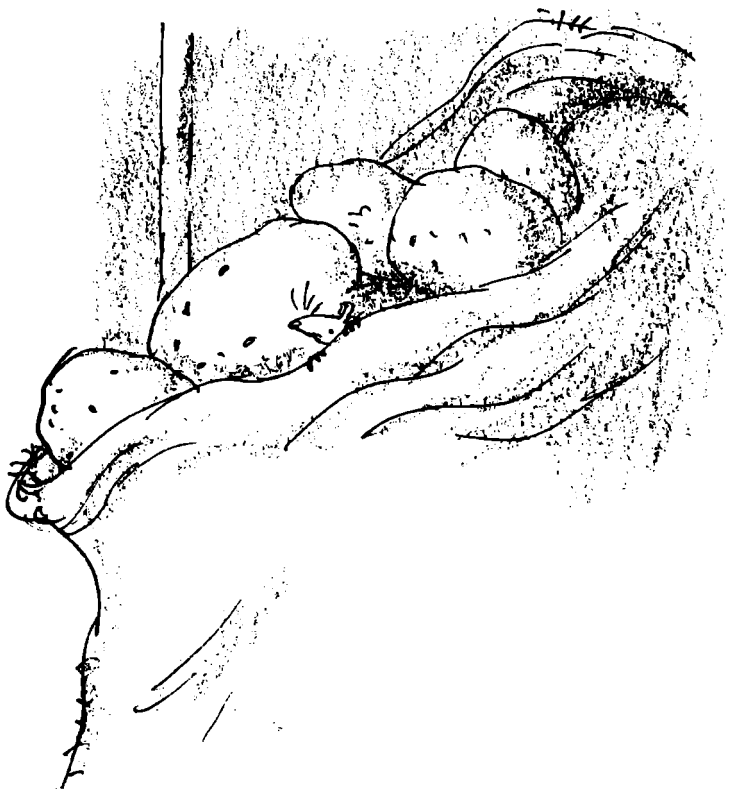
Aşçı o sırada pantolonunu çıkarıyor olmalıydı ki, "Orada değil, salak!" diye bağırıyorlardı. "Pantolonunda fare mare yok, geri zekâlı!"

Adamcağız da, "Ama vardı!" diye tepiniyordu. "Yemin ederim, vardı! Pantolonunuza hiç fare girmedi tabii! Girseydi görürdüm sizi!"

Benim gibi ufacık bir yaratığın onca koca adamı böylesine birbirine katması çok hoşuma gitmişti. Kuyruğum çok acıdığı halde gülümsemeden edemedim.

Beni unuttuklarından emin oluncaya kadar çuvaldan çıkmadım. Sonra, patateslerin arasından süzülerek çuvalın ağzından minik kafamı dışarı çıkardım. Mutfak yeniden eski karışıklığına dönmüştü, aşçılar ve garsonlar bir oraya bir buraya koşturup duruyorlardı. Etin kayış gibi olduğundan yakınan yaşlı kadının tabağını mutfağa geri getiren garson vardı ya, tam o sırada o girdi içeri. "Hey, çocuklar!" diye seslendi. "Kocakarıya yeni eti beğenip beğenmediğini sordum, harika olduğunu söyledi! Pek lezzetliymiş!"

Mutfaktan çıkıp ninemin yanına dönmem gerekiyordu. Bunun bir tek yolu vardı. Mutfağı yıldırım

hızıyla geçmeli, garsonlardan birinin ardına takılıp dışarı fırlamalıydım. Hiç kımıldamadan öyle durdum, fırsat kollamaya başladım. Kuyruğumun acısı dayanılmazdı. Görebilmek için kuyruğumu yana doğru kıvırdım. Ucundan beş santim kadar bir bölüm kopmuştu ve fena halde kanıyordu. Gözüme çilekli dondurma kâselerini götürmeye hazırlanan bir garson ilişti. İki eline birer kâse almış, kollarına da ikişer kâse yerleştirmişti. Kapıya doğru ilerledi, omzuyla kapıyı araladı. Fırsatı kaçırmadım. Patates çuvalından fırladığım gibi mutfağı bir solukta geçtim, şimşek gibi Yemek Salonu'na daldım. Ninemin masasının altına gelinceye kadar arkama bakmadan koştum.

Ninemin o eski moda ayakkabılarını yeniden görmek ne güzeldi. Bacağına tırmanıp kucağına oturdum. "Merhaba, nineciğim!" diye fısıldadım. "Bak, döndüm işte! Başardım! Bütün şişeyi çorbalarına boşalttım!"

Eliyle sırtımı okşayarak, "Aferin, yavrucuğum!" diye fısıldadı. "Sen çok zeki bir çocuksun! Şu anda çorbalarını içiyorlar!" Birden elini çekti. "Bu kan da ne?" dedi alçak sesle. "Ne oldu sana, evladım?"

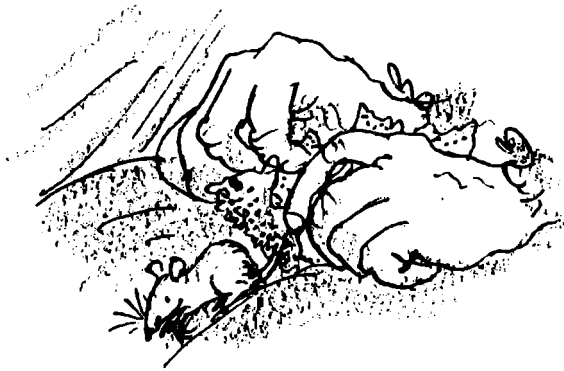
"Aşçılardan biri et bıçağıyla kuyruğumu kopardı," dedim. "Nasıl acıyor, bilemezsin!"

"Dur, bir bakayım," dedi. Eğilip kuyruğuma baktıktan sonra, "Vah, yavrum, vah!" diye mırıldandı. "Mendilimle sarayım da kanama dursun bari."

Çantasından çıkardığı dantelli küçük bir mendili becerikli elleriyle kuyruğuma sardı. "Birazdan bir şeyciğin kalmaz," dedi. "Kafana takma, unut gitsin. Gerçekten bütün şişeyi çorbalarına boşalttın mı?"

"Son damlasına kadar," diye yanıtladım. "Onları görebileceğim bir yere koyar mısın beni?"

"Elbette," dedi. "Çantam senin boş iskemlende duruyor. Seni çantanın içine bırakacağım, oradan kafanı çıkarıp bakabilirsin. Ama çok dikkatli olmalısın, sakın görüneyim deme. Bruno da çantanın içinde, ama onu boşver. Az önce verdiğim rostoyu kemirip duruyordur herhalde."

Beni kucağından aldı, çantanın içine bıraktı. "Merhaba, Bruno," dedim.

Çantanın dibinde dikilen Bruno, "Rosto nefis," dedi. "Ama keşke sosu biraz daha fazla olsaydı."

Çantanın ağzından kafamı çıkardım. Salonun ortasındaki iki uzun masada oturan cadıları açık seçik

görebiliyordum. Çorbalarını yeni bitirmişlerdi, garsonlar çanakları alıyorlardı. Ninem o iğrenç siyah purolarından birini yakmış, ortalığı dumana boğuyordu. Çevremizdeki masaları dolduran yaz konukları bir yandan yemeklerini yiyorlar, bir yandan da gevezelik ediyorlardı. Bu büyük otelin müşterilerinin neredeyse yarısı bastonlu ihtiyarlardı; ama birkaç çocuklu ailelerin sayısı da az değildi. Hepsi de hali vakti yerinde insanlardı. Görkem Oteli'nde kalmak herkesin harcı olmasa gerekti.

"Bu o, nineciğim!" diye fısıldadım. "Şuradaki, Cadıların Cadısı!"

"Biliyorum," dedi ninem. "Daha yakındaki masanın başında oturan ufak tefek, siyah elbiseli olan, değil mi?"

"Seni öldürebilir!" dedim alçak sesle. "Kıpkızıl kıvılcımlarıyla buradaki herkesi öldürebilir isterse!"

Ninem, "Dikkat!" diye sözümü kesti. "Garson geliyor!"

Hemen çantanın içinde kayboldum. O sırada, garson William'ın, "Rostonuz, hanımefendi. Yanına sebze olarak ne alırdınız? Bezelye mi, havuç mu?"

"Havuç, lütfen," dedi ninem. "Ama patates istemiyorum."

Kulağıma gelen seslerden, William'ın, ninemin tabağına havuç koyduğunu anladım. Kısa bir sessizlikten sonra, ninem, "Tamam. Gitti," dedi. Kafamı ye-

niden çantadan dışarı çıkardım. "Ufacık kafamı kimse görmez, değil mi?" diye sordu.

"Merak etme, kimse görmez," diye yanıt verdi ninem. "Göreceklerini hiç sanmam. Benim asıl derdim, seninle dudaklarımı oynatmadan konuşmak zorunda olmam."

"Hiç dert etme, nineciğim," dedim. "Konuştuğun hiç belli olmuyor."

"Cadıları saydım," dedi. "Senin sandığın kadar cadı yok. İki yüz cadı olduğunu söylerken herhalde öylesine tahmin yürütüyordun?"

"Bana öyle gelmişti," dedim.

Ninem, "Ben de yanılmışım," diye karşılık verdi. "İngiltere'de çok daha fazla cadı olduğunu sanıyordum."

"Kaç cadı saydın, peki?"

"Seksen dört."

"Demek seksen beş cadı varmış," dedim. "Çünkü Cadıların Cadısı birini kızarttı."

Tam o sırada Bruno'nun babası Bay Jenkins gözüme ilişti. Yanılmıyorsam bizim masaya doğru geliyordu. "Dikkat, nineciğim!" diye atıldım. "Bruno'nun babası geliyor!"

Bay Jenkins ve Oğlu

Bay Jenkins dosdoğru bizim masaya gelip tepemize dikildi. Kavga etmeye gelmiş gibi bir hali vardı.

"Hangi cehennemde şu senin torunun?" diye diklendi nineme. Kudurmuş gibiydi.

Ninem adama hiçbir yanıt vermeden buz gibi baktı.

Bay Jenkins, "Belli ki," diye devam etti, "senin torununla benim oğlum bir şeytanlık yapmışlar. Bruno akşam yemeğine gelmedi. Bugüne kadar yemek kaçırdığı görülmemiştir, yemeğe gelmiyorsa mutlaka bir iş var demektir!"

"Boğazına düşkün bir çocuk olduğu kesin," dedi ninem.

Bay Jenkins, "Bana kalırsa," dedi, "sen de bu işin içindesin. Kimin nesisin bilmiyorum, umurumda da değil, ama bugün bana ve karıma çok pis bir oyun

oynadın. Kokmuş bir fareyi sehpanın üstüne bıraktın. Bence siz üçünüz bir işin peşindesiniz. Bruno'nun nereye saklandığını biliyorsan, beni uğraştırma da söyle."

"Ben size oyun moyun oynamadım," diye karşılık verdi ninem. "Size vermeye çalıştığım fare oğlunuz Bruno'dan başkası değildi. Size yardımcı olmaktan, Bruno'yu ailesine teslim etmekten başka bir niyetim yoktu. Ama oğlunuzu almaya yanaşmadınız."

"Sen ne saçmalıyorsun, be kadın!" diye bağırdı Bay Jenkins. "Benim oğlum fare değil!" Konuşurken siyah bıyığı oynayıp duruyordu. "Çabuk söyle! Oğlum nerede? Konuş!"

En yakın masada oturanlar yemek yemeyi bırakmış, Bay Jenkins'e bakıyorlardı. Ninem oralı değildi, sakin sakin purosunu tüttürüyordu. "Hiddete kapılmanızı çok iyi anlıyorum, Bay Jenkins," dedi. "İngiltere'de hangi baba olsa deliye dönerdi. Ama biz Norveçliler böyle olaylara alışığızdır. Gündelik yaşamımızın bir parçası olarak kabul ederiz böyle olayları."

Bay Jenkins, "Sen aklını kaçırmışsın!" diye bağırdı. "Bruno nerede? Hemen söylemezsen polis çağıracağım!"

Ninem, her zamanki sakinliğiyle, "Bruno fare oldu," diye karşılık verdi.

"Ne ilgisi var!" diye haykırdı Bay Jenkins. "Benim oğlum fare olamaz!"

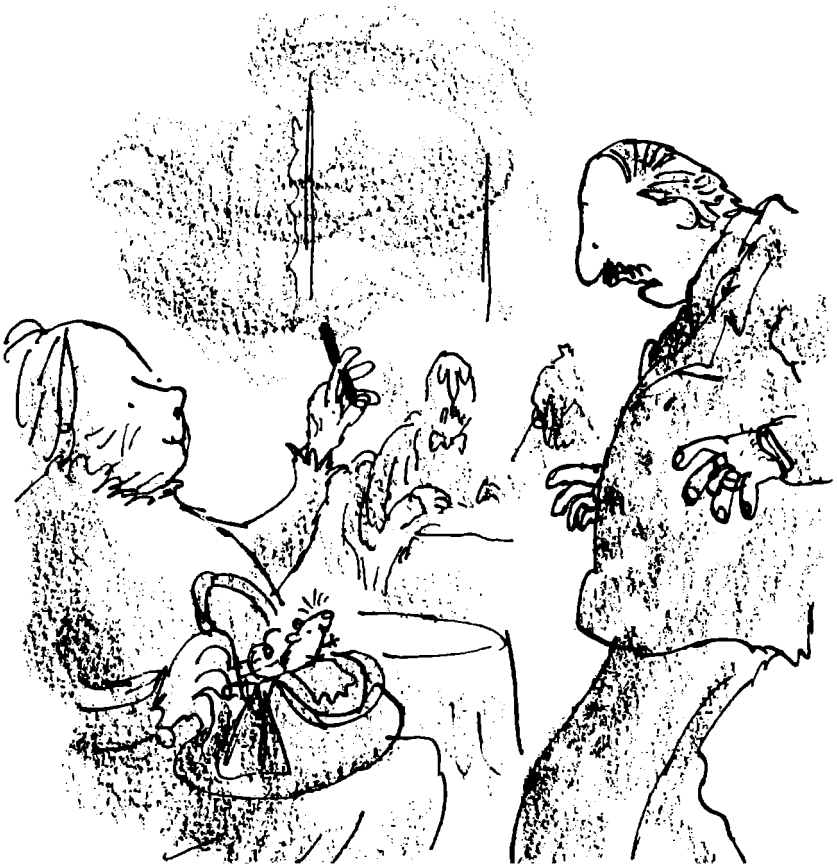
İşte tam o sırada, çantadan kafasını çıkaran Bruno, "Evet, ben fare oldum!" deyiverdi.

Bay Jenkins şaşkınlıktan havaya sıçradı.

Bruno, sırıtarak, "Merhaba, babacığım," dedi. Aptal aptal sırıtan bir fare düşünebiliyor musunuz?

Ağzı bir karış açık kalan Bay Jenkins'in arka dişlerindeki altın dolgular göründü.

"Korkma, babacığım," diye devam etti Bruno. "Fare olmak o kadar da kötü bir şey değil. Kedilere yakalanmadığım sürece elbette."

Bay Jenkins, "B-B-Bruno!" diye kekeliyordu.

Bruno, pişmiş kelle gibi sırıtarak, "Artık okula gitmek yok!" dedi. "Ev ödevi de yok! Bundan böyle mutfakta dolapta keyif çatacağım, ne bulursam mideye indireceğim!"

"A-A-ama B-B-Bruno!" diye kekeledi Bay Jenkins. "Bu... bu... nasıl oldu?" Zavallı adam keçileri kaçırmak üzereydi.

"Cadıların işi," dedi ninem. "Cadılar, Bruno'yu fare yaptılar."

"Benim oğlum fare olamaz!" diye feryat etti Bay Jenkins.

Ninem, "Ama oldu işte," dedi. "Ona iyi davranın, Bay Jenkins."

"Karım aklını oynatacak!" diye bağırdı Bay Jenkins. "Oğlunun fare olmasına asla dayanamaz!"

Ninem, "Alışmak zorunda," dedi. "Umarım, evinizde kedi beslemiyorsunuzdur."

"Beslemez olur muyuz!" diye bağırdı Bay Jenkins. "Pamuk diye bir kedimiz var, karım ona çok düşkündür."

"Karınız ne der bilmem, ama Pamuk'u birine verseniz iyi olur," dedi ninem. "Oğlunuz kedinizden daha önemli olsa gerek."

Bruno, çantanın içinden, "Tabii ki!" diye bağırdı. "Anneme söyle, ben eve gelmeden Pamuk'u versin birine!"

Yemek Salonu'ndakilerin yarısı, çatalı bıçağı bırakmış, bizimkileri seyrediyordu. Tepemize dikilmiş, bağırıp çağıran Bay Jenkins'e bakıyorlar; ama beni de, Bruno'yu da göremedikleri için olup biteni bir türlü anlayamıyorlardı.

Ninem, "Bu arada," dedi, "bunu ona kimin yaptığını öğrenmek ister misiniz?" Yüzünde muzip bir gülümseyiş vardı. Belli ki, Bay Jenkins'in başını belaya sokmak üzereydi.

"Kim?" diye bağırdı Bay Jenkins. "Söyle, kim yaptı?"

"Şurada oturan kadın," dedi ninem. "Şu uzun masanın başında oturan, siyah elbiseli, ufak tefek kadın."

Bay Jenkins, "Ama o Çocuk Esirgemecilerin başkanı!" diye bağırdı.

"Hayır, efendim, Çocuk Esirgemeci falan değil," dedi ninem. "Ona Cadıların Cadısı derler. Dünyadaki bütün cadıların başı o."

Bay Jenkins, parmağıyla Cadıların Cadısı'nı göstererek, "Yani şu sıska, küçücük kadın mı?" diye sordu. "Ettiğini yanına bırakmam onun! Burnundan fitil fitil getireceğim!"

"Sizin yerinizde olsam o kadar acele etmezdim," dedi ninem. "Bu kadın büyücünün teki, tılsımlı güçleri var. Tepesi atarsa sizi fareden de beter bir şeye dönüştürebilir. Mesela bir hamamböceğine."

Bay Jenkins, diklenerek, "Beni hamamböceğine dönüştürecekmiş, dönüştürsün de görelim bakalım!" dedi ve Cadıların Cadısı'nın masasına doğru yürümeye başladı. Arkasından bakakaldık. Bruno da masanın üstüne sıçramış, babasına bakıyordu. Yalnız biz mi? Yemek Salonu'nda bütün gözler Bay Jenkins'e çevrilmişti. Ninemin çantasından kafamı çıkarmış, bakıyordum. En iyisi, olduğum yerde kalmaktı.

Zafer

Bay Jenkins, Cadıların Cadısı'nın masasına doğru daha birkaç adım atmıştı ki salondaki bütün gürültüyü bastıran korkunç bir çığlık yükseldi. O anda Cadıların Cadısı'nın havaya fırladığını gördüm!

Bir baktım, iskemlesinin üstüne çıkmış, yeri göğü çınlatıyor...

Bir baktım, masanın üstünde, ellerini havaya kaldırmış, sallayıp duruyor...

"Neler oluyor, nineciğim?"

"Bekle!" dedi ninem. "Sesini çıkarmadan izle."

Birden bütün öteki cadılar, seksenden fazla cadı, çığlıklar atmaya başladılar, popolarına iğne batırılmış gibi yerlerinden fırladılar. Bazıları iskemlelerinin, bazıları masaların üstüne çıkmış, hora tepiyorlar, acayip bir biçimde ellerini kollarını sallıyorlardı.

Sonra birden susuverdiler.

Kaskatı kesilmiş, suspus olmuşlardı.

Koca salon sessizliğe gömülmüştü.

"Küçülüyorlar, nineciğim!" dedim. "Bana da böyle olmuştu, tıpkı benim gibi küçülüyorlar!"

Ninem, "Biliyorum," dedi.

"Fareyapan İksiri!" diye bağırdım. "Bak, bak! Bazılarının yüzünde tüyler çıkıyor! Etkisini çok çabuk gösterdi! Neden acaba?"

"Evet, farkındayım," dedi ninem. "Tıpkı senin gibi iksirden aşırı dozda aldılar, ondan böyle oldu. Çalar saatin ayarı bozuldu!"

Herkes olup biteni daha iyi görebilmek için ayağa kalkmıştı. Yavaş yavaş cadılara yaklaşıyorlar, iki uzun

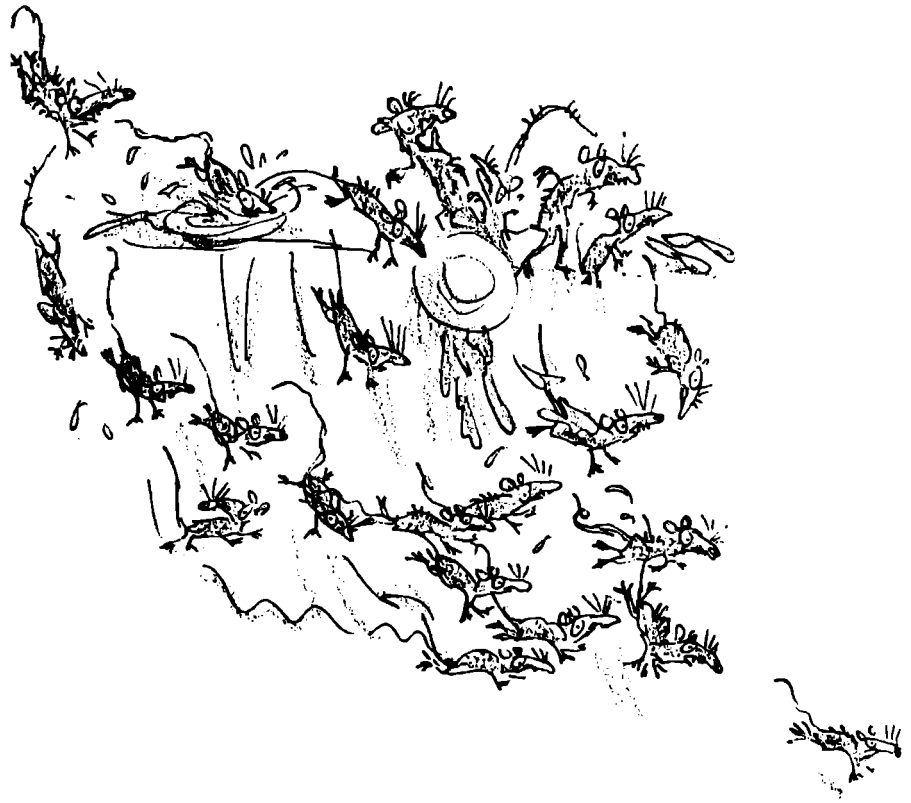

masanın çevresinde toplanıyorlardı. Ninem, eğlenceyi kaçırmayalım diye Bruno'yla beni havaya kaldırdı. O kadar heyecanlanmıştı ki kalabalığın üstünden daha iyi görebilmek için o da iskemlesinin üstüne çıktı.

Birkaç saniye sonra ortalıkta tek bir cadı kalmamıştı, iki uzun masanın üstünde küçük kahverengi fareler cirit atıyorlardı.

Salondaki kadınlar çığlık çığlığaydılar, o koca adamlar korkudan tir tir titriyorlardı. "Korkunç bir şey!" diye bağırıyorlardı. "Olamaz! Hemen kaçalım buradan!" Garsonlar iskemleler ve şarap şişeleriyle farelere karşı saldırıya geçmişlerdi. Aşçılardan biri elinde tavayla mutfaktan dışarı fırlamış, bir başkası et bıçağını kaptığı gibi koşup gelmişti. Herkes avaz avaz bağırıyordu: "Fareler! Fareler! Yakalayın! Öldürün!" Bir tek çocuklar olup bitenin tadını çıkarıyorlardı. İyi

bir şey olduğunu anlamışlardı sanki. El çırpıyorlar, çığlıklar atıyorlar, kakır kakır gülüyorlardı.

Ninem, "Hadi, gidelim artık," dedi. "Bu iş tamamdır." İskemlesinden aşağı indi, çantasını alıp koluna taktı. Sağ eline beni, sol eline de Bruno'yu aldı. "Bruno," dedi, "seni sevgili ailene teslim etmenin zamanı geldi."

"Annem farelerden hiç hoşlanmaz," dedi Bruno.

"Farkındayım," diye yanıtladı ninem. "Ama elden bir şey gelmez, sana alışmak zorunda."

Salondaki kargaşanın içinde Bay ve Bayan Jen-

kins'i bulmak hiç de zor değildi. Bayan Jenkins'in cıyaklamalarından geçilmiyordu. "Herbert!" diye bağırıyordu. "Çıkar beni buradan, Herbert! Her yeri fareler sardı! Eteğimden içeri girerlerse ne yaparım!" Ayaklarını havada tutabilmek için kocasının boynuna asılmış, kendini yukarı çekmeye çabalıyordu.

Ninem yanlarına gitti, Bruno'yu Bay Jenkins'in eline bıraktı. "Al şu oğlunu," dedi. "Semirdikçe semiriyor, biraz rejim yapmalı."

"Merhaba, babacığım!" dedi Bruno. "Merhaba, anneciğim!"

Ninem, Bayan Jenkins'in çığlıklarına aldırmadan beni aldı, arkasını dönüp Yemek Salonu'ndan çıktı. Lobiyi geçti, otelin ön kapısından dışarı çıktı.

Dışarıda ılık, güzel bir akşam vardı. Kumsala vuran dalgaların sesi duyuluyordu.

Ninem, kapıdaki yeşil üniformalı irikıyım görevliye, "Bir taksi çağırır mısınız?" dedi.

Adam, "Hemen, hanımefendi," dedikten sonra iki parmağını ağzına sokup keskin bir ıslık çaldı. İmrenerek baktım adama. Haftalardır onun gibi ıslık çalmaya çalışıyor, ama bir türlü beceremiyordum. Bundan sonra da hiç çalamayacaktım.

Taksi geldi. Şoför, kalın, siyah, sarkık bıyıklı yaşlıca bir adamdı. Bıyığından ağzı görünmez olmuştu. "Nereye gidiyoruz, hanımanne?" diye sorarken birden beni gördü. Ninemin avucunda minicik bir fare! "Aman Allahım!" dedi. "Bu da ne?"

Ninem, hiç istifini bozmadan, "Torunum," dedi. "Bizi tren istasyonuna bırakır mısınız, lütfen?"

"Ben fareleri çok severim," dedi taksi şoförü. "Küçükken yüzlerce farem vardı. Biliyor musun, hanımanne, fareler dünyanın en hızlı çoğalan hayvanlarıdır. Birkaç haftaya kalmaz, bir sürü çocuğu olur torununun!"

Ninem, hiç yüz vermedi, "Bizi istasyona bırakır mısınız, lütfen?" diye tekrarladı.

"Emrin olur, hanımanne," dedi şoför. "Hemen."

Ninem arabanın arka koltuğuna oturup beni kucağına aldı.

"Eve mi dönüyoruz?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Norveç'e."

"Yaşasıın!" diye bağırdım. "Hurraaa! Yaşasıın!"

"Sevineceğini biliyordum," dedi ninem.

"Peki, bavullarımız ne olacak?" diye atıldım.

"Bavullar kimin umurunda!" dedi.

Taksi, Bournemouth sokaklarında ilerliyordu. Kaldırımlar aylak aylak gezinen tatilcilerden geçilmiyordu.

"Şimdi nasılsın bakalım, yavrucuğum?" diye sordu ninem.

"Çok iyiyim," diye yanıtladım. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Ninem parmağıyla ensemin tüylerini okşamaya başladı. "Bugün büyük bir zafer kazandık," dedi.

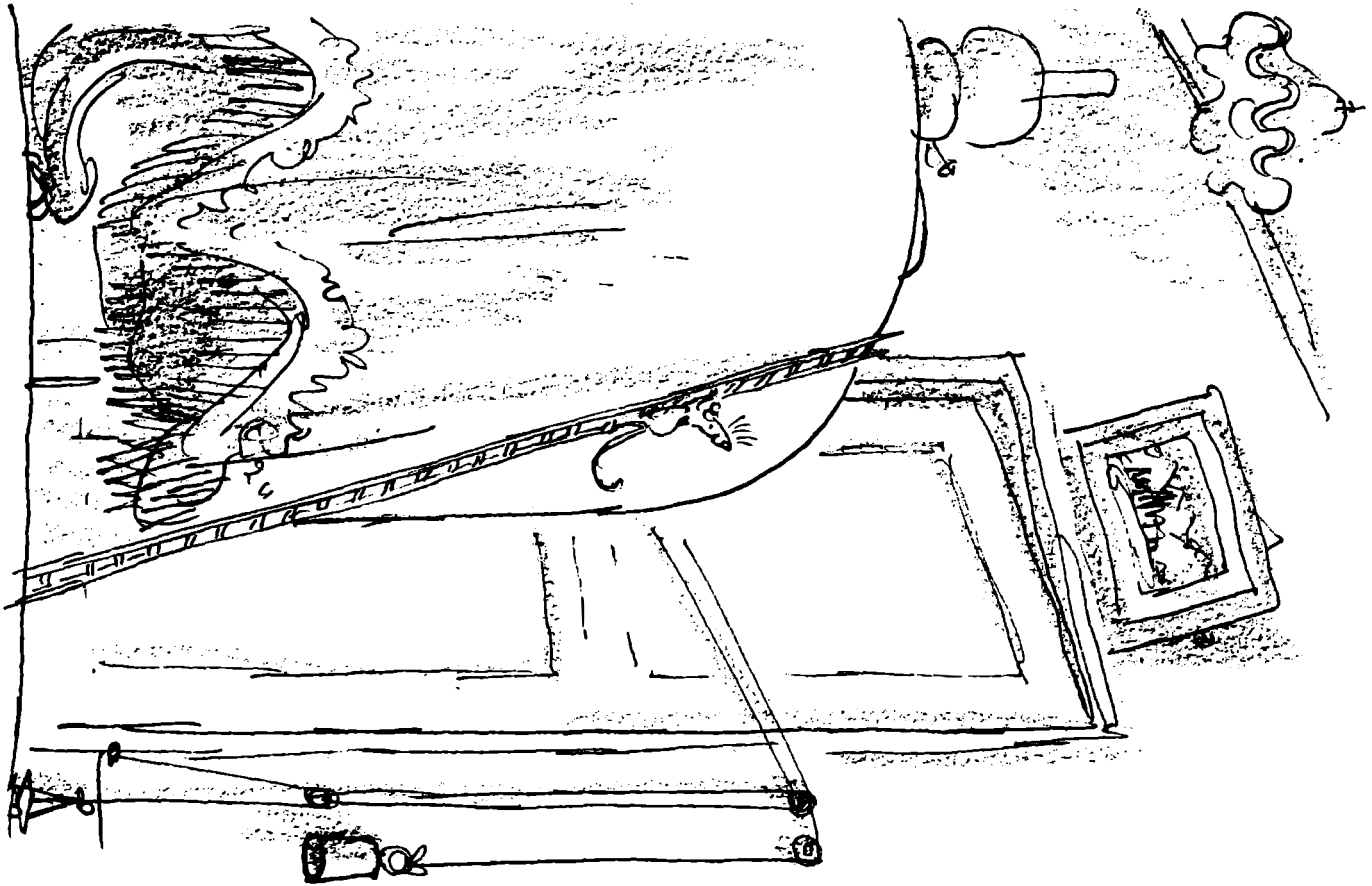
"Müthiş bir zafer," dedim. "Cadıları bozguna uğrattık! Destan yazdık!"

Bir Farenin Kalbi

Yeniden Norveç'e dönmek, ninemin o güzelim eski evinde olmak harika bir şeydi. Ama artık çok küçülmüş olduğum için her şey çok farklı görünüyordu. Evin içinde yolu bulmakta bir süre epey güçlük çektim. Halılardan, masa ve iskemle ayaklarından, büyük mobilyaların arkalarındaki küçük çatlaklardan oluşan bir dünyadaydım artık. Kapalı kapıları açamıyor, masaların üstünde duran şeylere ulaşamıyordum.

Neyse ki, ninem birkaç gün sonra hayatımı kolaylaştıracak bazı düzenlemeler yaptırmaya başladı. Bir marangoza incecik, minik merdivenler yaptırdı; istediğim zaman tırmanabilmem için merdivenlerin her birini bir masaya dayadı. Bu arada, kendisi de, teller, yaylar ve makaralardan, bir de iplerden sarkan ağırlıklardan oluşan olağanüstü bir kapı açma aygıtı icat etti. Çok geçmeden, evdeki bütün kapılara bir

kapı açma aygıtı takıldı. Ön ayaklarımı yere yakın duran küçük tahta parçasına bastırmam yetiyordu: Yay geriliyor, ağırlık aşağı iniyor ve kapı ardına kadar açılıyordu.

Ninem, bir süre sonra, akşam bir odaya girdiğim zaman ışığı yakabilmem için dâhice bir sistem geliştirdi. Elektrikten hiç anlamadığım için bu sistemin nasıl işlediğini açıklayamayacağım, evdeki bütün odaların kapılarının önünde yere yerleştirilmiş birer düğme bulunuyordu. Düğmeye ayağımla usulca bastığımda ışık yanıveriyordu. Bir daha basınca da sönüyordu.

Nineciğim bir taneydi. Beni mutlu etmek için her gün yeni bir şey icat ediyordu. Bir gün minik bir diş fırçası yaptı. Bir kibrit çöpü aldı, saç fırçasından kopardığı küçük kılları kibrit çöpüne yapıştırdı, oldu bir diş fırçası. "Dişlerinde tek bir çürük olmamalı," dedi. "Bir fareyi dişçiye götüremem! Beni deli sanır!"

"Belki tuhaf ama," dedim, "fare oldum olalı şeker ve çikolatadan nefret ediyorum. O yüzden, hiç merak etme, dişim çürümez."

"Olsun," dedi ninem, "sen yine de her yemekten sonra dişlerini fırçalamalısın." Ben de dediğini yaptım tabii; her yemekten sonra kibrit çöpünden diş fırçamla dişlerimi fırçaladım.

Ninemin banyo küveti olarak kullanmam için verdiği gümüş şekerlikte her akşam yatağıma yatmadan yıkanıyordum. Ninem eve kimseleri almıyordu, evden içeri hizmetçi ya da aşçı bile giremiyordu. İkimiz baş başa yaşıyorduk ve çok mutluyduk.

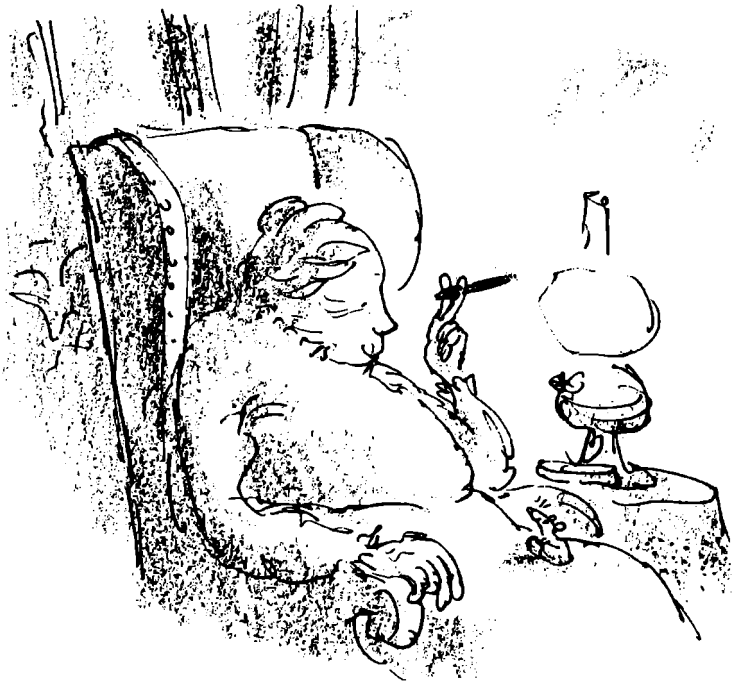
Bir akşam ninem şöminenin karşısında oturuyordu, ben de kucağındaydım. "O Bruno yaramazına ne oldu, çok merak ediyorum," dedi.

"Babası onu yangın kovasına atıp boğsun diye otel görevlisine vermiş olabilir," diye yanıtladım, "hiç şaşmam."

"Doğru söylüyorsun," dedi ninem. "Zavallı çocuk."

Bir süre hiç konuşmadık. Ninem siyah purosunu tüttürüyor, ben de onun sıcak ve rahat kucağında uyukluyordum.

Birden, "Nineciğim, sana bir şey sorabilir miyim?" dedim.

"Sor bakalım, evladım."

"Bir fare ne kadar yaşar?"

"Hah," dedi, "bir gün bu soruyu soracağını biliyordum."

Yine bir sessizlik oldu. Ninem ateşin karşısında purosunun dumanlarını havaya savuruyordu.

"Peki, söyle o zaman," dedim, "bir fare ne kadar yaşar?"

Ninem, "Bir süredir fareler hakkında yazılanları okuyorum," diye karşılık verdi. "Farelerle ilgili her şeyi öğrenmeye çalışıyorum."

"Öyleyse farelerin kaç yıl yaşadıklarını da öğrenmişsindir," dedim. "Neden söylemiyorsun?"

"Madem o kadar merak ediyorsun, söyleyeyim," dedi. "Sanırım fareler çok uzun yaşamıyorlar."

"Kaç yıl mesela?"

"Sıradan bir fare üç yıl kadar yaşıyor," dedi ninem. "Ama sen sıradan bir fare değilsin. Fare olmuş bir insansın sen, bu çok farklı bir durum."

"Ne kadar farklı?" diye sordum. "Fare olmuş bir insan kaç yıl yaşar, nineciğim?"

"Sıradan bir fareden daha uzun yaşar," dedi. "Çok daha uzun. Fare olmuş bir insan sıradan bir fareden üç misli daha uzun yaşar. Dokuz yıl kadar."

"Çok iyi!" diye bağırdım. "Harika! Bugüne kadar duyduğum en iyi haber!"

Ninem çok şaşırmıştı. "Neden ki?" diye sordu.

"Çünkü asla senden daha uzun yaşamak istemem. Bana başka birinin bakmasına katlanamam."

Kısa bir sessizlik oldu. Ninemin parmağının ucuyla kulaklarımın arkasını okşamasından çok hoşlanıyordum.

"Nineciğim, sen kaç yaşındasın?" diye sordum.

"Seksen altı," dedi.

"Sekiz-dokuz yıl daha yaşar mısın?"

"Kim bilir, belki," dedi. "Şansım yaver giderse."

"Yaşamalısın," dedim. "O zaman ben çok yaşlı bir fare olurum, sen de çok yaşlı bir nine, sonra da birlikte ölürüz."

"Tamam, iyi fikir," dedi.

Gözlerimi kapadım. Hiçbir şey düşünmeden uyukluyordum. Biraz sonra, ninem, "Seninle ilgili çok ilginç bir şey söyleyeyim mi?" dedi.

Gözlerimi açmadan, "Söyle nineciğim, lütfen," diye mırıldandım.

"Önceleri inanamadım, ama doğruymuş," dedi.

"Nedir, nine, söylesene."

"Bir farenin kalbi," dedi, "yani senin kalbin dakikada beş yüz kere atıyormuş. Çok şaşırtıcı, değil mi?"

Gözlerimi açarak, "Olamaz, mümkün değil," dedim.

"Mümkünmüş işte," diye karşılık verdi. "Kitaplarda yazıyor. Mucize gibi bir şey."

Kafamda bir hesap yaptım. "Demek aşağı yukarı saniyede dokuz kere!" diye bağırdım.

"Doğru," dedi ninem. "Kalbin o kadar hızlı atıyor ki, neredeyse duyulmuyor. Yalnızca hafif bir mırıltı duyuluyor."

Ninemin dantelli elbisesi burnumu gıdıklıyordu. Ben de başımı ön ayaklarımın üstüne koydum.

"Peki, nineciğim, kalbimin mırıltısını duydun mu hiç?" diye sordum.

"Elbette," dedi. "Gece yanımda, yastığın üstünde yatıyorsun ya, işte o zaman duyuyorum."

Ateşin karşısında uzun bir süre hiç konuşmadan oturduk.

Sonunda ninem, "Sevgili yavrucuğum," dedi, "ömrünün sonuna kadar fare kalacağına üzülmüyor musun?"

"Hiç üzülmüyorum," diye yanıtladım. "Kim olduğun ya da neye benzediğin hiç önemli değil, yeter ki seni seven biri olsun."

Kolları Sıvıyoruz

O akşam ninem sade bir omletle bir dilim ekmek yedi. Ben de, keçi sütünden yapılan o kahverengi Norveç peynirinden tırtıkladım. Gjetost dedikleri o peynire fare olmadan önce de bayılırdım. Yemeklerimizi ateşin karşısında yedik. Ninem koltuğundan kımıldamadı. Ben, masanın üstündeki küçük tabaktan atıştırdım.

"Nineciğim," dedim, "Cadıların Cadısı'nın işini bitirdiğimize göre, dünyadaki bütün öteki cadılar da yavaş yavaş yok olacaklar, öyle değil mi?"

"Hayır, asla yok olmazlar," diye yanıtladı ninem.

Ağzımdaki lokmayı çiğnemeyi bırakıp nineme baktım. "Ama hepsi yok olmalı!" diye bağırdım. "Yok olup gitsinler!"

Ninem, "Hiç sanmıyorum," dedi.

"Peki, artık Cadıların Cadısı olmadığına göre,

bütün o cadılar parayı nereden bulacaklar? Kimden emir alacaklar, Yıllık Toplantılarını kim düzenleyecek, bütün o sihirli formülleri kim bulacak?"

"Bir kraliçe arı öldü mü, kovandan mutlaka onun yerini alacak bir başka kraliçe çıkar," dedi ninem. "Cadılarda da öyledir. Cadıların Cadısı'nın oturduğu büyük karargâhta, bir şey olduğunda onun yerini almak için bekleyen başka bir Cadıların Cadısı vardır mutlaka."

"Hayır, olamaz!" diye bağırdım. "Demek bütün çabalarımız boşa gitti! Ben boşuna mı fare oldum yani?"

"İngiltere'nin bütün çocuklarının hayatını kurtardık," dedi. "Daha ne olsun?"

"Biliyorum, biliyorum!" diye bağırdım. "Ama yeterli değil! Ben sanmıştım ki, Cadıların Cadısı'nı ortadan kaldırınca yavaş yavaş tüm cadılar yok olup gidecek! Şimdi sen bana her şeyin aynen eskisi gibi devam edeceğini söylüyorsun!"

Ninem, "Aynen eskisi gibi değil," diye sözümü kesti. "Mesela, artık İngiltere'de hiç cadı kalmadı. Bu da büyük bir zafer sayılmaz mı yani?"

"İyi güzel de, dünyanın öteki ülkeleri ne olacak?" diye atıldım. "Amerika, Fransa, Hollanda, Almanya ne olacak? Norveç ne olacak?"

"Yoksa şu son birkaç gündür miskin miskin oturduğumu mu sanıyorsun?" dedi ninem. "Son günlerde

ben de bu soruna kafa yoruyorum, bir çözüm bulmaya çalışıyorum."

Ninem tam bunları söylerken göz göze geldik ve gizliden gizliye gülümsediğini fark ettim. "Neden gülüyorsun, nineciğim?" diye sordum.

"Sana iyi bir haberim var," dedi.

"Ne haberi?"

"İyisi mi, en baştan anlatayım."

"Evet, lütfen," dedim. "İyi haberi kim sevmez?"

Ninem omletini bitirmiş, ben de peynirimden yiyeceğim kadar yemiştim. Peçetesiyle ağzını sildikten sonra, "Norveç'e döner dönmez," dedi, "hemen telefona sarıldım, İngiltere'yi aradım."

"Kimi aradın, nineciğim?"

"Kimi olacak, yavrucuğum, Bournemouth'taki polis şefini tabii. Ona tüm Norveç'in polis şefi olduğumu, son zamanlarda Görkem Oteli'nde meydana gelmiş tuhaf olayları öğrenmek istediğimi söyledim."

"Şimdi bir dakika, nine," dedim. "Senin Norveç'in polis şefi olduğuna hangi İngiliz polisi inanır ki?"

"Ben erkek sesini çok iyi taklit ederim," dedi. "Bal gibi de inandı bana. İnanmakla kalsa iyi, Norveç'in polis şefi tarafından arandığı için onur duyduğunu söyledi."

"Peki, nineciğim, Bournemouth'un polis şefinden ne istedin?"

"Görkem Oteli'nde 454 nolu odada kalan, sonra da ortalıktan kaybolan hanımefendinin adını ve adresini istedim."

"Cadıların Cadısı'nın yani!" diye bağırdım.

"Evet, bir tanem."

"Verdi mi peki cadının adını, adresini?"

"Tabii ki verdi. Polis polise her zaman yardım eder."

"Nineciğim, sen de amma cesursun ha!"

"Bunda bir şey yok ki, adresini istedim, o kadar," dedi ninem.

"Adresini biliyor muymuş?"

"Evet, biliyormuş. Odasında pasaportunu bulmuşlar, pasaportta adresi de yazılıymış. Otelin kayıt

defterinde de varmış adresi. Otelde kalan herkes kayıt defterine adını ve adresini yazmak zorundadır."

"Ama," dedim, "Cadıların Cadısı herhalde gerçek adı ve adresini yazmamıştır?"

"Neden yazmasın ki?" dedi ninem. "Onun kim olduğunu öteki cadılar dışında bilen yoktu. Gittiği her yerde onu kibar bir hanımefendi sanıyorlardı. Onu maskesiz olarak cadıların dışında bir tek sen görmüştün, cancağzım. Onu köyünde, oturduğu mahallede bile zengin, kibar, hayırsever ve soylu bir hanımefendi olarak tanıyorlardı. Araştırdım, biliyorum."

Heyecanlanmaya başlamıştım. "Nineciğim," dedim, "aldığın adres herhalde Cadıların Cadısı'nın gizli karargâhı çıktı."

"Tam üstüne bastın," diye karşılık verdi ninem. "Yeni Cadıların Cadısı da şu anda mutlaka maiyetiyle birlikte orada yaşıyordur. Önemli hükümdarların çevresinde her zaman bir sürü yardımcı ve yardakçı bulunur."

"Peki, Cadıların Cadısı'nın karargâhı neredeymiş?" diye sordum. "Çabuk söyle, nineciğim, çok merak ediyorum!"

Ninem, "Cadıların Cadısı'nın karargâhı bir şatoymuş," dedi. "En güzeli de, dünyanın bütün cadılarının adları ve adresleri o şatoda olmalı! Yoksa Cadıların Cadısı işlerini nasıl yürütebilir ki? Başka başka ülkelerde yaşayan o kadar cadıyı Yıllık Toplantı için nasıl bir araya getirebilir ki?"

"İyi güzel de, neredeymiş bu şato?" diye bağırdım. "Hangi ülkedeymiş? Meraktan çatlayacağım, nine, çabuk söyle!"

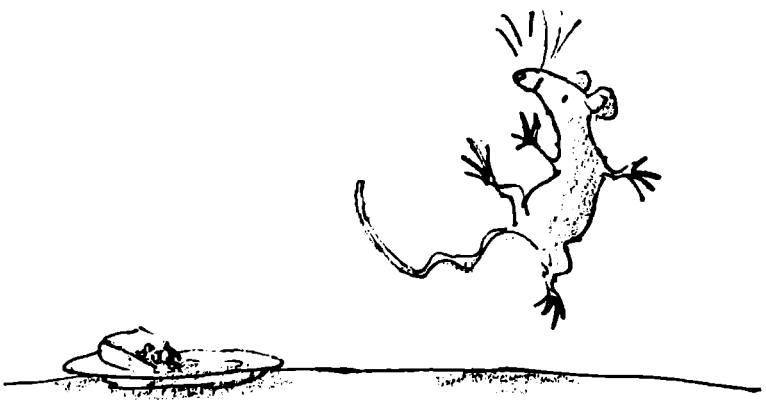
"Tahmin et," dedi ninem.

"Norveç!" diye haykırdım.

"Aferin! Bir kerede bildin!" diye yanıtladı. "Küçük bir köyde, dağların tepesindeymiş."

Bu müthiş haber beni o kadar heyecanlandırmıştı ki, masanın üstünde şıkır şıkır oynuyordum. Benim kadar olmasa da ninem de çok heyecanlanmıştı; koltuğundan kalktı, bastonunu halıya vura vura, odayı arşınlamaya başladı.

Sonra birden durup, "Bir an önce kolları sıvamalıyız!" diye bağırdı. "İkimizi büyük bir görev bekliyor! Fare olman çok işimize yarayacak! Bir farenin giremeyeceği delik yoktur! Seni Cadıların Cadısı'nın şatosunun yakınında bir yere bırakırım, sen de kolayca içeriye girer, ortalığı dilediğin gibi kolaçan edersin!"

Sevinç içinde, "Çok iyi fikir!" diye atıldım. "Beni kimse görmeyecek! Aşçılar, garsonlarla dolu mutfağa girmişim ben, o koca şatoda dolaşmak benim için çocuk oyuncağı!"

Ninem, "Gerekirse orada günlerce kalabilirsin!" diye haykırdı. Öylesine kendinden geçmişti ki havada sallayıp durduğu bastonu birden kocaman bir vazoya çarptı. Güzelim vazo yere düşüp paramparça oldu.

Ninem, "Boşver, önemli değil," dedi. "Alt tarafı 13. yüzyıla ait bir Çin vazosuydu. Şatoda haftalarca kalsan bile ruhları duymaz! Ben de köyde bir oda tutarım, akşamları şatodan savuşur, bana yemeğe gelirsin, olup bitenleri anlatırsın."

"Tamam! Harika!" diye bağırdım. "Şatonun içinde cirit atarım, istediğim yere girip çıkarım!"

Ninem, "Ama unutma," dedi, "asıl görevin orada gördüğün her cadıyı yok etmek. Bunu başarabilirsen, cadıların topunu ortadan kaldırmış oluruz!"

"Cadıları yok etmek mi?" diye bağırdım. "Nasıl yapacağım bunu?"

"Tahmin et bakalım."

"Nasıl tahmin edeyim, nineciğim?" dedim. "Lütfen söyler misin?"

"Fareyapan İksiri!" diye bağırdı ninem. "Formül 86 Zaman Ayarlı Fareyapan İksiri ne güne duruyor! Şatodaki herkesin yemeğine ondan damlatacaksın! Umarım, iksirin tarifini unutmamışsındır!"

"Hiç unutur muyum?" dedim. "Hiç aklımdan çıkmadı ki! Şimdi biz Fareyapan İksiri mi yapacağız yani?"

"Neden olmasın?" dedi. "Cadılar yapabildiğine göre, biz de yapabiliriz! İçine neler konduğunu biliyorsak yaparız!"

"Peki, kartaloşkuşu yumurtalarını almak için o yüksek ağaçlara kim tırmanacak?" diye soracak oldum.

"Ben tırmanırım!" diye bağırdı ninem. "Sen o işi bana bırak! Yaşlı ninende daha çok iş var!"

"Ondan kuşkum yok, nineciğim, ama ben yapsam daha iyi olacak galiba. Bu yaşta ağaçtan düşmen hiç de hoş olmayabilir."

Bastonunu havada sallayarak, "Bunlar işin ayrıntısı!" dedi. "Bize kimse engel olamaz!"

"Tamam da, sonra ne olacak?" diye sordum. "Yeni Cadıların Cadısı ve tüm şatodakiler fareye dönüştükten sonra ne olacak?"

"O zaman şatoda kimseler kalmayacak. Ben de gelir sana katılırım ve..."

"Bir dakika!" diye sözünü kestim ninemin. "O kadar acele etme, nineciğim! Unuttuğumuz bir şey var!"

Ninem, merak içinde, "Neymiş o?" dedi.

"Fareyapan İksiri beni fareye dönüştürdü, ama kapana yakalanan, sıradan bir fare olmadım. Fare kapanlarının yanına bile yaklaşmayan, düşünen, konuşan, akıllı bir insan-fare oldum!"

Ninem olduğu yerde kalakaldı. Ardından ne geleceğini anlamıştı.

"O yüzden," diye devam ettim, "yeni Cadıların Cadısı'nı ve şatodaki bütün öteki cadıları fare yapmak için Fareyapan İksiri kullanırsak, ortalık akıllı, konuşan, çok tehlikeli cadı-farelerden geçilmez olacak! Düşünebiliyor musun, fare kılığında bir sürü cadı! Daha korkunç bir şey olabilir mi?"

"Hay Allah, çok haklısın!" diye bağırdı ninem. "Hiç aklıma gelmemişti!"

"Bir şato dolusu cadı-fareyi göze alamam doğrusu!"

"Yerden göğe kadar hakkın var," dedi. "Onları anında yok etmemiz, leşlerini yere sermemiz gerekir ki, bu da neredeyse olanaksız. Otelde masanın üstünde nasıl kaynaşıyorlardı, bir hatırlasana!"

"Yok, yok, olacak şey değil," dedim. "Unutalım gitsin! Üstelik, biliyorsun, fare kapanları da bir işe yaramıyor. Cadıların Cadısı nasıl yanıldı? Ben bile yakalanmadım kapana!"

"Evet, evet!" dedi ninem sabırsızlık içinde. "Ama eski Cadıların Cadısı artık beni ilgilendirmiyor. O çoktan otelin aşçısı tarafından dilim dilim edildi. Şimdi karşımızda yeni Cadıların Cadısı var, maiyetiyle birlikte şatoda bizi bekliyor. Kadın kılığında bir Cadıların Cadısı yeterince tehlikelidir, ama bir de fareye dönüşürse neler yapabileceğini bir düşünsene! Her yere girebilir!"

Birden zıplayarak, "Buldum!" diye bağırdım. "Ne yapacağımızı biliyorum!"

Ninem, "Çabuk söyle!" diye atıldı.

"KEDİLER!" diye bağırdım. "Şatoya kedileri salarız!"

Ninem bir an bana baktı, sonra gülümseyiverdi. "Hay aklınla bin yaşa!" dedi. "Çok parlak bir fikir!"

"Şatoya kedileri saldık mı," dedim, "ne kadar zeki olduklarına bakmazlar, bütün fareleri gebertirler!"

Ninem, bir kez daha bastonunu sallayarak, "Sen bir dâhisin, yavrucuğum!" diye haykırdı.

"Aman, vazolara dikkat, nineciğim!"

"Vazoların canı cehenneme! O kadar heyecanlandım ki hepsi kırılsa bile üzülmem!"

"Yalnız bir şey var," dedim. "Kedileri içeri salmadan, benim şatodan çıktığımdan emin olmalısın."

"Elbette, cancağız m. Bana güvenebilirsin."

"Kediler bütün fareleri öldürdükten sonra ne yapacağız peki?" diye sordum.

"Ben bütün kedileri alıp köye götüreceğim. Sonra da şato ikimize kalacak."

"Ondan sonra?"

"Ondan sonra şatodaki kayıt defterlerini inceleyip dünyadaki bütün cadıların adlarını ve adreslerini ele geçireceğiz!"

Heyecandan titreyerek, "Peki, ya ondan sonra?" dedim.

"Güzel evladım," dedi ninem, "en büyük görev o zaman başlıyor işte! Bavulumuzu alıp tüm dünyayı dolaşmaya başlayacağız! Gittiğimiz her ülkede cadıların oturduğu evleri arayacağız! Bir bir bulacağız hepsini! İşte o zaman sen gizlice içeri girip cadıların ekmeklerine, mısır gevreklerine, sütlaçlarına, muhallebilerine Fareyapan İksiri'nden damlatacaksın! Müthiş bir zafer kazanacağız, sevgili yavrucuğum! Büyük bir bozguna uğratacağız cadıları! Hayatımızın zaferini kazanacağız! Hem de kendi başımıza, sadece ikimiz!"

Beni masadan aldı, burnuma bir öpücük kondurdu. "Çok mutluyum!" diye bağırdı. "Günlerce, haftalarca, aylarca, yıllarca başımızı kaşımaya vaktimiz olmayacak! İşimiz başımızdan aşkın olacak!"

"Ne cümbüş olacak ama!" dedim. "Acayip eğleneceğiz!"

Ninem, burnuma bir öpücük daha kondurarak, "Hem de nasıl!" diye bağırdı. "Daha fazla bekleyemeyeceğim! Elimizi çabuk tutalım, bir an önce işe koyulalım!"

Kitapla ilgili düşüncelerim:

.....

www.cancocuk.com
cancocuk@cancocuk.com

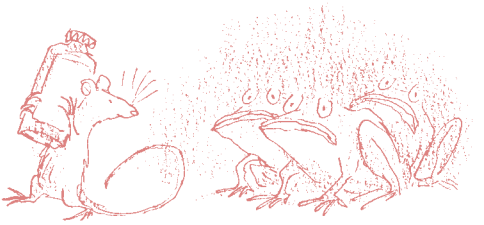
Okumaktan hiç vazgeçmemen dileğiyle...

YAŞ
9
10
11
+

Roald Dahl

CADILAR

Eldiven giyerler, peruk takarlar, iyi koku alırlar.
İşte bütün çocukların düşmanı: Cadılar!

Aralarında, en kötü ve en zalimleri olan Cadılar Cadısı, gizli yapılan toplantıda yeni kararı açıklıyor: Şekerci dükkânları satın alınacak ve açılış günü, çocuklara çikolata ve şeker dağıtılacağı duyurulacak. Zavallı çocuklar, ikram edilenleri yediklerinde de fareye dönüşecekler ve tüm ülke, çocuklardan kurtulacak. Ne yazık ki kitabımızın kahramanı küçük çocuk da bir fareye dönüşüyor. Peki, ya diğer çocuklar?
Onlar kurtulabilecek mi?

ISBN 978-975-07-0784-1

CAN ÇOCUK